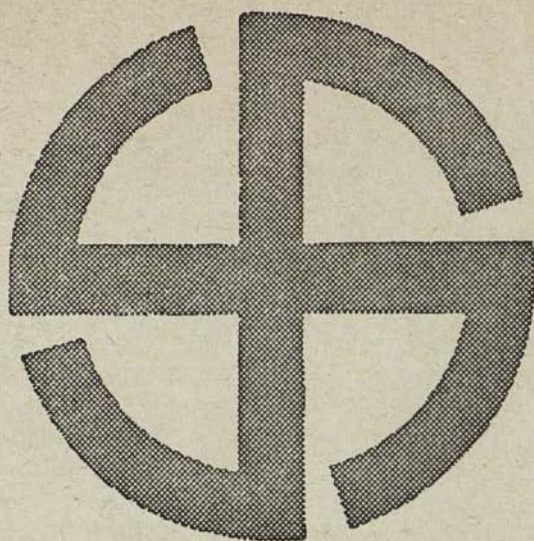

Germanisk Budstikke

2. årgang, hefte 8/9, 1942

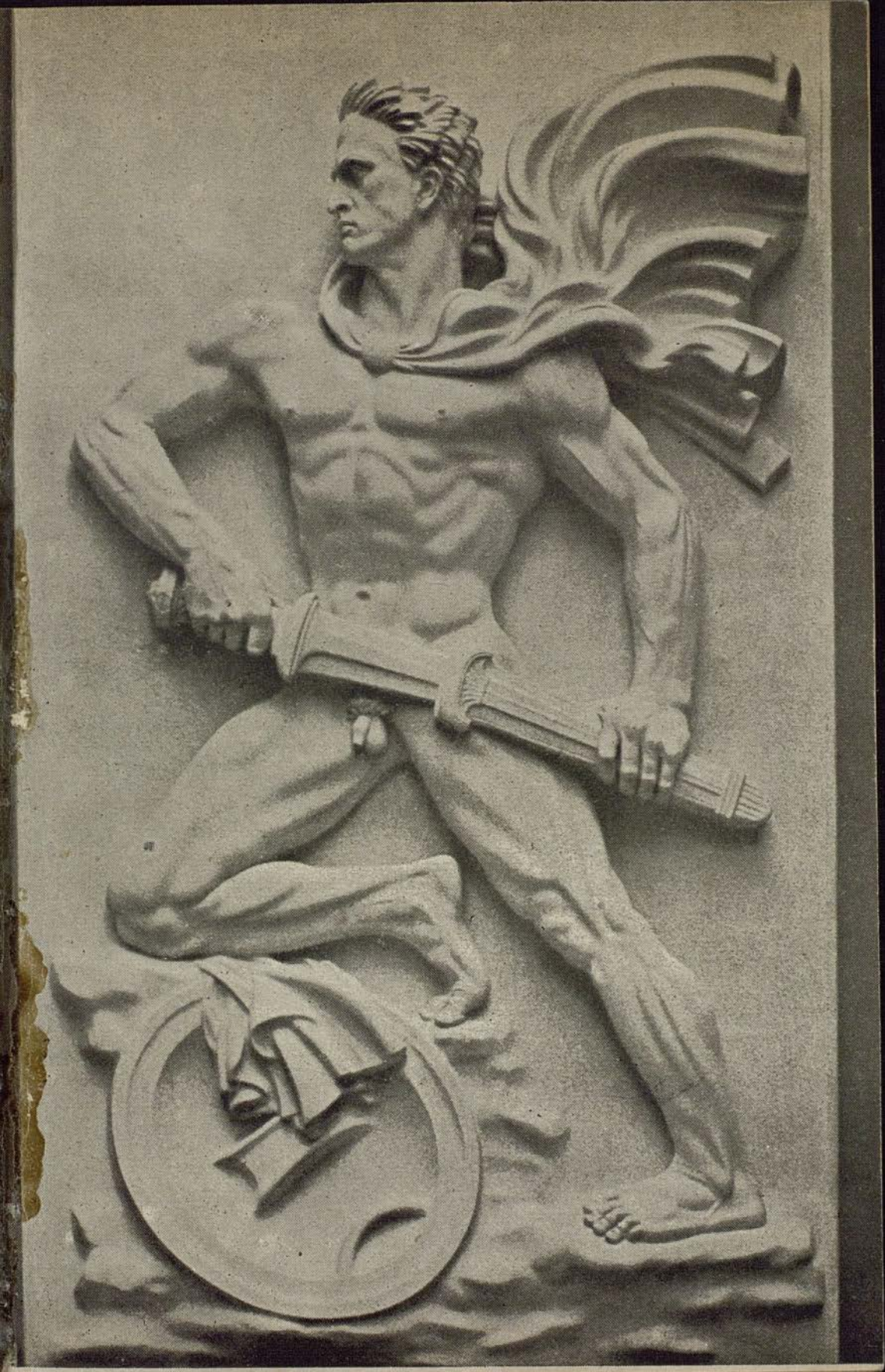
SOLHJULET // DIVISJON VIKINGS TEGN

INNHold:

Den vest-europeiske ånd.....	334	Why? — Hvorfor?.....	395
En sveitsisk bekjennelse.....	342	Troens flamme	398
Sveits før og no.....	343	Plikt og samvittighet	399
Flandern kjemper seg fri fra Vest-Europa	347	Utopiernes krigsførsel	400
Bort fra Vest-Europa.....	353	Engelske anskuelser	402
Svunnen heltetid	357	Samtale med en norsk bonde	403
Folkets sunne følelser.....	359	Den engelske overklasses selvoppgivelse	416
Dansk kultur?	362	Marxismens vugge	422
1665 og 1940.....	365	Den engelske folkekaracters forvandling	427
Forfallet	369	De blondes død i England	428
Den tomme kirkegården.....	380	Utviklingens tvingende nødvendighet	434
Det siste skritt	381	Mannskapet	437
Den tyske og den vest-europiske frihet.....	387		

UTGIVER: Der Reichführer // — // Hauptamt — VI³

Utgivelsessteder: Den tyske utgave Berlin. Den flamske utgave Antwerpen. Den nederlandske utgave Haag. Den danske utgave Kjøbenhavn. Den norske utgave Oslo.

Den vest-europeiske ånd.

Under Det tyske rikes førerskap kjemper et europeisk fellesskap en forsvarskamp på liv og død. I denne kampen, som pågår under påsyn av alle de feige eller de som med hensikt forholder seg passivt avventende i de besatte og ubesatte europeiske land, har Tyskland og dets forbundne med store offer satt en stopper for den bolsjevikiske verdensfare. ⚡-frivillige fra germanske naboland som på smålig vis sjikaneres og skrikes ut som forrædere av sine egne Englands-vennlige folkefeller, har ved sitt offer av blod innlagt seg den udødelige fortjeneste å ha bevart sine folk fra fullstendig utslettelse. Disse passive tilskuere tror no, da den bolsjevikiske fare (som jo er særlig uhyggelig for dem som de spissborgere de er) vil bli brakt ut av verden uten deres medvirkning, at de innen et overskuelig tidsrom igjen kan ha «den høye ære» å føle seg helt trygge som sin engelske herres hengivne tjenere.

Vi vil her reise spørsmålet hvordan det har vært mulig at overveiende germanske mennesker i den grad har kunnet oppgi seg selv åndelig, økonomisk og politisk, og som hypnotiserte bli blinde slaver av det vest-europeiske demokratis råtne verden.

Enn videre vil vi gå til en energisk drøfting av spørsmålet i hvilken målestokk den vest-europeiske ånds herredømme enno kan tåles i vårt naboskap.

Med dette tenker vi slett ikke på å preke moral overfor andre folk som en engelsk guvernante med løftet pekefinger. Men vi vil at det skal herske politisk klarhet og rettlinjethet i vårt nærmeste naboskap, slik at bolsjevismens rugesteder og innfallsporene til våre andre desiderte motstandere blir satt ut av spillet for godt.

Da den vesteuropeiske revolusjonshær hadde seiret over Prøyssen-Tyskland i 1806/1807, var berlinerprofessoren J. G. Fichte en av de menn som mænte folket til å reise seg og kjempe mot den vesteuropeiske ånd.

Vi spør om de «nøytrale» som no hardnakket forfekter sine villfarelser har evnen til å forandre seg totalt og gjøre galt godt igjen, eller om de er dømt til å gå til grunne sammen med sin overlevde samfunnsorden.

I krigens løp er det fra de alliertes side blitt utsendt proklamasjoner om ordningen av de internasjonale forhold i framtiden, om beskyttelsen av menneskerettighetene, den personlige frihet, folkenes egenliv og den rettferdige fordeling av jordens produkter og råstoffer.

Slik var det alt i den første verdenskrigen, og det tyske folk har måttet bøte for at det tok disse forklaringene for god mynt.

Det lar seg ikke bestride at frihet, rettferdighet og tillit danner grunnlaget for et internasjonalt samarbeid. Men praktisk betydning har de aldri hatt i den vest-europeiske verden, og de kunde heller ikke få det. Hvorfor? Det er det vi her skal se.

De styrende i den vest-europeiske verden har aldri befattet seg alvorlig med Det tyske rike eller Europas rettferdige livskrav. Tvert imot, de vendte ryggen til det — i enhver forstand. Geo-

grafisk, idet de forankret sine interesser i oversjøiske områder; politisk ved at de trodde at de kunde anvende de erfaringer de hadde samlet i sin omgang med laverestående folk i koloniene på Europas folk; rettslig og sosialt ved at de forkynte en samfunnsorden grunnet på de materialistiske grunnsetninger i det gamle testamente som en åpenbaring og et mønster for Europa og søkte å sette denne samfunnsorden igjennom med alle midler. Men slik må en ikke opptre overfor det ærverdige Europa; for her i den gamle verdensdel, i kulturens moderskjød, lever folk og framfor alt en rase som hadde fått sine livs- og morallover fastlagt en gang for alle før England overhodet ble befolket av germanere, før andre kontinenter var blitt oppdaget, og før den gammel-testamentlige lære var blitt utbredt. Det vil det vest-europeiske menneske aldri begripe. Han er så helt igjennom fylt av at hans verden er den beste av alle verdener at han ser på den skapende kraft og den selvbevisste rasestolthet, hele den europeiske kulturs mangfoldighet, alle kontinentets uvurderlige drivkrefter og livsenergier som noe annenklasses.

De kan ikke tenke annerledes, disse «rasjonalistene», disse sjelløse «fornuftsmennesker», for:

«Det som dere ikke føler, står dere milevidt,
det som dere ikke fatter, det mangler dere helt og holdent,
det som dere ikke rekner, tror dere ikke er sant,
det som dere ikke veier, har for dere ingen verd,
det som dere ikke mynter, det — mener dere — gjelder ikke,»

roper åndskjempen Goethe til disse skjørhoder.

Bortsett fra noen få unntagelser vet de angelsaksiske eller franske representanter for den vest-europeiske ånd selv ikke lenger at det var ved sine europeiske heimlands krefter, ved kraften i sitt nordiske blod, at de en gang i fortiden ble satt i stand til å bygge opp sin politiske og økonomiske makt. I og med at disse krefter svant eller kanskje bare minsket, måtte også deres stater forfalle. For hvor er de store banebrytere i England i dag — særlig på naturvitenskapens område, for det var jo på dette at England i de siste to århundrer — mens det enno var fylt av rasens livgivende kraft — hadde skjenket verden sine udødelige verk.

Det som enno er igjen av denne gamle kraften i de vest-europeiske folk, forblør i denne krigen for fremmede og uvedkommende mål, og nederlaget er ikke lenger til å unngå.

I dette heftet taler bl. a. menn og kvinner fra de vest-europeiske folk til oss. Etter deres utsagn vil vi kunne dømme om hvor vidt slagordene «frihet, likhet, brorskap», «menneskelighet og fordragelighet» er gagnlige for et folks sunnhet.

Det som engelskmennene og franskmennene har å si oss om tilstanden i deres stater, tyder på at disse må være i oppløsning. Sykdommens symptomer er en stadig økende degenerering i åndsliv og politikk, et uopphørlig forfall i statens sosiale struktur, samtidig som nordrasens sjelelige og legemlige særpreg forsvinner mer og mer i alle folkets lag. Det gamle Roms undergang lærer oss at de symptomer som vi her kan konstatere, er uttrykk for en dødelig sykdom. Heller ikke der fantes det til slutt noen høyere moralske bånd som knyttet enkeltmennesket til fellesskapet, og det fantes ikke noe æresbegrep eller noen personlig tillit som knyttet et menneske til et annet. Det fantes ingen andre bånd som bandt menneskene sammen enn rent materielle, egenkjære interesser, det vil si det samme som penger.

Enhver forsøkte å komme seg til penger på et eller annet vis, uten å ta noe som helst hensyn til annet enn egen profitt; for å

oppnå denne vek en ikke tilbake for å utbytte sine medmennsker, spekulere i masseinstinktene eller i menneskenaturens lastefullhet, ja, en vek ikke engang tilbake for menneskehandel eller for å underkue og utrydde hele folkeslag.

Således også i de vest-europeiske demokratier.

«Det fins ingen av de ledende statsmenn som satte krigen i gang, som ikke var innehaver av aktier i rustningsindustrien og således kunde dra fordel av krigen, ja som følgelig var en hovedinteressent i denne,» sa der Führer den 31. desember 1941.

Profitten, mammon, gullkalven er gjenstand for guddommelig dyrkelse.

En engelskmann, den gamle puritaner Richard Baxter (1615—1691), gir oss et bevis på dette:

«Når Gud viser deg en veg som du . . . kan tjene mere på enn en annen. . . hvis du også forsmår denne yegen og velger den som kaster mindre av seg, så krysser du ditt livs bestemmelse og vegrer deg mot å være Guds tjener.»

Å være fattig er altså i den vest-europeiske verden liksom stor skam som arbeidet er en forbannelse; fattigdom og arbeid er de ytre tegn på at en er i unåde hos Gud.

Forretningsånden feirer triumfer på alle livets områder. Det fins ingenting som en ikke tror å kunne få for penger, ingenting som en ikke kan berike seg med; ingen stolthet, ingen ære, ingen dyd, ingen eiendom, ingen innretning, ingen politiker som ikke på en eller annen måte kan kjøpes!

Følgen av dette hensynsløse profittjag er en heftig alles krig mot alle, kapitalens og handelsmonopolets voldsherredømme. Da blir det praktisk talt ikke mer igjen av den frihet og likhet og alle de utviklingsmuligheter som Vest-Europa *teoretisk* har innrømmet enkeltmennesket.

Og i det internasjonale samkvem blir det heller ingen plass for den såkalte «kontraktenes ukrenkelighet» eller «havenes frihet», eller for de små folks livsrettigheter overhodet.

Den religiøse moral slik som den blir praktisert i de vest-europeiske demokratier, er altså en fri utfoldelse av rovdyrinstinkter som er anerkjent av kirken, og ingen germansk moral.

Den frihet som gir seg utslag i et sykkelig vinnings- og nytelsesbegjær og i enhver form for tøylessløshet, er ingen germansk fri-

het. En klar og logisk videreutvikling av denne er det gangsterherredømme som endog blir beundret av mange harmløse amerikanere. Denne tøylesløshet er ikke noe livsgrunnlag for sunne folk, og kan aldri være egnet til å danne noe grunnlag for et tillitsfullt samarbeid mellom nasjonene.

En slik frihet har praktisk gjort de største folkemasser til slaver. De nedbrytende følger av denne friheten kan en merke overalt i de vest-europeiske land.

Mange av de menneskene som hører heime der lever i hvert fall i byene bare fra dag til dag. De følger blindt enhver nerveimpuls, er dovne, lastefulle, fornøysessyke og sensasjonslystne; et arnested for raseblanding med fargete; her er et forfall i sæd og moral som ikke er til å beskrive; de er fiender av enhver disiplin og puster derfor uten å vite det til et stadig ulmende anarki.

Og selv om mange enkeltpersoner blant de vest-europeiske folk ved nærmere bekjentskap vil vise seg å være gode kamerater og åpne og ærlige nok, — i det store og hele får vi se et bilde av et folk hvor menneskene i hvert lag er uten virkelig oppdrift, uten binding til et høyere ideal som det er verd å ofre for. Og derfor er de også uten barn. De lever midt i en verden hvor verdien og kursene stadig vakler, og i sin tilværelses kummerlighet har de ofte en hang til et underlig religiøst eller politisk sekteri. Neppe en av dem har lenger blick eller sans for notidens historieskapende krefter, og det at de no går fra det ene nederlag til det andre, måtte for hver dag som går gjøre dem enda mer rådløse, dersom de overhodet kunde forstå disse kreftenes betydning.

Slik ser det virkelig ut i de vest-europeiske land. Og dette er de «frihetsstater» som de europeiske «nøytrale» av i dag (eller de forhenværende) bøyer seg ærbødig for. Dette er vestmaktene som de «nøytrale» trodde måtte føle seg nødsaget til å føre akkurat *deres* egen lille nasjon fram mot en gyllen framtid.

Alle disse venner av Vest-Europa som fulle av stolthet har satt frihetsluen fra den franske revolusjon på seg, de skal huske at denne luen i form og utseende ikke skiller seg det ringeste fra den som galeislavene i Toulon bar.

Og når disse åpne eller fordekte opposisjonelle ikke ser len-

ger enn til sin egen pengepung eller sitt eget matfat — ingen av dem kan bestride at under den internasjonale kapitals prisdiktat har store deler av deres lands befolkning bare kunnet leve fra hånd til munn, at det neppe fantes en bonde som ikke etterlot sine barn gjeld som hovedarvedel trass i at han hadde strevd det beste han kunde.

Utbyttingsobjekter er de eller var de alle sammen disse små folk; objekter for kalde og hardhjertede beregnere og spekulanter som betraktet ethvert ønske om nasjonal selvstendighet utelukkende fra egenprofittens synspunkt.

Men ett må disse uverdige passivt avventende «nøytrale» jøssinger og knapphullspatrioter være klar over: Dersom de forsvarer den vest-europeisk-liberalistiske frihet, selv om det er mot bedre vitende og bare for å sabotere den nyordning som Tyskland har begynt, så velger de selv sin bøddel. Dersom de holder sine land åpne som gjesteasyl for jødene og deres brødre i ånden — den vest-europeiske ånd — så gjør de seg til talsmenn for sine egne folks undergang. Etter at de verdifullt skapende nordiske elementer er utryddet, vil den øvrige befolkning som massemenesker uten all indre reisning gå en varig proletartilværelse i møte.

Tyskland vil aldri gi avkall på å hjelpe hver ærlig kampfelle eller i det minste hver ærlig medarbeider overfor farer som disse.

Men vi vil heller ikke i minste monn påtvinge noen vår hjelp mot dette forfallet eller denne proletariseringen. Det interesserer Tyskland lite om et eller annet europeisk folk ser sin ære i å gå til grunne i den vest-europeiske lovløshet, i den vest-europeisk-jødiske profitt-tenkning, i nytelsessyke og utsvevelser. Tyskland har langt andre og større framtidsoppgaver og forpliktelser. Skotten dr. A. P. Laurie forutsa alt i året 1939 en liten del av denne utviklingen, da han i sin bok «The Case for Germany» skrev:

«Vi kommer til å måtte takke Tyskland ikke bare for avskaffelsen av den korrupte politikertypen, men også for et nytt moralsk fellesskapsbegrep, for freden i Europa og et nyordnet økonomi- og handelssystem, som vil omforme verdensøkonomien fra grunnen av og fjerne den internasjonale kapitals og handelsmonopolenes dårlige innflytelse.»

Og den tidligere konge av England, som ble styrtet av de overstatlige «vest-europeiske» makter, kongen av det «frie» England, den noværende hertug av Windsor, sa i 1941 til en representant for Hearst-pressen:

«Når krigen er slutt skal vi få oppleve forunderlige ting. Det vil oppstå en nyordning i Europa, og arbeidet vil få den plass det med rette har krav på. Og noe av det mest forunderlige vil være at en ikke lenger vil betrakte Amerika men Europa som den nye verden og Amerika som den gamle.»

En sveitsisk bekjennelse

Kjære søster, hva skal jeg skrive og fortelle deg om Tyskland? . . . For denne herlige tyske jord måtte jeg gjerne synke i kne og takke Gud for at jeg taler det tyske språk! Jeg har alt å takke Tyskland for. Mine beste lærere har vært tyskere, av den tyske kultur og vitenskap har jeg suget min næring; av denne jord vil jeg få mine beste krefter, — og så dette folket, denne herlige tyske ungdom, og dette landet, disse Guds hager! Er jeg verdig til å betre denne jord som er gjennomtrengt av martyrblod? Med hvilket offer skal jeg kunne få betalt tilbake bare litt av alt det jeg skylder Tyskland? — Og med hvilken hån, med hvilken infam kulde pleier ikke sveitserstudenten å snakke om Tyskland — men la det bare være . . . Hele mitt livs kjærighet — det er alt jeg kan gi dette vidunderlige landet; foran dets føtter legger jeg min ærgjerrighet, og det som jeg i framtiden kan komme til å utføre, det vil jeg ikke gjøre med henblikk på meg selv, men på dette folk! Himmels velsignelse over Tyskland!

Sveitserkulturhistorikeren

Jakob Burckhardt (1818—1897)

til sin søster Luise.

Sveits før og no

«Vær hilset, du edle Bern! Du bolverk for det tyske vesen og den tyske kraft på vårt fedrelands vestmark! Hvor ofte har ikke dine raske menn dratt ut mot adelens overmakt, mot velsk maktbegjær, for å beskytte fristedet for fredelig arbeid, kunst og vitenskap. I de tre burgunderslags veldige heltekamper slo du sammen med dine forbundsfeller en gang for alle den store hertugen som hadde understått seg å legge vårt fedreland i ruiner.»

Med disse ord begynner den boka som under titelen «Schweizer Charakterköpfe aus der Franzosenzeit» utkom i året 1912 på et ansett forlag i Zürich med støtte av de sveitsiske myndigheter. Den skildrer Berns og det gamle Sveits' frihetskamp mot det franske tyranni og de vest-europeiske revolusjonshærer ved overgangen fra det 18. til det 9. århundre. Boka er forfattet av Alexander Isler.

25 år seinere, i 1937, ble den fjernet fra Sveits' soldatbibliotek. Dette illustrerer på en ypperlig måte den forvandling av folkekarakteren som ble ført til ende for lang tid siden i dette landet, eller det symboliserer retttere sagt den snikende sykdom som i desennienes løp stadig har fått trenge seg dypere inn blant det sveitsiske folk.

Da engang i det femtende århundre de «store» i Det tyske rike sov og egennytte og egenkjærighet truet med å oppløse rikets struktur, da var det de «små», de oberrhinske og sveitsiske bønder som holdt vakt for moder Germania og beskyttet og trygget de framskutte rhinske bolverk i harde forsvarskamper mot rovgriske overfall fra Vest-Europa, i dette tilfelle fra Burgund og Frankrike. Og slik holdt de stand i århundrer. Alltid bekjempet de partikularismen, enten denne no opptrådte i skikkelse av de rhinske prestefyrstedømmer eller i form av de habsburgske keiseres maktpolitikk. Men i og med dette bekjempet de også det Vest-Europa som forsøkte å utnytte statens forfall og de ærgjerrige tyske småfyrsters planer for sine planer om et militært og politisk framstøt mot Europas hjerte, Germania.

Og var det ingen som hjalp dem i deres kamp — Sveits stod i stolt ensomhet, og fra sine fjell vokter de «små» over hele det storgermanske rikets skjebne, og foran deres føtter lå dette rikets blomstrende, fruktbare marker.

Det var etterkommerne av hine kampharde bønder som enno lenge etter at landet hadde tatt den nye tro, nøyaktig likedan som sine norske frender i de avsidesliggende fjelldalene fulgte sine fedres skikk og tro. De lovt engang —

«Vi, de alminnelige forbundsfeller av byer og land, bekjenner . . . Vi tilhører umiddelbart . . . Det tyske rike, som vi ikke vil skille oss fra, men som vi vil bli hos slik som våre forfedre; til beste for dette riket, og for å gjøre vårt til for å holde den tyske nasjon ved like . . . Vi vil at vi og våre etterkommere i fellesskap og enkeltvis skal stå hos Det tyske rike og ikke være det til fortred.

Heller ikke vil vi yte dem hjelp og bistand eller slutte oss til dem som har til hensikt å motarbeide dette rike, men sette oss opp mot dem, *såframt dette skulde bli utført i vårt land og ved hjelp av vårt folk . . .*»

Men disse menn er borte i dag og med dem det gamle Sveits' utvetydige holdning; men enno bærer byene og kommunene til dels den gamle riksørnen i eller over våpenskjoldet.

Selv om de militære erobringsplaner som de franske revolusjonsgeneraler og deres etterfølgere hadde hatt, falt i fisk idet Europa seiret over Napoleon og hans partigjengere, så lå Sveits likevel så meget mer åpent for den vest-europeiske tanke. Symbolsk for denne knektning av det germanske element er det at Genf ble gjort til møtested for Folkeforbundet. Det var denne innretning som de «allierte» trodde skulde tjene til å holde et splittet Europa i varig handleudyktighet, som de trodde skulde tjene til å virkeliggjøre den engelske drøm om en europeisk «balance of power», som vilde si det samme som å proletarisere de europeiske folk i den vest-europeiske høyfinans's tjeneste.

Sveits hørte fra no av helt og holdent til de germanske randstater som etter vestmaktenes vilje for all framtid skulde ha til livsoppgave å nøytralisere sine sunne og virkelighetsnære instinkter. I vår tid viser det seg imidlertid mer og mer for hver dag som går at et europeisk samfunn ikke lenger kan leve i en

tilstand av passiv nøytralitet, men nødvendigvis må gå til grunne. Særlig da når et slikt samfunn økonomisk sett ikke er levedyktig.

Men bortsett fra de «nøytrale» lands indre, framfor alt økonomiske stilling, kan den holdning de inntar i det kjempende Europa av i dag praktisk talt likestilles med det å utlevere landenes styre og stell til en håndfull kapitalsterke oppviglere og brannstiftere mot Det tyske rike og mot alle dem som er forent med dette, og som vil opprette et militært sikret og økonomisk selvhjulpent europeisk fellesskap.

Det er jo ganske naturlig at en må ta standpunkt for eller mot; nøytraliteten tilsvare tyngdeloven, tiltrekning eller frastøtning, «tertium non dabitur», noe «tredje fins ikke». «Enten — eller!» Det er derfor ulogisk å hevde at de «nøytrale» enno ikke skulde ha valgt. De har gjort det. De danner den mer eller mindre hemmelige «annen front» av Tysklands motstandere. Deres standpunkt er fastlagt en gang for alle, og derfor vil de ikke noen gang få høve til å kjøre med sin Rolls Royce på de veger som aksemaktenes og de frivilliges panservogner har kjempet fri, som en tysk statsmann for kort tid siden uttrykte det.

Men det er verd å minne om at Sveits's bekjennelse engang lød annerledes enn i dag.

Da den sveitsiske kaptein Daxelhofen fra Bern drog i felten som befalingsmann under den franske marskalk Condé (1621—1686), da blir det etter en tids forløp klart for ham at Vest-Europas hærer igjen står vendt mot Det tyske rikets grense og bare venter på å gjøre innfall.

Duften av vinbergene langs Rhinen ligger over det land han drar igjennom, og et tårn i det fjerne vitner med sikkerhet om at marsjen går mot Mainz.

Som stat var Sveits den gang alt gått ut av forbundet med Tyskland (1648), og Det tyske rike selv var falt i hundre småstater, glansen i dets krone var bleknet.

Men kaptein Daxelhofen vegrer seg likevel mot å understøtte franskmennene i deres angrep på riksområdet, selv da han blir bydd tredobbelt sold.

Den sveitsiske dikter C. F. Meyer forteller oss hvordan kapteinen slår sverdet i stykker over kneet. Han kaster det foran føttene på Ludvig XIV's marskalk og roper ut:

«Vit, i min pakt står skrevet:
mot Tyskland jeg aldri vil gå!
Vit, at så har jeg levet,
at jeg alltid må leve så!
Jeg er av schwabisk stamme,
er óg en forbundsfelle god.
Guds straffedom meg ramme,
ødte jeg en frendes blod.

nske **⚡** i Flandern. I bakgrunnen borgen i Gent,
historiens løp snart har sett flamlendernes venner, snart deres fiender som herrer.

Flandern kjemper seg fri fra Vest-Europa

Etter en tale av føreren for Germanske **⚡** Flandern.

Etter at de tyske keiserne lot Flandern falle, ble vi revet hit og dit fra den ene kloen til den andre. Gjennom alle århundrer har vi måttet gjennomgå uhyre meget, og all den lidelse og ulykke, alle de slag og fornedrelser som vi har fått føle — alt dette har satt sine spor i kropp og sjel. Det dype forfall som vi var

sunket ned i, hadde særlig to følgesymptomer. Først en gledelig: vi unngikk å bli en liten stat. Vi har aldri hatt vår egen stat. Slik ble vi skånet for en falsk statsdannelse, og når vi kjempet og gjorde opprør, så var det alltid i bevisstheten om at vi var et germansk folk. I første rekke — og stadig på nytt — satte vi oss opp mot Frankrike som kjernelandet i det tyskfiendtlige anti-germanske Vest-Europa.

Men var dette første følgesymptom gledelig, så var det andre desto mer skjebnesvangert. For hva skulde vi gjøre mot en slik overmakt? År for år la Vest-Europa stadig sterkere beslag på vår nasjonale egenart. For *staten* Belgia var i alt vesentlig ikke annet enn en kampmaskin for Vest-Europa mot germanerne. Det har vi i Flandern fått føle mer enn nok av. Alt som vokste, vokste bort fra vårt folk og ble oppsuget av den herskende forvelskning. Slik måtte Flandern med hver generasjon bygge opp en ny førerstand.

Hånd i hånd med forvelskningen gikk den politiske kirkes aksjon. En behøver bare å tenke på at i Flandern har kirken praktisk talt hele undervisningsvesenet i sin hånd. På landet og i småbyene har den 99 prosent av skolene i sin besittelse, i de større byene omkring 80 prosent. Framfor alt rår den over et tett nett av kollegier og seminarier for sin gresk-latinske høyere skole, og dette nettet spenner seg over hele landet helt til de fjerneste avkroker, og de fanger all begavet ungdom i folket i dette og lar den opplæres til prester. På denne måten vinner de de unge menneskene for seg enno før de er blitt modne nok til å kunne bestemme over seg selv. Slik rekrutterer kirken i Flandern omkr. 75 prosent (!) av alle eksamenskandidatene fra den gresk-latinske skole for sine formål. Guttene stammer for størstedelen fra den oppkommende middelstand og fra bondestanden. De er uten tvil et utvalg. Slik tar kirken for hvert år ikke bare folkets åndelige kraft, men gjennom cølibatet går også år for år en stor del av Flanderns beste blod tapt i forplantningsmessig henseende.

Slik blir Flandern år for år berøvet for en stor del av sine beste sønner, men ikke nok med det: i disse makters tjeneste og med flamsk hardnakkethet og flamsk handlekraft går så Flanderns unge sønner til kamp *mot* Flandern!

Fra gammelt av har våre åpne og skjulte fiender med et kunstgrep forstått å gi oss en provinsiell, dynastisk og religiøs «stolthet». Villedt og forblindet stengte flamlenderen seg inne i en behagelig småborgerlig selvtilfredshet eller i en bombastisk selvforherligelse, som gjorde det lett for de fremmede maktene å ta oss i sin makt — åndelig og politisk. I og med at den flamske natur var løsrevet fra sine nasjonale kraftkilder, ble den uthulet og bløt, uten all saft og kraft, for til slutt å miste all evne til storpolitisk orientering og all vilje til å hevde seg i storpolitikken — i germansk forstand.

Landet sank ned i den rene ubetydelighet. De utallige verdslige og — såkalte — religiøse forvrengninger som ble påtvunget oss, blir i dag så vakkert æret og dyrket som hellig «eiendommelighet».

Det degenererte Vest-Europas åndsliv og politikk, som etter nederlaget i 1918 vant mer makt enn noensinne før i Flandern og som har formådd å slå rot hos mange av våre intellektuelle av denne generasjon, blir i dag av disse menn kalt for «flamsk» med største selvfølgelighet og forsvart som «flamsk egenart»; og så er det allikevel bare en sneversynt og nøktern rasjonalisme som satte seg igjennom, mens det sanne Flandern lå nede. Denne åndelige og politiske orientering er trass i sin nasjonale parole tvers igjennom vest-europeisk, uflamsk, ugermansk og fullstendig tyskfiendtlig. Det er tragisk at nettopp i øyeblikket for Tysklands gjenreisning får disse bedrøvelige, selvtilfredse, beregnende representanter for halvheten breie seg og hemme Flanderns adgang til Det tyske rike.

Disse folk vil først og fremst hevde sin flamske individualitet og selvstendighet. Men hva nytter det flamlenderen at han vokter sitt språk, dersom han fornekte sitt tyske blod og den tyske ånd som dette språket er en frukt av? Hva nytter det vel at vi kaller oss flamlendere eller dietsche, hvis det er en fremmed, en vestlig egenart som dekker seg under dette ærerike navn, hvis vi bak dette dekknavnet nettopp fremmer den ånd og den livsholdning som vi har å bekjempe på liv og død?

Flandern eksisterer hverken i kraft av seg selv eller for seg selv. Det er en kjensgjerning at vi er intimt forbundet med den tyske blodstanke. Enten vi vil det eller ikke. Det er denne vi er

knyttet til trass i alle egenmektige «beslutninger» som villedte partiledere, advokater og professorer fatter ut fra en vestlig-rasjonalistisk tenkning, trass i husmannsfølelse og stahet. Alle disse forkrøplinger og forvrengninger er ingenting annet enn de bedrøvelige følger av århundrer uten dådstrang og handlekraft, med nøytralitet, politisk og sosial undertrykkelse, åndelig trellebinding og forgiftning som gjorde at de mindreverdige rasers ånd fikk trenge inn i vårt folk med sin lammende og ødeleggende virkning.

Det gis ikke noen vilkårlig «frihet» i vårt politiske liv, i vårt blod ligger vår oppgave og vår skjebne. Her sømmer det seg bare lydighet og troskap. Det er ikke vår flamske eller dietsche «fordel» som er den bestemmende, men vår oppgave innenfor Det stor-germanske rikes ramme.

Dette riket betyr ikke maktherredømme, men oppgave og kall; ikke hegemoni, men en forenende besjeling av dette rikets stammer og folk. Ikke maktbrynde, men tukt, ordningskraft, førerskap og ansvar. Men slik som begrepet «Det stor-germanske rike» utelukker enhver nivellerende og utjevnende imperialism, så utelukker den også enhver innestengt og sneversynt partikularisme. Den som ikke arbeider på å utrydde denne germanske feil, han stiller seg utenfor dette rikets orden og han stiller seg utenfor livet.

Slik tenker vi i Germanske SS Flandern.

Hva for en evig oppgave har no Flandern i dette riket? Oppgaven ligger begrunnet i vår geografiske beliggenhet ved det germanske rikes ytterste vestgrense med utsyn over den vestlige verden. Denne verden er imperialistisk, dens mennesker er de fødte korstogfarere; derfor representerer de nasjonalpolitisk sett en fare for andre folk. Dens ånd er vår dødsfiende; dens seier vilde bety at vårt liv ble gjort innholdsløst og flatt; dens materialisme er døden for vårt blod og vår tro. Vi tør formode at den vest-europeiske ånd kanskje er den eneste sanne livsluft for enkelte raser og folk. På oss germanere virker den som en snikende gift.

Vest-Europa representerte toleransens og humanitetens tanke. Men så lenge den germanske vestgrense har eksistert i historien har ufordragelighet vært dens praksis. Og derfor er det atter og atter kommet til sammenstøt ved den flamske riksgren-

sen. Ikke bare militært; for vi i Flandern har framfor alt å gjøre avregning med Frankrikes kultur-imperialisme som også var et våpen i hendene på den tidligere franske maktpolitikk. Den forsøkte stadig å forgifte og lamme den nordiske ånd i Europa. Den brakte oss den alt forflatende rasjonalisme, denne kvintessens av den vest-europeisk tenkning som Fichte med rette kalte «den fullkomne syndefullhet». Fullkommen syndefullhet, fordi den var et anslag mot den nordiske *sjel* og fordi den tok sikte på å ødelegge det nordiske menneskes *livsfølelse*. Og det at det beste nordisk-germanske blod som Frankrike enno var så rikt på, at så mange blonde hoder ble ofret til giljotinen nettopp i det øyeblikk da den franske revolusjon opphøyet «fornuften til gudinne», det er en kjensgjerning av uendelig vidtrekkende symbolsk betydning.

Vest-Europas ånd er Europas gift, og Frankrike var sprederen av denne. De importerte «menneskerettigheter» fra Frankrike var årsaken til kaoset. «Lyset» som Frankrike brakte oss har i sannhet jaget gudene bort, det har fått alle kilder til å tørke inn og vanhelliget alle opprinnelige verdier. Denne ånd førte Europa gradvis dypere ned i smusset, og her vilde det ha blitt liggende hvis ikke en helt hadde oppstått som er selve personifikasjonen av det gjenreiste rike: vår fører Adolf Hitler.

Å være et fast brystvern mot denne framtrengende ånd, det var tidligere som no Flanderns germanske oppgave: det var og er dets harde og ærefulle plikt.

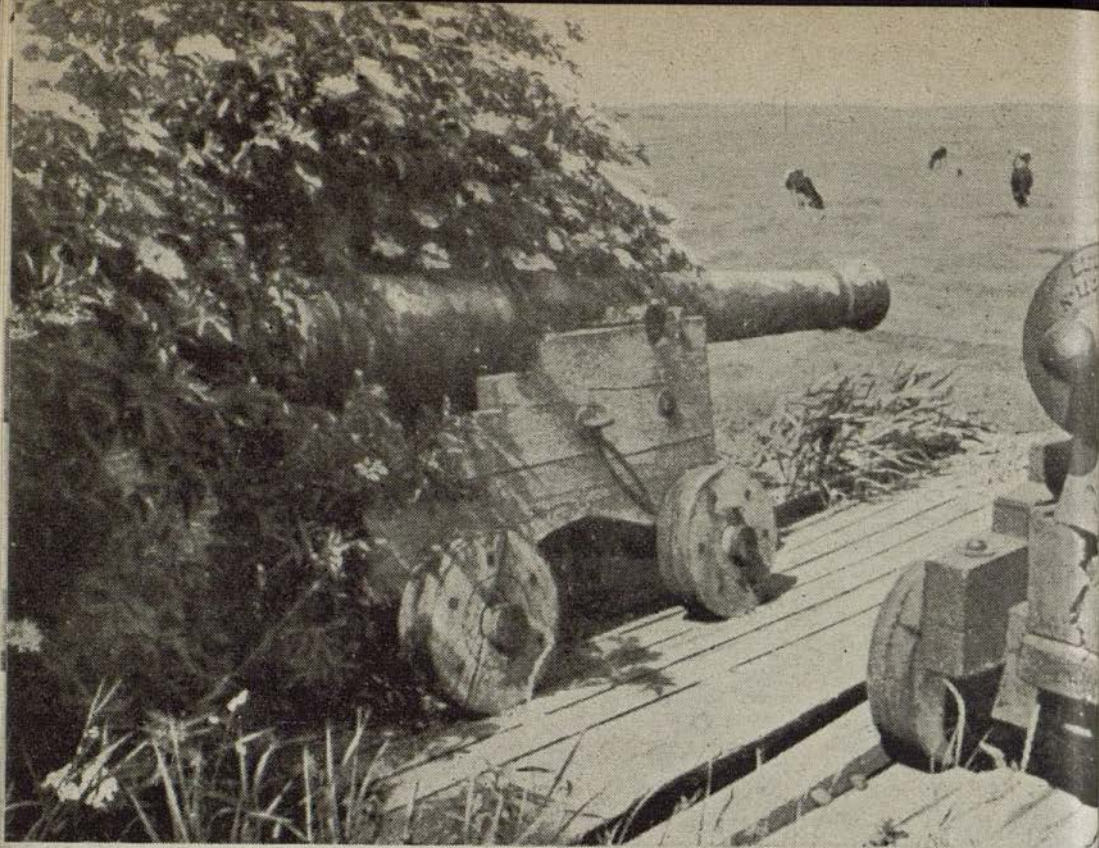
I århundrer har vi stått på denne kampposten. Vi har kjempet med øks og kølle og stridskolbe, med sverd og lå og sloge. Våre sangere med sine dikt. Våre byggmestere med sine sjelebilder i stein, våre malere med sine tryllepensler. Deres malerier henger lik flamske triumffaner i all verdens museer og forkynner i all evighet om den mandige, fromme, nasjonale tyske ånd og tyske sjel.

Bort fra Vest-Europa

Nederland har en egen eiendommelig atmosfære. Den hviler over landskapet, og også i menneskene merker en den. Det er et rent og klart samspill og samvirke, en natur som er temmet av marsklandskapets enger, akre og vannkanaler, en natur som ikke stopper opp ved bygrensene, men som siden uminnelige tider også har bestemt byens organiske utvikling. Denne naturlige orden er ytterst hensiktsmessig; og over dette landskapet svever den hollandske luft som en sølvklar glassbaldakin. Det er en luft som får sin næring fra vannet og som gav Hollands mennesker den fineste fargesans. Og den stemning denne luften gir, kan en fornemme likeså meget i Amsterdams trafikerte forretningsgater som i den dempede ferdsel i de stille villakvartaler mellom Den Haag og Scheveningen.

Her har menneskene dannet sin egen verden. Etter århundrelange kamper for land og rett, lot en nådig skjebne Holland komme til stor rikdom. Et utpreget kjøpmannstalent hjalp hollenderne til denne. Men denne rikdommen var ingen hemsko på folkets arbeid, og folket mistet ikke sin indre rettlinjethet. Men en egen historisk og politisk utvikling vilde at Nederland av frykt for å miste denne rikdommen, tilegnet seg en fullstendig verdensfjern tankegang. De samme mennesker som tidligere hadde vært dristige sjøfarere, som kunde kalle en admiral de Ruyter for sin egen og som på høydepunktet av sin makt trosset til seg sin selvstendighet fra spanierne, — de samme mennesker glemte en slik tradisjon bare av frykt for å miste sine penger. Således forskanset de seg bak en åndelig grensevoll; Nederland størknet i sine former, som syntes å passe dem bare fordi de tjente til å sikre dem et rikelig utkomme. De revolusjonære strømminger i åndsliv og politikk som i mellomtiden hadde oppstått utenfor landets grenser, ble hurtig fordømt ut fra dette materialistiske standpunkt, og det enda før de hadde gjort seg opp noen personlig mening om deres egentlige betydning og deres formål. De gamle hollandske byenes trange og mørke borgerhus med sine tunge jernbeslag på dørene måtte i sin avvisende holdning fore-

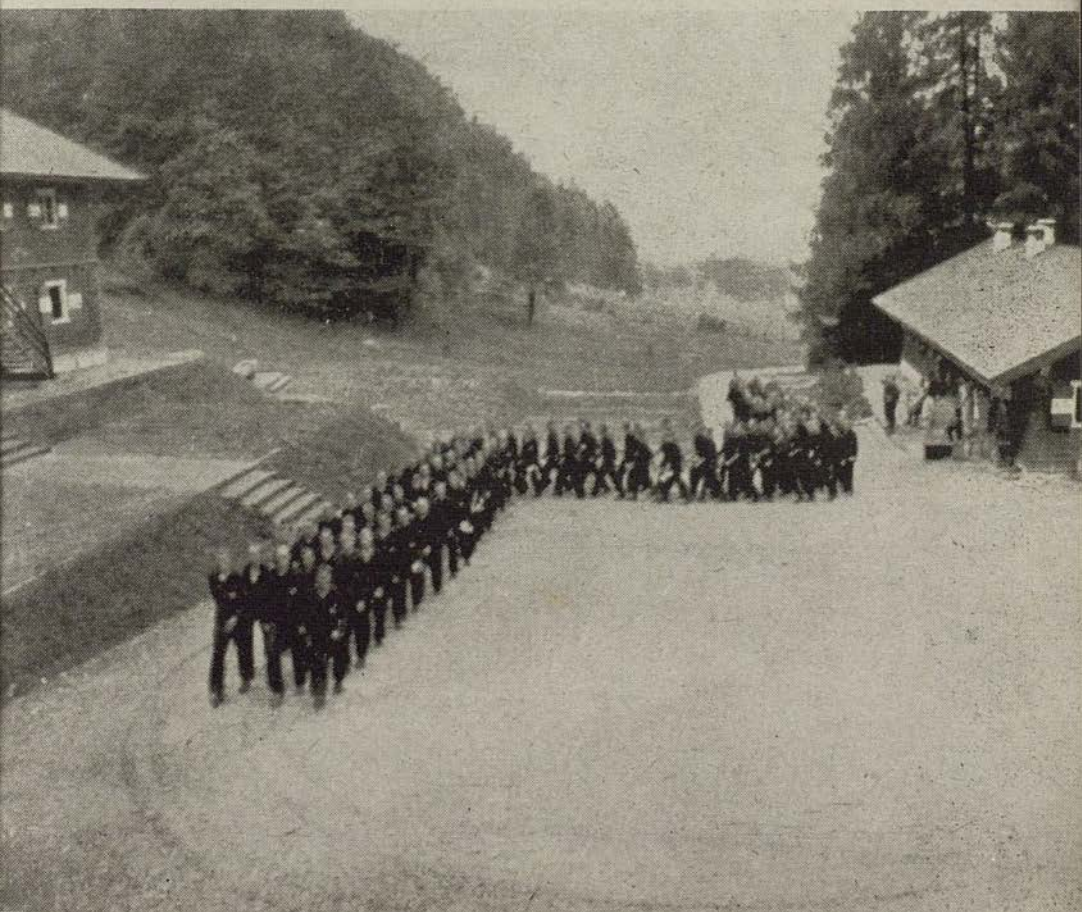

Fra Nederlands ærefulle fortid

komme en symbolsk for at en ønsket bare å sitte og kritisere det nye bak store vinduer. Det personlige velvære hadde forrang, staten skulde sørge for at det stadig vedble å være slik. Denne tesen førte til slutt til at Nederland ble til en liten stat som var løsrevet fra den historiske sammenheng, at det ble til en kasteball for de internasjonale krefter, fordi det selv hadde vendt ryggen til sin nasjonale egenart og stilt seg utenfor den europeiske sammenheng. Den kalvinistiske lære med sin betoning av kjøpmannsinnstinktene syntes å være den riktige for hollenderne. Ut fra kalvinismen trodde hollenderne å kunne ta seg retten til å framture slik som før. Denne forretningsånden hadde for øvrig også trengt tilbake ethvert høyere ansvar i koloniene; den førte til den rene utbytting av disse. For Nederlandsk Indias og Ceylons vedkommende ble det gjort et unntak; her foregikk det en storstilet

oppbyggingsvirksomhet under ledelse av generalguvernøren, riksfriherre von Imhoff (1705—1750). Hans forfedre var nürnbergere, mecklenburgere og nederlendere, gamle familier av tysk blod. Men før og etter hans virksomhet gjorde nederlenderne bare så meget som var nødvendig for å sikre seg selv en god inntektskilde.

Da de tyske troppene i mai 1940 trengte inn i dette landet, fordi det var blitt et farlig verktøy i fiendens hånd, så falt innen få dager alt det fra hverandre som en hadde holdt for sikkert, så uantastelig. Det var ganske enkelt den nederlandske krisen. Hverdagens liv, forretning, statens teori og praksis som den vestlig-demokratiske idéverden i alt vesentlig hadde gitt liv til, smeltet allerede etter kort bestråling. Som reaksjon inntrådte først en dyp skuffelse og slappelse. Som fastnaglet hadde den gamle generasjon framleis i lang tid blikket rettet over kanalen i håpet om at England enno måtte ha makt til å gjenopprette den verden

som hadde vært. Men no, etter knapt to år, begynner landet langsomt å komme til nye krefter og å vinne tilbake en ny sikkerhet på et sunnere grunnlag. Særlig en del av den hollandske ungdommen hadde lettere for å tilpasse seg det nye: å vende seg vekk fra sjøen og til kontinentet. Det at nederlenderne no kjemper i Waffen-~~44~~ beviser dette. Slik som krigen utviklet seg, skulde denne ungdommen få lære å kjenne avmakten og avfedligheten i det vest-europeisk-britiske system, så vel i Europa som i Aust-Asia. Den ser at det at Holland var tatt på slep av den britiske flåten, var en meningsløshet som bare gjemte fare i sitt skjød.

Tapet av Nederlandsk India har enda klarere vist hvilken veg utviklingen tar. Dette fikk også nettopp den hollandske kjøpmannen til å tenke grundig over hvem som egentlig hadde skylden i de harde prøvelsene som hele landet ble heimsøkt av. Og han måtte, såframt han enno hadde sine instinkter i orden, erkjenne at de som hadde forrådt og forlatt Nederland, overalt hadde satt på feil kort. Slike — dessverre bare — økonomiske overveielser kan vel ha gjort det lettere for mange nederlendere å slå inn på den nye veg som lukket seg opp i mai 1940.

Naturlig nok er det spørsmålet om landets framtid som mest brenner nederlenderne på leppen. Dette spørsmålet innebærer først og fremst at det må etableres et fundamentalt nytt forhold til Det tyske rike. Her må en først gå til en opprenskning av de naturlige forbindelseskanaler, de som var blitt tilstoppet av en årelang systematisk opphisselsespropaganda fra Vest-Europa. Likevel har nederlenderen alt for megen naturlighet og indre balanse til å ikke kunne løsrive seg fra den krampaktige tilværelse han tidligere har levd i, og å se unaturen i de vest-europeiske idéer. Ingen i Nederland vil no nekte for at den 800-årige felles historie med Det stortyske rike igjen har framkalt utallige berøringspunkter, og at disse vil tre stadig sterkere i forgrunnen.

Et folk som i desennier bare har lagt an på å bevare sine samfunnsformer, begynner her og der å tenke etter europeisk målestokk.

Svunnen heltetid

«*Aldri i verdenshistorien har det skjedd et mer troløst angrep enn det som engelskmennene no gjør seg skyldig i overfor Danmark. Ikke engang de barbariske staters sjørøveroverfall kan levere et motstykke til dette. En vil finne større lojalitet blant dem enn hos England av i dag.*»

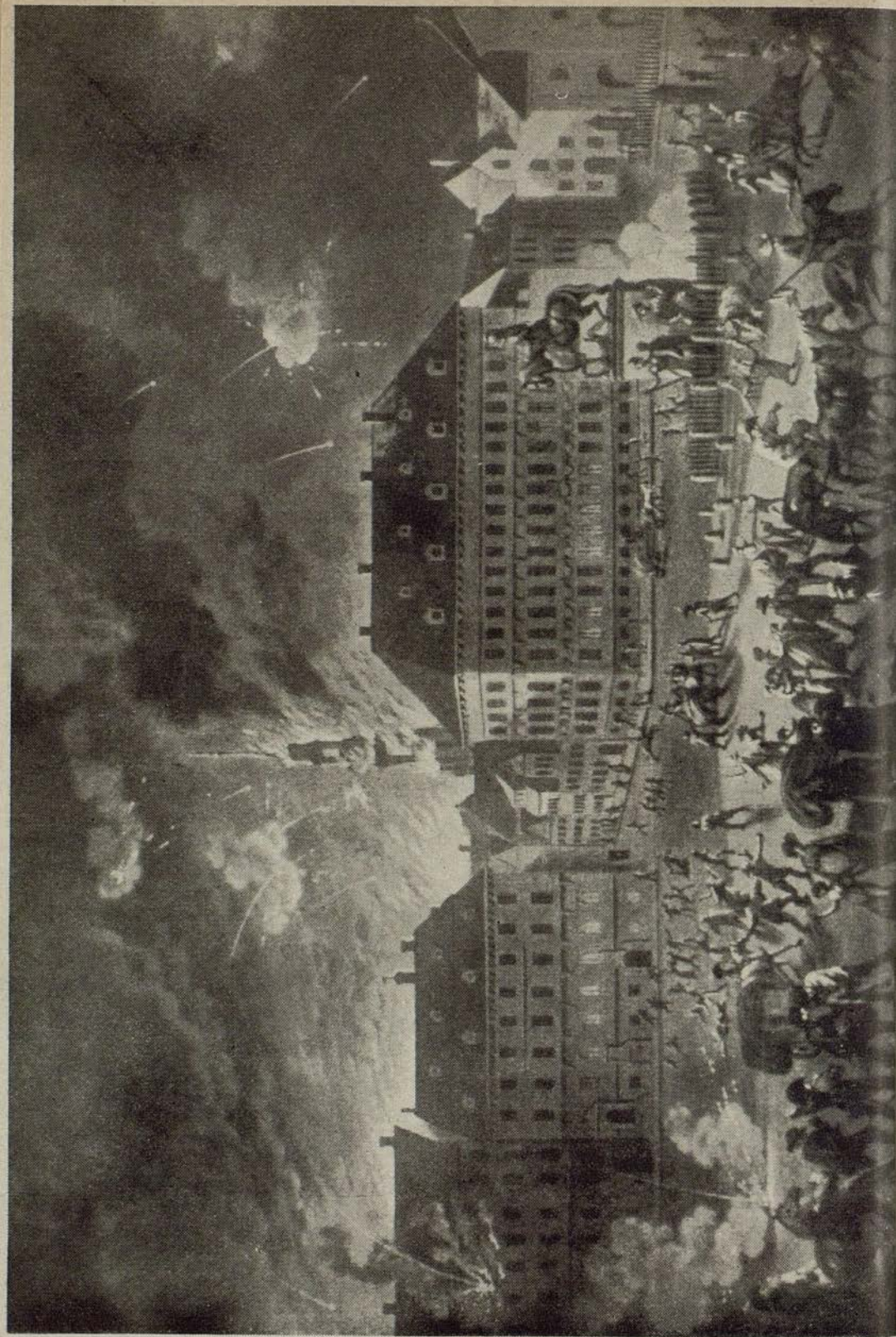
Disse ord sa den seinere danske konge Fredrik VI som kronprins til den engelske sendemann Jackson i 1807, året for det engelske overfall på København. Det kostet 2000 danske borgere liv og helse, og landet tapte nesten hele den sterke krigsflåten sin. Til tross for den håpløse materielle underlegenhet Danmark no befant seg i, tok landet kampen opp mot England! Det var uforsonlig. Hver forbindelse med England ble fordømt på det skarpeste; bare for brevveksling ble det satt dødsstraff.

Men på forholdsvis kort tid gjorde «borgerånden» og Vest-Europas ånd det av med denne helteånd. Det het seg at det var klokt å gi økonomiske spekulasjoner forrang framfor æren.

I tiden for den store verdensøkonomiske krise etter verdenskrigen 1914—1918 ble det særlig av Rothermere-pressen i lange artikler bevist at danskene bare ved å innlemmes i det britiske imperium kunde bli bevart fra fattigdom; altså slik å forstå at landet frivillig skulde overta rollen som engelsk koloni.

Men de som førte ordet i Danmark på denne tiden var ikke lenger menn av det slag som Fredrik VI og hans statsmenn. Derfor falt det dem lett å glemme landets store tradisjon; en tradisjon som disse demokratiske styrende aldri hadde forstått betydningen av.

«Ja, en kan smile over den tanken —, men at vi blir tvunget til et skritt i denne retning er ikke usannsynlig. La oss ikke være blinde for at det øyeblikk kan komme da Danmark vil se sitt eget beste i å bli knyttet mer intimt sammen med Det britiske rike.» Således skrev i denne tiden jøden Benny (Benjamin) Dessau i kjøbenhavnvisen «Berlingske Tidende».

Folkets sunne følelser

Gjenfortalt av en ung dansk *H*-mann

En aften i året 1809 traff fire venner hverandre på gaten i den delen av København som var ødelagt av brann. Alle fire var på veg til en kamerat av seg, en kopperstikker, for å slå av en prat og spille kort. På sin veg gjennom byen kommer samtalen inn på den skjenselsgjerning som engelskmennene for noen år siden øvde mot Danmark, da de overfalt København. Enno kunde en overalt se sporene etter denne forferdelige beskytning, som ødela omtrent en fjerdedel av byen.

De går forbi ruinene til det fordums så stolte tårn på «Vår Frues Kirke», og her kan den yngste av dem ikke beherske seg lenger, — med heftige ord fordømmer han engelskmennene. «Jeg var alle tre dagene på byvollen, og aldri skal jeg glemme det forferdelige jubelbrøl rødjakkene (de engelske matrosene) satte i da det vakre tårnet falt brennende sammen. De skal evig være danskenes fiender.»

Engang het det: Hevn! Skal aldri glemmes! Det danske kopperstikk — laget i 1809 — til minne om de engelske overgrep i året 1801 og 1807

I livlig samtale nådde de så fram til kopperstikkerens bolig, men av kortspillingen ble det ingenting. Det som var skjedd opptok dem, ja naget dem altfor meget til at de kunde spille. De snakket om dette til langt over midnatt.

Og hele tiden måtte de minnes den tapre unge danske sjømannen som engelskmennene dengang hadde slept med seg. Ved å tilby ham pengesummer og å øve press på ham, vilde de forlede ham til å ta tjeneste på et engelsk krigsskip. Men den unge dansken forble tro mot sitt fedreland. —

Endelig brøt de opp, og den unge kunstneren satt alene i dype tanker. Han fikk ikke ro for det de hadde snakket om denne kvelden. «De skal evig være Danmarks fiender,» hadde den unge tømmermannen sagt. «Danskene vil sikkert glemme det, men jeg vil sette et minnesmerke over denne skjenselsgjeringen som alltid skal minne danskene om hvem det var som slog dem ned.»

Plutselig springer han opp, han henter kopper, finner fram verktøyet og begynner arbeidet. Et lite bilde tar langsomt form under hans hender. Til slutt risser han omhyggelig inn datoene den 2. april 1801 og den 3.—7. september 1807, samt ordene:

HEVN, HEVN. Ved daggry er han ferdig, og i de nærmeste dagene blir det vesle kopperstikket spredt over hele København, ja over hele Danmark. Evig skal dette bilde være en påminnelse for danskene. Tiden gav ham rett. Danskene glemte. En vakker dag var det vesle bildet forsvunnet, og ingen ble lenger minnet om de redselsnettene da engelskmennene satte seg selv et nidingsmerke med sitt sjørøveroverfall på en forsvarsløs by.

No er tiden inne da England blir stilt foran domstolen.

Og no dukker det vesle bildet opp igjen av glemselen. For danskene er det igjen et manende vitnesbyrd. Det er som om historien med uavviselig strenghet vil minne dem om at også de har en avregning med voldsherredømmet på den andre siden av Nordsjøen. Fra alle himmelretninger tordner no skytterråpnene, bombene og torpedoene løs på det engang så overmotige imperium. Og det bilde som ble til da Danmarks hovedstad lå i rykende ruiner, befaler alle dansker å våkne opp.

Slavisk etteraping av England på alle områder. Her ser vi således et gjennomført engelsk vinkart fra en restaurant i København.

Slavisk etteraping av England på alle områder. Her ser vi således et gjennomført engelsk vinkart fra en restaurant i København.

Long Drinks
 Special for Summer and
 Afternoon service
 Cocktails, Coward
 Dishes, Free, Ration

Morning Drinks
 Egg naps, Flan

After Lunch or Dinner Drinks
 Flashes, Fragments, Piques, Sues

Short-Appetizing Drinks
 Cocktails

Different Colour Liqueurs
 Special for Coffee service

Diverse Apéritifs

Små skraphandlerboder etter vesteuropeisk-jødisk mønster ved København hovedjernbanestasjon midt i byens hjerte.

Dansk kultur?

Eter at Danmarks bestrebelser etter å få herredømmet i de nordiske land ikke lenger hadde utsikt til å krones med hell, dyrket det som bevis på sin selvstendighet og sin usvekkede åndelige dømmekraft Vest-Europas verden særlig sterkt hos seg. Framfor alt etter Danmarks ulykkelige stridigheter med Prøysen hadde Vest-Europa lett spill, særlig i landets hovedstad. At denne velvillige mottagelse av liberalistiske strømninger hadde ganske andre resultater til følge enn ventet og hjalp krefter til makten som forstod å styre landets økonomiske og åndelige liv i sin retning — slik som f. eks. jødene — var noe en var blind for — eller ikke vilde se. Men denne vest-europeiske ånds blindhet

for historiens dynamiske krefter, førte nettopp også i Danmark til resultater som er karakteristiske nok.

Dette kan vi i dag blant annet se av et opplysningsrikt dokument, skrevet av ingen ringere enn jøden Georg Brandes, som tidligere hadde båret navnet Cohen. For mer enn et halvt århundre siden skrev denne åndsjøde som utfoldet en livlig virksomhet i Danmark, en artikkel i «Frankfurter Zeitung», som særlig vakte stor oppmerksomhet i Englands og Amerikas jødiske kretser. Brandes (1842—1927) var professor ved Københavns universitet. Han hørte også til stifterne av «Politiken», som han redigerte i lengere tid. Brandes-Cohen skriver bl. a.:

«Hele Danmark . . . er gjennomtrengt av jødedom. Dets gud er jødisk, dets religion er utviklet av jødedommen, tilsatt noen andre mytiske forestillinger. Det gamle testamente . . . er en hellig bok; det nye testamente, som er enda helligere enn det gamle, er blitt skrevet av jøder. Halvparten av den danske kultur er blitt inspirert fra dette hold. Selv egentlige danske navn som

Jødisk bygningsstil fordervrer den ellers så vakre danske boligkultur

Velsette gjester i det danske kulturliv. En negerdanserinne og en jødisk operettestjerne på Københavns flygehavn

Petersen, Jensen osv. er jødiske, bibelske navn. Når det engang lyktes for en enkelt mann å befri seg for den herskende jødedom for en kort tid, så var det bare for atter å heimfalle til en Jerusalems representant, paven eller Grundtvig eller Swedenborg. De lever og ånder alle i Jerusalems atmosfære. Alle kirkene er fylt av denne. Og det er heller ikke så svært lenge siden at den ble pumpet inn i universitetene, og de blant danskene som meget tidlig, meget ivrig og svært utholdende søkte å orientere seg i retning av det gamle Aten, dvs. den klassiske oldtids storslagne frie ånd, er en ikke blitt trett av å slepe tilbake til Jerusalem (dvs. den jødisk-infiserte vest-europeiske verden) — Jerusalem som for alltid er rotfestet i våre tanker.» Så vidt den «danske» universitetsprofessor Brandes-Cohen!

1665 og 1940

Disse to årstallene betegner to særskilt karakteristiske tilfeller av *rettsusikkerhet* som Norge som et lite folk og andre land var utsatt for fra den fordums største sjømakt i verden. Men de er samtidig dataer som markerer den forandring som har foregått innen den norske statsledelse.

Begge ganger dreide det seg om landets nøytralitet.

I 1665 satte den norske regjering seg energisk og med stort hell imot det engelske overgrep. Slik som det framgår av følgende beretning, ble det den gang så å si dannet en germansk front mot rettsbryteren.

I 1940, da den tyske regjeringsdamper «Altmark» ble angrepet i norske territorialfarvann av britiske sjøstridskrefter og samtidig altså landets suverenitet og nøytralitet ble truet for første gang i denne krigen, da nøyde den daværende norske statsledelse seg med å protestere på papiret.

Imidlertid er det blitt konstatert fra norsk side at den daværende norske regjerings vaklende holdning hadde sin årsak. Den norske folkerettslærde Herman Harris Aall påviser (i Ragnarok nr. 5 1941) at regjeringen alt før den 2. mars 1940 hadde besluttet å oppgi den norske nøytralitet og ta del i krigen på vestmaktenes side uten å ta omsyn til om Tyskland vilde gå til angrepshandlinger.

Etter dette er altså det tilsynelatende likegyldige forhold fra norsk side overfor «Altmark» alt en krigshandling, for skjønt det tyske dampskip gjennomførte sin reise innenfor de norske kystfarvann under iakttagelse av alle Haagkonvensjonens regler, så ble den fra Norges side uten kamp prisgitt angrepet av engelske krigsskip i norske territorialfarvann.

Det er en kjensgjerning som framfor alt framgår av de franske og amerikanske folkerettslærdes kommentarer. Mens den gang i 1665 også nordmennene med våpen forsvarte nøytralitetens og den alminnelige rettsfølelses ukrenkelighet, og en felles germansk front sørget for at retten ble opprettholdt også i den internasjonale samferdsel og dermed for at kontraktene ble

overholdt på ære og samvittighet, så gjorde den norske opptreden i «Altmark»-affæren sitt til å framkalle det verste som kan oppstå i et samfunn: *rettsusikkerheten* og dermed praktisk talt oppløsningen av alle begrep om rett og moral.

*

Fra beretningen til «Bergens historiske forening» i samlingen av beskrivelser og dokumenter over den «Britiske nøytralitetskrenkelse på Bergens havn i 1665.»

«Under krigen mellom England og Holland hadde den engelske sendemann i København, Sir Gilbert Habbot, fått vite om noen hollandske handelsskip som i juni 1665 vilde fare heimover og som derfor måtte ta sin veg nordover rundt om Skottland og over Bergen. Sjef for den engelske krigsflåten som kryss-

Engelske krigsskip overfaller hollandske handelsskip på Bergens nøytrale havn i 1665

set i Nordsjøen, var jarlen av Sandwich. Antallet av de hollandske handelsskip som hadde søkt tilflukt på Bergens havn var meget betydelig. Flåten forsamlet seg litt etter litt i Bergen i løpet av juni og juli. Til slutt lå det 66 skip der; av disse var ti rikt lastede Ostindia-farere. På søknad hadde alle skip fått tillatelse av general Ahlefeld til å kaste anker på Bergens innerste havn. Ahlefeld var sammen med general Cignon kommandør på Bergens festning. I mellomtiden hadde lord Sandwich gitt sin nestkommanderende, Sir Thomas Peddiman, befaling om å angripe de hollandske handelsskipene, og om kvelden den 1. august dukket Peddiman opp foran Bergen med 26 krigsskip — deriblant også bombeskip og brannskip. General Ahlefeld sendte assistentlægen Jens Poller til englenderen for å protestere mot at han var gått inn i en nøytral norsk havn med et større antall skip enn tillatt etter den gjeldende overenskomst. Men engelskmennene respekterte ikke denne protesten. Peddiman sendte så en sønn av lord Sandwich, mr. Montague, til generallen, og det ble forhandlet hele natten. Men mens disse forhand-

linger fant sted, traff engelskmennene ombord alle forberedelser til å begynne kampen ved daggry. Syv av deres krigsskip tok oppstilling i en stor bue midt over havnen mellom tollboden (tollboden ligger den dag i dag på dette sted) og festningen, og bak disse la Peddiman de større skip. Hollenderne som ble ført av Peter Betger, hadde på sin side bygd opp sine skip i den innerste havnen og gjort seg klar til forsvar. For selv om det også dreide seg om handelsskip, så var de allikevel — slik som alle skip på den tiden — bevæpnet med kanoner. Da engelskmennene ikke vilde anerkjenne den norske generalens protest, begynte kampen klokken 6 om morgenen.

Festningens kanoner åpnet ikke ild før engelskmennene hadde begynt å skyte, men da fyrte de løs. Kampen var meget hard, og en regnet ut at alt ved den første salven hadde de engelske skip brent løs 300 skudd. Flere hundre hus i byen og flere bygninger der Hansa hadde sitt kontor eller ved Tyskebryggen ble truffet. 8 borgere ble drept og mange såret. Hollenderne forsvarte seg godt uten å ta hensyn til at mange skip ble sterkt skadet; allikevel var denne skaden uten betydning i sammenlikning med de ødeleggelsene som den engelske flåten hadde lidt. Den engelske flåten bestod av 14 fregatter og omkring 21 andre krigsskip. Hver fregatt hadde 60 kanoner. Etter kampen, da engelskmennene flyktet fra Bergens havn, viste det seg at de hadde omtrent 700 døde og sårede. Sir Montague falt for den første salve som ble avfyrt fra festningen. Blant festningsbesetningen deltok også et hanseatisk kompani fra Tyskebryggen i kampen mot engelskmennene.»

Så langt beretningen til «Bergens historiske forening»!

*

Forfallet

Der Führer har satt rasen og alt som er nødvendig for rasens bevarelse i midtpunktet for sin politikk. I dette ligger en avgjørende motsetning til Vest-Europas oppfatning, framfor alt det tidligere Frankrikes.

For der forkynte den store revolusjon at alle de som har menneskeansikt var like. Denne grunnsetning ble fulgt etter ordlyden, og sammenblandingen av forskjellige menneskeraser var et hovedtrekk i det franske demokrati til Frankrikes nederlag i 1940.

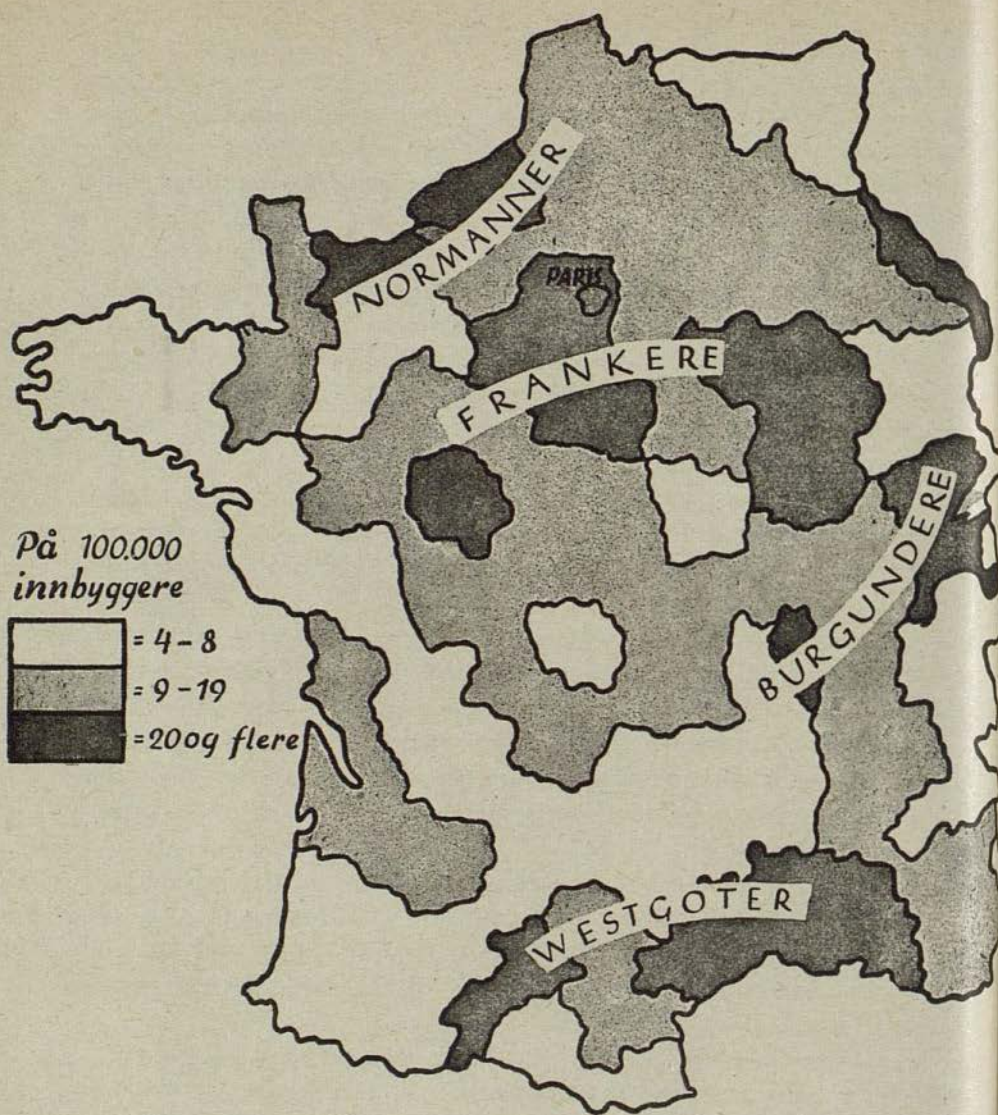
Den historieskapende kraft til et rasemessig sett samlet folk ble fornektet. Begrepet «folk» trådte tilbake for begrepet «nasjon». «Nasjonen» i vest-europeisk forstand er et produkt av den beregnende fornuft. Utenrikspolitisk og militært sett er den et fellesskap som framfor alt får makt og vekt gjennom *antallet* av de individer som hører til den.

Det indre samhold til disse enkeltmennesker som ikke lenger føler seg som et rasebevisst folk blir — etter vest-europeisk-fransk oppfatning — i første rekke oppnådd ved at den enkelte skaffes så gode omverdensbetingelser som mulig. Altså gjennom gunstige geografiske grenser, gjennom gode økonomiske forhold, gjennom en lengre felles historie og gjennom den berømte franske levemåte, «sivilisasjonen».

Er de ytre betingelser garantert å være de best mulige, så skal stor yteevne og skapende kraft hos befolkningen følge av seg selv; ganske det samme hvordan den er sammensatt. En farget kan i samme grad være fransk kulturbærer som en mann av de eldste slekter i Normandie.

En felles historie eller et landskaps natur er selvsagt meget viktig for dannelsen og utformingen av et fellesskap. Ugunstige økonomiske og sosiale forhold i tilværelsen til et folk eller en del av et folk kan lenge øve innflytelse på en stats historie og utvikling. Men de er ikke alene om å øve innflytelse.

Et fellesskaps *virkelige* storhet, dets kulturelle, sosiale og politiske bestemmelse er alene avhengig av den kraft som gjør den enkelte og dermed også hele samfunnet til herre over om-

Kart over fordelingen av toppytelsene på vitenskapens og diktningens område i en epoke på 600 år. De forskjellige fargetoner markerer gjennomsnittstallet av hegavede menn og kvinner, omregnet på 100 000 innbyggere. Av dette framgår det at i sentrene for den tidligere germanske kolonisering har det vært den største samling av begavede like til idag

verdenen og de ytre forhold. Denne kraft, som også er årsaken til et fellesskaps oppgang eller nedgang, er blodet — rasen. Naturen har latt menneskene utvikle seg i raser, historien atter latt rasene utvikle seg til folk. Ja, i folkenes livsrom, i deres historie har de enkelte rasers kraft eller svakhet overhodet først kunnet spille en rolle. Er forskjellige raseelementer samlet i ett og samme livsrom, vil det verdifulleste blods egenart sette særlig tydelige spor etter seg.

På folket selv kan vi altså se hvilken stor, historieskapende kraft det er som bor i alle fellesskapets deler, som ikke bare er bundet til hverandre gjennom felles blod, men også gjennom felles språk, felles lover og felles historie. Hvert eneste sterkere innslag av fremmed blod må nødvendigvis virke spaltende på dette fellesskap. Derfor setter vi *folkets* og raseutvalgets prinsipp opp mot nasjonens prinsipp. I folket, i rasen ligger røttene til nasjonal enhet, høyt kulturnivå og verdenspolitisk betydning.

Frankrike har til skade ikke aktet på dette innen sin stats ramme og i stedet satt et produkt av rent beregnende materialistisk art: «nasjonens» sammeneltede masse.

Men før den såkalte «vest-europeiske tenkning» bevisst omstyrtet livets guddommelige lover i Frankrike og lot omsette i praksis raseblandingen med fargede, var den franske befolknings nordrase blitt sterkt redusert. Denne reduseringen hadde foregått i århundrer.

Germaneren var og er den ypperste bærer av det nordiske blod i Europa. Særlig siden folkevandringen har Frankrike vært et busetnings- og gjennomgangsområde for tallrike germanske stammer. Endelig opprettet de germanske frankere fra Norden et fast sammentømret og sentralt ledet rike her, som underla seg de andre germanske statsdannelser på gallisk-romersk jord — «Frankerriket». Og endelig opprettet vikingen Ganger-Rolf i 911, i lensavhengighet til franskekongen, sin stat i Normandie. Hertug Wilhelm Longue-Épée (død 943) snakket enno dansk. Og normannernes krigsrop har lenge vært «Tor aide», «Tor hjelp» i stedet for det seinere «Dieu aide», «Gud hjelp».

På denne sterke germanske kjerne tærte Frankrike politisk og militært i århundrer. Disse menneskers holdning og bedrifter gav Frankrike tilnavnet «grande nation». Det germanske

Ledende «franske» politikere i året 1938

element dannet adelsklassen overfor de romerske eller galliske innbyggerne. Germanerne hadde rett til størsteparten av jorden, de dannet krigerstanden, og herskerslekten var av deres blod. Også valoisene og bourbonene. Og når en fransk revolusjonsfører, abbeden Sieyès, krevde at en skulde jage den franske adelen «tilbake til dens frankiske skoger», så vitner dette om kjennskapet til og bevisstheten om den franske adels germansk-nordiske opphav. Men det germanske blod var delt på alle stender, selv om det ikke overalt kom så sterkt til uttrykk som hos adelen. Det lærer historien om den germanske innvandringen til Gallia. Og seinere framgår dette av sammensetningen av bybefolkningen

og dennes organisasjonsformer. Dette nordiske innslaget var elementet i den stadig indre fornyelse i kampen mot religiøs, kulturell og politisk stillstand eller overformynderi.

I disse kampene er det beste nordiske blod gått til spille, eller folk av nordisk ætt er gjennom disse drevet bort fra Frankrike. Det var ikke bare borgerkrigene, de dynastiske stridighetene eller krigene utenlands som kostet så meget germansk blod. Det var først og fremst religionsstridene som siden 1160, altså siden waldenserforfølgelsene i Provence, regelmessig gjennomrystet og litt etter litt utmattet landet. Også presteskapet hadde i sine førende lag et innslag av adelig, overveiende nordisk blod. Det at disse geistlige levde i cølibat gjorde også sitt til at landet ble tappet for nordisk blod. Den store franske raseforsker Lapouge viser at adelen i Frankrike gjennom cølibatet for hver generasjon tapte $\frac{1}{2}$ av de mannlige og $\frac{2}{3}$ av de kvinnelige etterkommere!!

Leter en etter tallene for det germanske tap av blod under religionskrigene, så må en for *albigenserkrigen*, som utryddet den protestantisk-nordiske adel i byene, anslå tapet til flere hundre tusen mennesker. I Béziere (Provence) ble det drept omkring 20 000 innbyggere!!

Under *hugenotterkrigene* (16. og 17. århundre) tapte adelen og borgerstanden, i første rekke i Nord-Frankrike, omkring 1 million av sine mest verdifulle medlemmer, — de av dem som ikke ble drept, flyktet til utlandet. Det lille Normandie mistet alene 200 000 innbyggere!!

Denne tapning for nordisk blod kom så Frankrikes naboland Tyskland, Holland og England til gode, hvor etterkommerne av disse «refugiés» like til i dag har utmerket seg som berømte lærde, politikere, forfattere og særlig som offiserer.*)

Den franske revolusjon i 1789—94 var den neste store årelating av det nordiske blod i Frankrike. Det må fastslås at jødene og frimurerne var de egentlige trådtrekkere i denne revolusjonen og de som nøt fordelene. I revolusjonsøyemed utnyttet de folkets moralske protest mot et stillestående og fordervet stendersystem; disse stendene beriket seg jo på det mest skamløse på de flittige borgeres og bønders bekostning. Frimurerne pustet til denne protesten som til dels var ærlig nok ment, og utnyttet den så til sine egne formål. Særlig i sitt videre forløp ble revolusjonen til en maktkamp for ærgjerrige partiførere, og denne kampen førte ikke lenger til noen nyordning, men resulterte tvert

*) Blant disse etterkommerne var også Karl Laforce, en av de første 16 martyrer for den nasjonalsosialistiske bevegelse.

*Bastardisering førte til forfall av mange franske familier.
Franske kvinner med sine negerbarn*

imot i at de folkerepresentanter som enno var seg sitt ansvar bevisst, ble utryddet.

Frimurerne og jødene var skarpretterne i denne maktkampen, men de visste å holde seg godt i bakgrunnen. Slik som alltid så var dengang også enhver ordning som ikke var utgått av deres egne rekker farlige for dem, og derfor forhatt. Under deres innflytelse begynte det såkalte skrekkerredømme, som la hele byer og landskap folketomme. De av nordisk avstamning som overlevde disse tidene, forblødde for en stor del under Napoleon I's erobringstog.

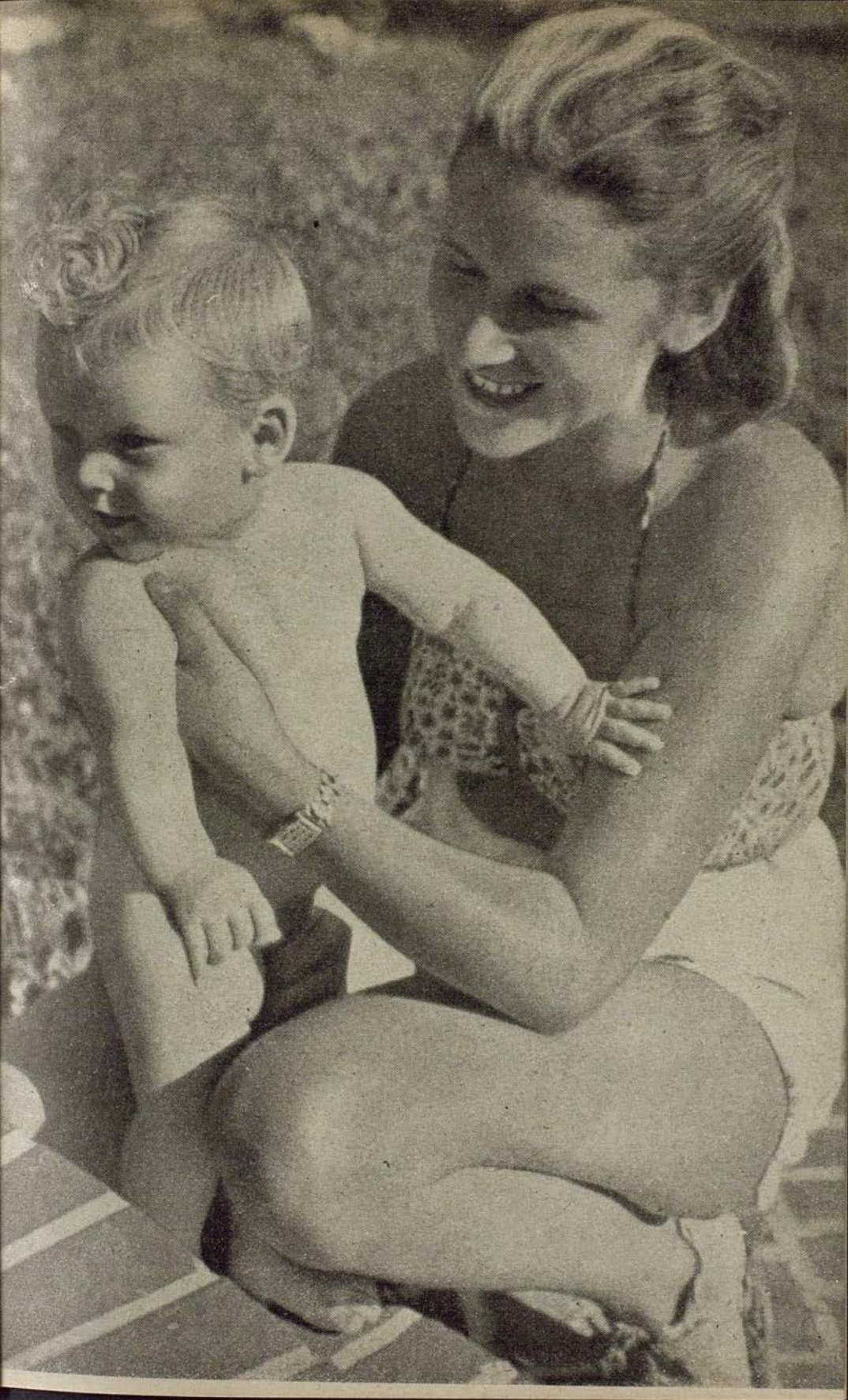
Dette er viktig å konstatere, for Frankrikes skjebne blir i løpet av de kommende desennier til syvende og sist bestemt av den befolkningsdel som ble tilbake og som i sitt vesen og sin karakter fra no av oppviser overveiende ikke-nordiske trekk.

Trangen etter å komme til bunns i nasjonens og statens forhold, viljen til klarhet over den store revolusjons slagord manglet i siste instans like så meget som motstandskraften mot den snikende undergravning av nasjonen og rasen ved den voksende raseblanding.

I det franske folkets brede lag var en til slutt til og med glad over å kunne overlate til andre å ta hånd om landets politiske

Halvsøsken. Fra den tid Rhinland var besatt av franske negertropper

og nasjonale skjebne. Selv var en for trett til å omstyrte denne tilstanden, enda ens historiske innsikt tilsa en dette. En vilde bare ett: spissborgerlig sikkerhet og ro.

Det franske sammenbrudd må altså fullstendig skrives på den vest-europeiske ånds regning; det skyldes de forfallssymptomer i folk og rase som denne hadde framkalt; det er ikke bare en tilfeldig foreteelse.

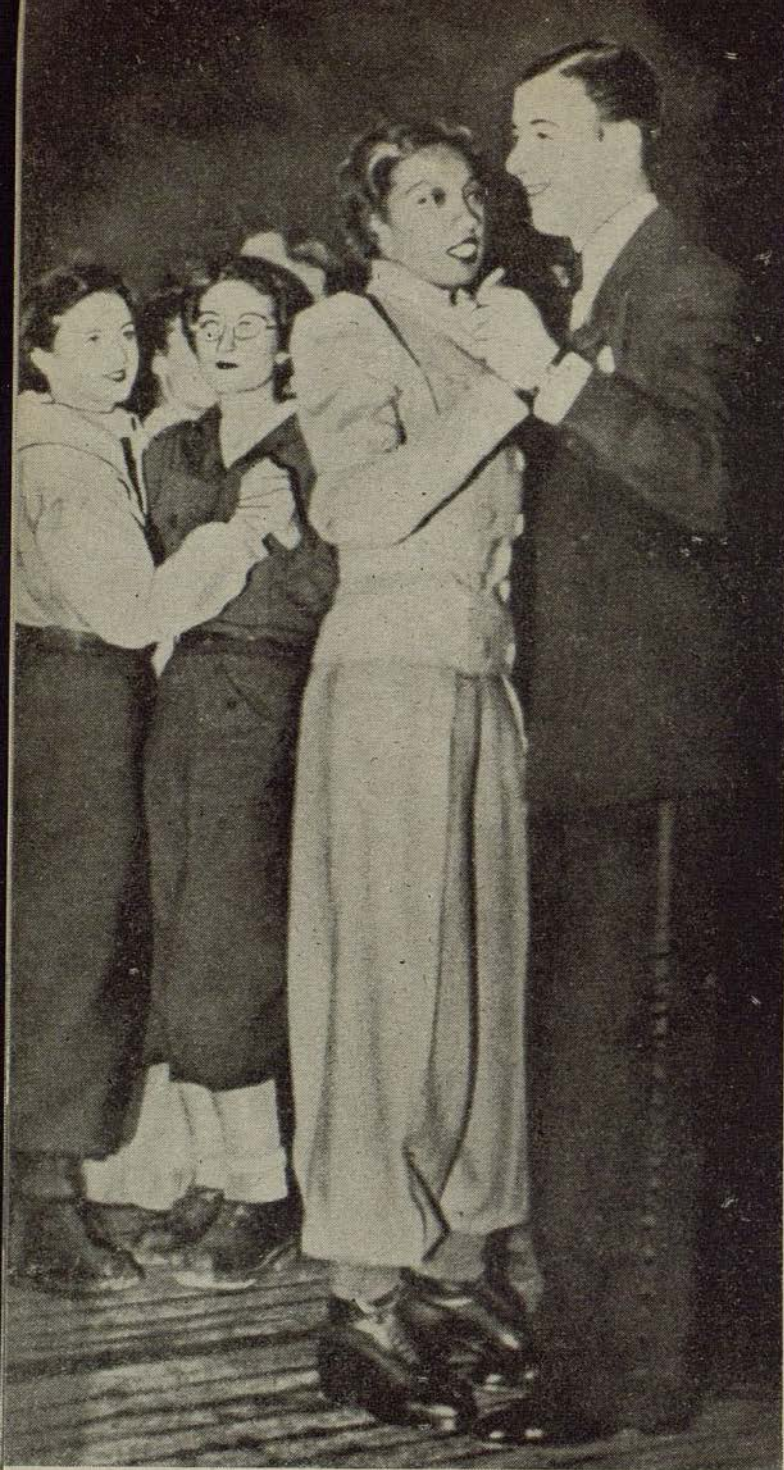
En trodde å være sikker når en satte kolonitropper inn i sin egen armé og betrodde landets skjebne i deres varetekt. Selvsagt ble disse fargede prinsipielt anerkjent som likeverdige av fødsel; for deres blod som har flytt og flyter til Frankrikes forsvaret har jo den samme røde farge som det til en hvit.

De fargedes utvikling og innlemmelse i den franske sivilisasjon er etter vest-europeisk-fransk oppfatning bare et oppdragsesspørsmål. Det går så meget raskere når en farget gifter seg med en hvit fransk kvinne; for da blir det tilstått ham borgerrett med en gang!

Bøndene, fagarbeiderne og den såkalte middelstand forholdt seg avvisende overfor denne raseblanding. Derfor vil en også ennå i dag, selv etter verdenskrigens store årelating, kunne se et betraktelig antall av overveiende nordiske mennesker i Frankrike. Raseblandingen fant framfor alt sted hos de mindreverdige elementer. Størstedelen av forbryterne var derfor også bastarder.

Frankrikes standpunkt i rasespørsmålet inntil dets nederlag i 1940 ble av den tidligere koloniminister Sarraut ved en sammenkomst av «union coloniale» i Bryssel, uttrykt slik:

«Den noværende franske kolonipolitikk bygger framleis — uforstyrret av de moderne praktiske og økonomiske erfaringer — på det 18. århundres idéer, på Rousseaus idéer. Stor-Frankrike omfavner med kjærlighet sine 40 millioner hvite og mer enn 60 millioner fargede barn, som ikke lenger er «kolonifolk». Fra anamitterne, negrene ... oppover bastardenes mangfoldige skala helt opp til innbyggerne i Paris, er de ikke bare mennesker med alle menneskerettigheter, men medlemmer av den store franske familie som oppfyller sin borgerplikt blant alle fargede. Og således tror Frankrike at det hjelper til med å skape en ny menneskehet og en ny internasjonal moral; for Frankrike holder ingen laverestående rase for udyktig til fullkommengjørelse.»

**«Vest-
europæisk
ungdom»**

*Jøder, negrer og «hvite»
med sin jazz*

Tysk ungdom

Under inntrykket av den siste partidagen i Nürnberg før krig-
gen, sa en engelsk jøde:

«En må oppgi håpet om at demokratiet vil komme opp igjen
i Tyskland når en hører marsjtakten til denne tyske ungdom-
men. Men enno har vi et eneste håp — tysk ungdom danser
framleis jazz.»

Her tar jøden feil. Jazz har aldri vært noe livsinnhold eller
rettere sagt fritidsinnhold for den tyske ungdommen, og har
aldri vært attest for åndelig fullkommenhet og beundringsver-
dighet slik som i de demokratiske land. Men tysk ungdom har
alltid funnet glede ved en frisk og vakker dans.

Den tomme kirkegården

Jeg vandret gjennom en liten by som nok hadde vært større en gang i sin historiske fortid. Når jeg betraktet de gamle vakre husene gjenkjente jeg den opprinnelige flamske stil bak den franske. Noen verksteder og en industribygning viste at denne byen enno levde.

Tilfeldigvis fant jeg fram til kirkegården. Jeg hadde ofte før gått inne på kirkegårder og sett på gravene, men denne kirkegården var helt annerledes. Det stille stedet er omgitt av en stor grå steinmur; spredt blant blomster, ugras og tistler ligger bare noen få gamle graver. Bare i et hjørne oppdager jeg tilsynelatende nye jordhauger. Jeg går hen og leser innskriftene på steinene og korsene. Det siste år er det dødd et par eldre folk, men ellers er det tomt og øde overalt — uhyggelig tomme flekker. Døde det ikke lenger noen i denne byen? Heime hos oss blir på grunn av den voksende befolkning kirkegårdene for trange overalt. Plutselig fikk jeg svar på mitt spørsmål: her *vokser* intet folk, men det *dør*, og derfor får døden også bare en sparsom, kummerlig høst. De dødes tall er så ringe fordi antallet av de levende stadig blir mindre, og på kirkegården gror graset.

Dette bilde virker mere klart og tydelig i sin rystende tragikk enn de beste slutninger av læren til den engelske nasjonaløkonom Malthus. Hvordan hadde ikke denne preket for Vest-Europa: «Innskrenk barnetallet!» Her kunde han ha studert den forferdelige virkning av sin teori.

Stille og ettertenksom forlot jeg kirkegården.

Det siste skritt

Jødernes oppkomst under den franske revolusjon.

Som i alle europeiske land stod i den tiden da befolkningen var delt i adel, geistlighet, borgere og bønder også jødene i Frankrike utenfor stendene. De var til utgangen av det attende århundre ikke politisk likeberettiget. Men så snart den gamle ordning i Frankrike ble oppløst av frimurere og jødiske bakmenn, og de mindreverdige masser for en tid kom til makten, fikk jødene politisk innflytelse. Ved hjelp av den instinktløse pøbel og de hemmelige forbund, men også ved hjelp av de geistlige institusjoner greide jødene å utslette alle naturlige grenser mellom rasene i det daværende Frankrike. De avismeldinger fra den tiden som her skal gjengis, vil bedre enn mange ord gi et inntrykk av den økende jødiske innflytelse i Frankrike gjennom revolusjonen i 1789.

Den tomme statskasse.

Vossische Zeitung, Berlin, nr. 4/1790. Melding fra Paris datert 28-12-1789

«Jødene skal ha tilbudt seg å kjøpe for 250 millioner kongelige domener og geistlige gods, dersom en vil tilstå dem borgerrettighetene.»

Biskopen av Autun.

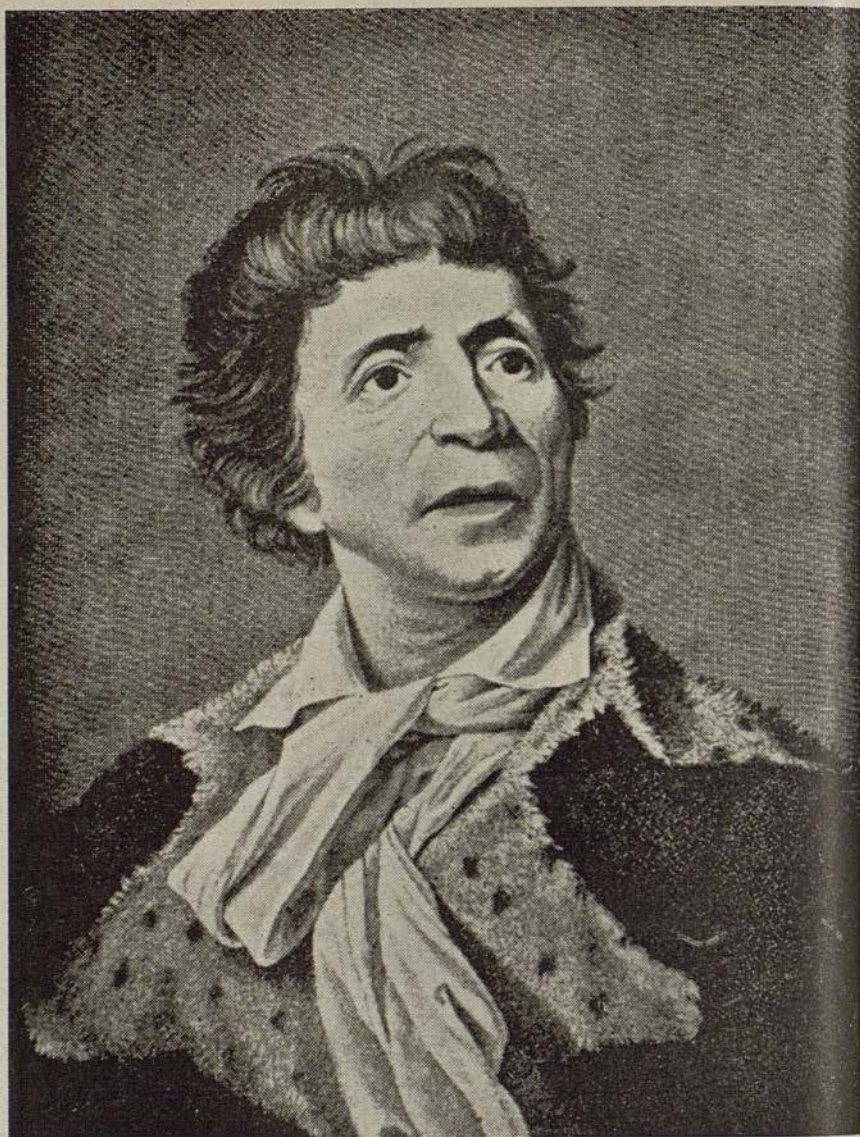
Vossische Zeitung, Berlin, nr. 19/1790. Melding fra Paris datert 29-1-1790

«Biskopen av Autun opptrådte med et bønnskrift fra 215 ansatte jøder i Bordeaux og foreslog at man skulde tilstå dem de samme rettigheter som landets egne borgere hadde. Etter en lang og heftig debatt ble det endelig bestemt: «Alle jøder som i Frankrike er kjent under navn av portugisiske og spanske jøder eller Avignon-jøder skal nyte de samme rettigheter som landets egne borgere . . .»

800 000 pund.

Leipziger Zeitung, Leipzig nr. 75/1790. Melding fra Paris datert 6-4-1790

«Bordeaux-jødene har meget storsinnet betalt de borgerrettighetene som ble tilstått dem. Den rike d'Acosta gav 80 000 livres; brødrene Rabat har gitt 70 000 og Grades 60 000 livres. I det hele tatt takserer en Bordeaux-jødernes samlede patriotiske gave til 800 000 livres.»

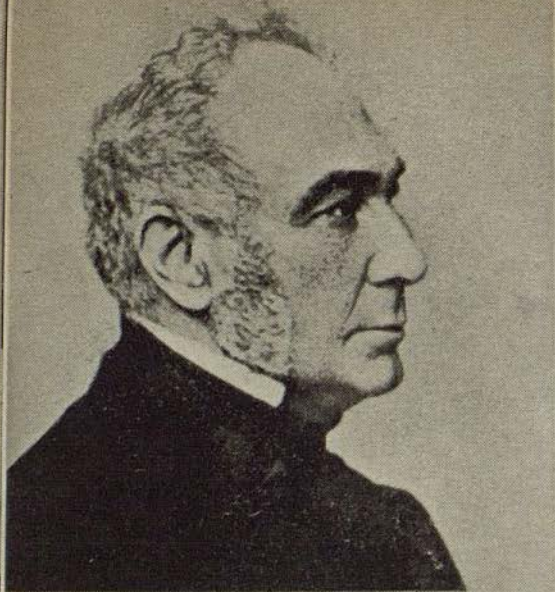
Jean Paul Marat

Raseløs masse-morder fra den franske revolusjons skrekkerredømme. Han var syk på legeme og sjel. Hans forfølgelsesvanvidd og sadisme var en årsak til at denne revolusjonen gikk under i blodige redsler og anarki, slik som dens jødiske og frimureriske trådtrekere hadde tilsiktet. Et russisk slagskip bærer hans navn.

Charlotte Cordet d'Armans

En pike fra Normandie. Hun drepte Marat, fordi hun trodde at med denne gjering kunde hun redde livet til hundretusener. Men mektigere krefter enn hun kunde ane, stod dengang bak den franske revolusjons blodige tildragelser. Disse overstatlige kreftene hisset også Frankrike til krigen i 1914 og i 1939

Ånden fra 1789 bante også i andre land jødene vegen til politikken: Jøden dr. Simson, presidenten for den første tyske Riksdag

Forfatningseden.

Leipziger Zeitung, Leipzig nr. 144/1790
Melding fra Paris datert 16-8-1790

«... Midt på Marsmarken (i Paris) stod fedrelandets alter oppe på en veldig stor høyde, fra alle fire sider gikk trapper som var så store at et helt folk kunde ha stått på dem. Alteret liknet det jødiske røykalter, og omkring dette stod religionens tjenere i hvit kledning.

Alteret hadde følgende innskrift: «De dødelige er hverandre like, det er ikke fødselen, men egenskapene som gjør en forskjell mellom dem»... Biskopen av Autun celebrerte messen og så avla ... nasjonalforsamlingen og ...

kongen eden.»

Det nye Jerusalem.

Leipziger Zeitung, Leipzig, nr. 114/1791. Melding fra Paris datert 31-5-1791

«Jødene vil kjøpe seg en kirke her, gjøre et tempel av denne, gjeninnsette ypperstepresten, sin offerprest, i denne, og gjenopprette det aller helligste etc., kort sagt: etablere et nytt Jerusalem i Paris.»

Jehova være lovet.

Av et brev fra Paris datert 27. september til en kjøpmann av jødisk blod.
Hamburgischer Correspondent, Hamburg, nr. 164/1791

«Jehova være lovet! Forløsningens dager er nær, de dager om hvilke den skriftlærde ... vilde si profeten Zephania har ... pekt på disse. Med ett ord — i onsdagsmøtet har nasjonalforsamlingen tilstått samtlige jøder i det franske rike uten noen som helst unntagelse og innskrenkning en aktiv borgers rettigheter. Jehova være lovet!

Forgjeves gjorde noen få medlemmer av nasjonalforsamlingen innvendinger mot denne opptagelse. Byen Paris ønsker at vi kjøper en kirke og innretter den til andaktshus for jøder. Jeg skulde ønske at det skjedde ... Hva sier De til den bemerkning

av herr Prugnon at våre religionsgrunnsetninger også var vår sivilkodex (borgerlige lovbok) og til dels enno er det. Gir ikke det et dypt innblikk i jødernes vesen?»

*Forbrødringen
i den store jødegården.*

Leipziger Zeitung, Leipzig, nr. 213/1790.
Melding fra Strassburg datert 20-10-1791

«.... I den jødiske synagoge (von Bischweiler) ble konstitusjonsaktene» (som gav Frankrikes jøder borgerrett og dermed adgang til regjeringen) «båret på en rød silkepute av de fire eldste jøder på stedet og lagt på det høye alter hvor i alminnelighet den hellige skrift ble lest. Så ble det sunget forskjellige lov- og takkesalmer i synagogen, og til sist også den kjente revolusjonssang: «Ah, ca ira». Deretter drog jøder og kristne, arm i arm... til kommunehuset... Den første som svor borgereden var en jøde på omkring 70 år, så fulgte alle tilstedeværende jøder og kristne. Deretter falt jøder og kristne om halsen på hverandre, kysset og omfavnet hverandre, svor hverandre evig vennskap, evig broderkjærighet, evig glemsel om det forgangne, tilintetgjørelse av alt religionshat og all partiånd, og lovte å holde bare dem for fiender som vilde antaste vår frihet.

De herrer embetsmenn og mange andre kristne gikk deretter til den store jødegården, fant der et dekket bord og drakk jødene til.»

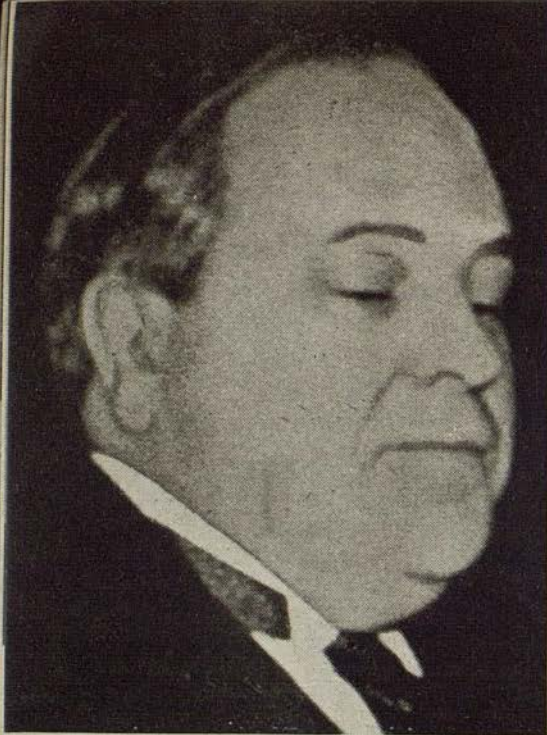
Presidenten.

Hamburgischer Correspondent, Hamburg, nr. 177/1795. Melding fra Paris datert 25-10-1795

«I kveldsmøtet den 22. ds. ble den forhenværende jøde Moses Bayle, en bror av Pierre Bayle, valgt til... *konventets president*», (det franske folks nasjonalforsamling!) «i stedet for Charlier».

Jøden dr. Preuss, opphavsmannen til den republikanske tyske forfatning etter den første verdenskrig

Hambro, president for det siste norske Storting for den 9. april, var av jødisk blod

I denne sammenheng bør det huskes at overalt i Europa hvor parlamentarismen satte seg igjen i sin vest-europeiske form, marsjerer jøden i spissen for den. Presidenten for den første tyske riksdag etter rikets samling i 1871 het von Simson og var av jødisk blod. Skaperen av den såkalte Weimar-forfatning fra året 1919, altså av statsretten i etterkrigs-Tyskland, var jøden Hugo Preuss. Og endelig kan det være nyttig å minne om at presidenten for det siste norske storting (1939) het Hambro (Hamburger).

Om likhetens prekere

Dere prekere om likheten, avmaktens tyrann-vanvidd skriker... ut av dere etter «likhet» — deres hemmelige tyrannlyster skjuler seg bak deres mange ord om dyd.

Forgremmet innbilskhet og misunnelse — av dere bryter det ut som flammer og hevners vanvidd —

De likner de begeistrede, men det er ikke hjertet som begeistrer dem, men hevnen. Og når de blir fine og kalde, er det ikke ånden, men misunnelsen som gjør dem fine og kalde.

Det er et slett folk, et folk av slett avstamning; fram av deres ansikter titter bøddelen og sporhunden —

Den tyske filosof *Friedrich Nietzsche*
(født 1844, død 1900)
i «Således talte Zarathustra».

Den tyske og den vest-europeiske frihet

«Frihet og uavhengighet er store goder, men farlige ord.

Det er to slags frihet. En frihet er den våre agitatoriske demagoger fører i pennen — individets frihet, frihet til å forme sitt liv så egoistisk og selvmorderisk som det måtte behage en.

En annen frihet er den som de totalitære stater har strept etter — statens frihet, den frihet som sikrer en mot ethvert angrep eller nederlag.

Uten denne annen frihet er den første hensiktsløs. Denne er å likne med et narreparadis, som i virkeligheten er forrommet til et narrehelvede. Da folk i Tyskland hadde valget mellom kanoner og smør, fant de engelske demagoger meget stoff for spott og medlidenhet i dette.

I vårt planløse, forvirrede, handleudyktige demokratiske system har vi kanskje snart ikke lenger dette valget heller. Vårt valg kan lett bli det mellom kanoner og margarin.

I framtiden skal de kanskje få merke at de ikke lenger kan frátse i smør og margarin.

Og kanskje vil kanonene enno mangle dem.»

Lord Rothermere. Advarsler og profetier i 1929, s. 280 ff.

Houston Stewart Chamberlain skrev i 1915:

En bok, «Germany and Europe», av J. W. Allen, professor i historie i London, vakte stor oppsikt i England; så falskt det enn er, alt det som han blindet av hat og forgiftet av løgn uttalte om Tyskland, så er det ikke desto mindre verd å merke seg at i tyskernes syn på statsoppfatningen ser denne begavede mann den egentlige kime til den uunngåelige konflikt. Han mener at Tyskland sitter fast i foreldede teorier og således hemmer framskrittet; det er en grunnfeil: Tyskland går mot virkeliggjørelsen av nye idéer; og nettopp her ligger det riktig nok en vesensforskjell mellom Tyskland og Vestmaktene.

En tror ikke sine egne øyne når en i dag igjen ser staten hyldet som «et frivillig inngått forbundsskap», *stiftet til beste for den enkeltes rettigheter*; og en fatter «des Pudels Kern» når en så hører den lærde mann fordømme den tyske oppfatning av staten som «noe organisk framvokset», som en altså skulde og kunde tillegge organiske funksjoner. For Allen

Den nasjonalsosialistiske revolusjon er i sin karakter en folkereisning: et folk finner vegen til sin nasjonale orden. Marsj gjennom Brandenburger Tor på dagen for maktovertagelsen den 30. januar 1933

er enhver stat en «*kunstig innretning*», oppstått av «praktiske behov» og uten enhver moralsk betydning; den enkelte trer inn, trer ut alt etter behov; i virkeligheten er vi alle verdensborgere, og de nasjonale murer faller. Vi har altså på den ene siden den platte rasjonalisme med sine logisk utspekulerte «menneskerettigheter», på den andre det eksperiment som beror på *vitenskapelig analyse*: målbevisst og metodisk å organisere og videreutvikle den historisk gitte statsorganisme.

England stod lenge imot; men no er det kommet inn på den bane som den franske revolusjon har trukket opp og raser mot det samme politiske anarki. I de andre land, både på denne og på den andre siden av oseanet, ser det heller ikke meget bedre ut. Midt i brenningen står Tyskland: overfor anarkiet i de individualistiske stater, som jo er splittet i sine elementære bestanddeler, danner Tyskland ifølge sin historiske utvikling et vidunderlig organisk statsvesen, *hvor fellesskapets ideal vokste fram av tidens tvingende nødvendighet, ble*

Revolusjonen av 1789 utviklet seg til en forbrytterrevolte mot enhver orden

styrket og skapte det geniale. Kløften mellom de to idealer er uoverkommelig. Dette gjelder på alle punkter, så snart en ser nærmere etter. La oss bare betrakte begrepet frihet: Den ene forstår med frihet den vilkårlighetens rett som er medfødt hos ethvert individ, den andre et gode som først kan oppnås ved at enhver oppfyller sine plikter, et gode som — slik den tyske dikter uttrykker det — daglig må vinnes på nytt — i fellesskap. Dyret følger ikke noen lov; er det derfor fritt? Er det ikke (når menne-

sket ikke beskytter det) dag og natt prisgitt enhver vilkårlighet?

Frihet, slik som vi forstår ordet, kan bare bli gitt en av fellesskapet. Friheten har overhodet bare betydning så langt den er født innenfor et fellesskap. Hvor den andre teorien fører hen, ser vi ikke bare av giljotinen, men også av den pistol som Jaurés falt som offer for; vi ser det også av hele Englands politikk i dag: *frihet til å lyve, frihet til å bedra, frihet til å gjøre brudd på folkeretten, overhodet frihet til enhver skjenselsgjering såframt det bare tjenes massevis av penger på denne.* Dette er den nødvendige følge — den uunngåelige — av enhver teori om den enkeltes *uinnskrenkede* frihet. Vi har altså å velge mellom ett av to: *enten den franske revolusjons idéer eller det tyske ideal om en organisert og derfor også organiserende stat.* De første erklærer: *Vi frigjør oss fra naturloven, enhver av oss hersker som han selv vil og bøyer seg bare når det er nødvendig.* De andre: *Idet vi bøyer oss under naturens evige lover, lykkes det oss å holde kursen mest mulig rett fram mot målet, vi opphøyer det nødvendige til den høyeste moral, åndeliggjør det; i lydighet og sann tjenerånd oppdrar vi mennesket til frihet.* Et eksempel: En ung mann arver et gods hvor det blant annet står tyve tusen voksne eiketrær. I en stat med vilkårlige lover sier han til seg selv: Det er noe jeg har bruk for! Går så av sted og hugger ned alle sammen; det kaller en «frihet» der. I fellesskapets stat tør han ikke gjøre det; tvert imot vil forstvesenet si til ham: Du har ikke lov til å felle flere trær enn vi bestemmer, og først etter ti år kan du felle akkurat like mange; for staten tillater ikke noe brudd mellom fortid og framtid, staten tenker på de kommende generasjoner, friheten av i dag må ikke gå så langt at den skader friheten av i morgen; det at du feller trær uten å ta noen hensyn forandrer dessuten de klimatiske betingelser i egnen og gjør stor skade på mange vis. Jeg kjenner landskap i Nordvest-Skottland, hvor bare små saueflokker kan finne sin nødtørftige næring, øde landskap som en kan gå timevis igjennom uten å oppdage en hytte; men på Napoleons tid var det temmelig tett bebodd der. Dette er dels en følge av rovhugst i skogene, dels en følge av at folk er blitt utvist for således å framkalle en økning av viltbestanden.

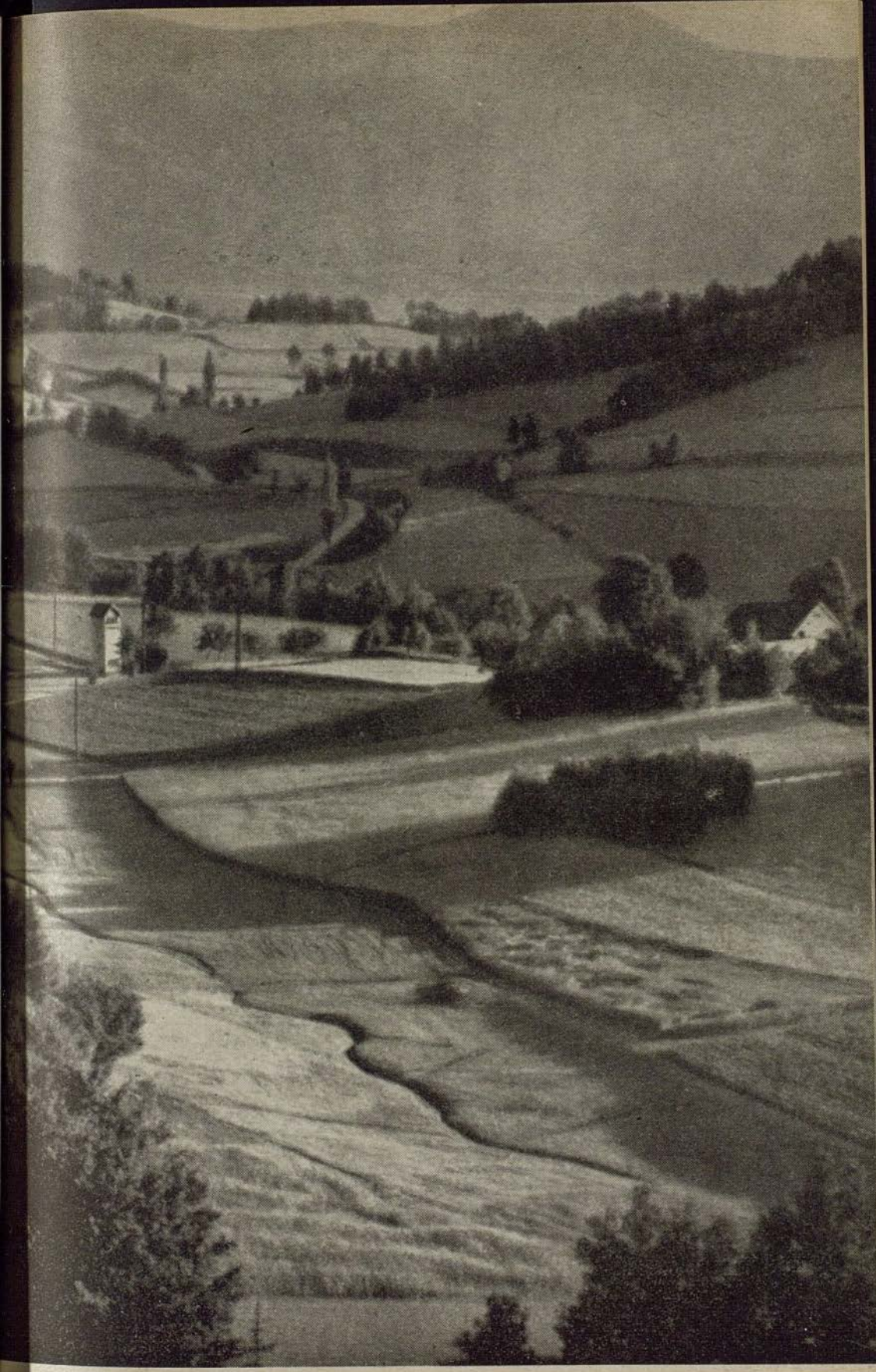
Slik bor den enkelte, et individ i kraft av frihetens revolu-

sjonsbegrep. Opp mot dette blir statens fellesskapsideal satt. Slik som det overhodet bare fins sann moral i forhold mellom mennesker, således oppstår etter tysk oppfatning friheten først i fellesskapets vekselforhold, og det er nettopp et fellesskap som går ut over den enkeltes liv. Engelskmennene som no gir sitt liv i tapperhet, gjør det for 15 shillings for dagen — det at de får eller slipper å gjøre dette, kaller *de* for «frihet»; tyskerne ofrer sitt liv av kjærlighet til fedrelandet, i de kommende generasjoners interesse, de ofrer det for det fellesskap de føler som hellig, dette fellesskaps ånd og hjerte strekker seg vide over verden, men dets synlige og uunnværlige legeme er staten. I århundrelange kamper — ført med håndens så vel som med åndens våpen, har Tyskland etter hvert oppnådd dette kostbare gode som friheten er. Denne tyske friheten er et fullstendig originalt produkt; menneskeheten har tidligere ikke hatt kjennskap til noe liknende. Betegnende for den tyske frihet er at den bevisst forutsetter et organisk hele: hver enkelt del i riket bevarer sin uavhengige egenart, men dette forhindrer på ingen måte delens innordning i helheten; likeså lærer hver enkelt mann fra ungdommen av å overvinne seg selv til beste for fellesskapet; det er det første skritt på vegen fram til frihet. Denne friheten, ja denne er det håp som vil vare en tid! For første gang i verdenshistorien blir friheten overhodet mulig som et omfattende og varig fenomen: det skal en først og fremst merke seg! «Friheten er ikke vilkårlighet, men sannferdighet!» sa Richard Wagner.

Men England forstår med frihet bare neverett, og dét en rett som bare skal gjelde for dem; en vil ikke kunne få øye på så meget som en eneste gnist av åndelig liv i det kjempestore koloniriket deres: Her fins bare kvegholdere, slaveholdere, varehamstrere, bergverksutbyttere, og alle steder hersker den ubetingede vilkårlighet og brutalitet som Englands mest populære dikter av i dag, Rudyard Kipling, er dristig nok til å forherlige som det engelske folkets høyeste kraft og høyeste ære.»

Så vidt H. S. Chamberlain i 1915. Her skal bare tilføyes at den nasjonalsosialistiske stat av i dag ikke er noe mål i seg selv, men er et middel for målet og har den oppgave å tjene folket, det vil si livet.

Why? — Hvorfor?

«Sann nytte bringer bare den krig som føres for en eller annen idé, i et høyere prinsipps navn og ikke for den materielle vinnings skyld — ikke for å rane til seg eller øve overmodig vold. Slike kriger har alltid ført folkene på falske baner og styrtet dem i fordervelse.

Dersom ikke vi opplever det, så skal våre barn få oppleve hvordan England vil ende.»

Den store russiske dikter Fjodor Dostojevski (1821—1881)
i «En forfatters dagbok», april 1877

Når en spør oss som for kort tid siden (1942) kom tilbake fra et besøk i de oversjøiske land etter det som har gjort størst inntrykk på oss, så vil vi alle svare det samme, enten vi no er journalister, diplomater eller kjøpmenn; for det som hele tiden gikk igjen i alle samtaler, radioutsendingene og tidsskriftene i våre fienders land, var engelskmennenes og amerikanernes bent fram sykelige trang til å spørre seg selv om meningen med deres krigsførsel. Det som gjorde størst inntrykk på oss var nettopp denne forbausende psykologiske svakhet som vår fiende her viste! Når en unntar de storspekulantene som i mellomtiden atter og atter er blitt så sørgelig dypt skuffet, vet ingen på den andre siden av Atlanterhavet hva kampen dreier seg om. I Rio de Janeiro har jeg ofte hatt anledning til å slå av en prat med matroser fra de engelske krigsskipene, britiske kjøpmenn og nord-amerikanske agitatorer. De snakket først ut av leveren fordi de tok meg for å være en pro-britisk brasilianer. Jeg gjorde notiser etter hver enkelt av disse samtaler, for således å kunne sette et søkelys inn i sjelen til våre fiender og motstandere og stille leseren denne avgjørende seiersfaktor for øyet: vår overveldende moralske overlegenhet.

Mens hver enkelt hos oss, ja selv den dårligste tyske soldat, vet hva han kjemper for og hvorfor han må og vil seire, så lever selv den beste soldat på motstanderens side i den største uklarhet over dette som vel er det viktigste av alle krigens problemer. De ser ikke noe mål, og deres bryst huser en verden av tvil og engstelige spørsmål, som selv slagtummelen ikke formår

å overdøve. Og i de silkebløte tropenettene under Sydkorset — da etterplapret de ikke lenger automatisk den offisielle propaganda. De som var til stede da den store, blonde britiske krigsskipmatros Donald Taylor fra Northumberland fikk løst på tungebåndene etter å ha nytt et par sukkerrørsdriker i en gatekneipe ved Largo Machado i Rio, vil aldri glemme hans rådshet.

«Hva skal det tjene til alt dette?» brølte han ut i lokalet. «Mine kamerater og jeg så nettopp no 9 av de 14 skip som vi skulde konvoiere til England synke i bølgene, vi så engelskmenn, amerikanere, niggere og kulier ligge og sprelle i vannet, og vi fikk ikke lov til å redde dem fordi vårt skip måtte bringes i sikkerhet. Hvorfor? Hvorfor?»

Taylor måtte svare seg selv: «Why mates? Vi kan ikke lenger slå the germans! Hvorfor skal denne fordømte krigen først ete oss opp alle sammen når vi så allikevel ikke har mer å vinne? Jeg vil si dere hvorfor! Fordi vi håper alt av yankeene. Men yankeene tror bare på tall, på milliarder tanks, på millioner kanoner, på hundre tusen og atter hundre tusen flygmaskiner. «But you can't stop a tank with a hundred thousand-dollar-bill.» (Men du kan ikke stoppe en tank med en hundre-

tusen-dollar-lapp.) Atlanterhavet er og blir en kirkegård så lenge vi fortsetter med å tro på de allmektige 9 nuller på papiret og glemmer virkeligheten, glemmer disse fordømt smarte tyske ubåtene.»

En skjegget sjøoffiser drog den gang Donald Taylor bort til disken hvor kong Alkohol til slutt gav ham en fullstendig knock out.

En hel rekke av uttalelser jeg har notert etter samtaler med briter der over i Sør-Amerika — nøkterne briter, og ikke bare nøkterne fordi de holdt seg borte fra drikken — går i samme retning.

Mr. Harry Wilson, som var ansatt ved den beryktede engelske «Light and Power» i Rio, mente: «Det er forferdelig hvor få engelskmenn det er som er i stand til å bære et ansvar. — Ingen vil ta ansvaret på seg, enhver skyver det fra seg. Ble det før drevet en hissig klappjakt på stillinger, rente en hverandre overende i kappløpet om embete, makt og anseelse — så er det no bare om å gjøre å sluntre mest mulig unna ansvaret. Ingen kan således avløse de gamle som stadig kjører oss dypere ned. Ansvarsglede er ikke noe som plutselig lar seg framtrylle. Jeg tror derfor at vi har så godt som tapt krigen dersom det enno ikke kan skje et under.»

Ansvarsflukt er vel det mest slående bevis på manglende moral. Ingen vilde sluntre unna for en oppgave dersom han var klar over dens nødvendighet, dersom han hadde om så bare en anelse om hvordan den skulde løses.

I Club Payssandu, møtestedet for den engelske koloni og alle engelskvennlige emigranter i Brasil, overvar jeg engang en diskusjon hvor en gammel, meget skarphørt engelsk konsulat-embetsmann blant annet uttalte: «Den førende klasse får ikke lenger noe tilskudd fra ungdommen fordi denne jager etter et behagelig liv, og derfor glir mer og mer ned i den sløve og håpløse masse som stadig tiltar hos oss. Collegene som skulde levere lorder på løpende bånd, avgir framleis bare salongbolsjeviker, mennesker uten høyere lengsel, hvis såkalte idealer pendler hit og dit mellom Sovjetsamveldets «fri kjærlighet» og de amerikanske nattklubbers tøylesløshet. De få unntak i denne generasjon ligger på bunnen av kanalen foran Dünkirchen eller

ligger og tørker opp et eller annet sted i den libyske ørken. De er døde. Jeg vet ikke om det likevel vil være mulig å vinne krigen.»

Nettopp i disse dager da det unge Europa forfølger sitt hell, er det verd å se nærmere på det felles innhold i disse tre psykologiske smaksprøver. Deres fellesnevner heter rådløshet. Der over på øya føler en hvordan imperiet langsomt men sikkert pulveriseres mellom bolsjevisme og amerikansk havesyke, men har ikke lenger kraft til å befri seg fra dette polyppfavntak og er derfor på god veg til å overgå selv sine austlige forbundsfeller i sløvhet.

Troens flamme

Englands sendemann i Washington, *lord Halifax*, erklærte i en radiotale til det amerikanske folk den 19. september:

«Bak det store forråd av materiell som nazistene rår over står den enda større nazifanatisme.»

«Times» i London skriver til dette:

«Nazistenes tro vilde ikke være så farlig dersom det ikke lå en åndelig kraft til grunn for den. Denne åndelige kraft gir de unge tyskere en innvielsens patos som en vanskelig kan sette materialismens lære opp imot.»

Derfor krever «Times» at det også i de demokratiske samfunn må tennes en liknende troens flamme.

*

«Vår mangel på et eller annet høyt ideal, det platte ved vårt liv og våre mål, utslettelsen av den sterke individualitet som engang var vår stolthet, vår mangel på enhver moralsk storhet (alt det som vi så gjerne med en uriktig betegnelse kaller vår «sunne menneskeforstand», vår «ærlige åpenhet» og vår «praktiske sans») — må ikke dette inngyde oss skrekk, må vi ikke fylles av anelsen om en forsmedelig nasjonal undergang.

Av forelesningene til den engelske historieskriver
John Robert Seeley om «The Expansion of England»,
holdt i 1882 ved Cambridge universitet.

Plikt og samvittighet

Den irske dikter George Bernhard Shaw skriver:

Ingen engelskmann er liten nok til ikke å ha samvittighets-skrupler; ingen engelskmann er overlegen nok til å være fri for dens tyranni. Når han ønsker å ha en ting, så sier han aldri at han ønsker den. Han venter tålmodig til han plutselig — en vet ikke hvordan — får den brennende overbevisning at det er hans moralske og religiøse plikt å bli herre over den som eier den tingen han vil ha.

Og da kan ingen stå imot ham. Han gjør det som behager ham og griper etter det som han har lyst på. Han står aldri i forlegenhet for å stille seg i positur og slå seg for sitt bryst. Som den store forkjemper for frihet og nasjonal uavhengighet kjemper han mot halve verden, annekterer den og kaller det for kolonisering.

Når han trenger et nytt avsetningsområde for sine fordervede manchestervarer, sender han ut en flokk misjonærer som skal preke evangeliet for de innfødte. Disse innfødte dreper misjonærene. England griper straks til våpen for å forsvare kristendommen, kjemper for den og tar markedet som himmels lønn for kampen. For å forsvare sitt heimlands kyster tar han en geistlig ombord i sitt skip og seiler til verdens ende, borer i senk, brenner opp og tilintetgjør alle dem som gjør ham hans herredømme på havet rangen stridig.

Han roser seg av at en slave er fri i det øyeblikk han setter sin fot på Englands jord. Og han selger sine fattiges barn i en alder av 6 år, for å la dem trelle under pisen 16 timer om dagen i fabrikkene . . . (se s. 422!)

Det fins intet så dårlig eller så godt som en ikke kan se en engelskmann gjøre. Men en vil aldri finne en engelskmann som gjør urett. Han gjør alt etter prinsipp.

Han kjemper med deg av patriotiske grunner. Han undertrykker deg av imperialistiske grunner.

Han går inn for sin konge av lojale grunner, og han hugger hodet av ham av republikanske grunner.

Han gjør folkene til slaver av imperialistiske grunner.

Hans løsen er alltid plikt. Og han glemmer aldri at den nasjon som lar sin plikt komme i konflikt med hans interesser er solgt . . .

Utopiernes krigsførsel

Den engelske lordkansler sir Thomas Moore (1478—1535) beskriver i sin bok «Utopia» engelskmennenes livsform og politiske mål. Hans skildring av «utopierne» (les engelskmennene) har til notiden vært briternes politiske bekjennelsesskrift og en lærebok i den britiske statsførsel. Det følgende kapittel om krigen kunde godt ha vært forfattet idag istedenfor for mer enn 400 år siden.

For dem har krigen bare det formål: å oppnå det som ikke lar seg oppnå uten kamp. De legger her mer vekt på å unngå farer enn å vinne anerkjennelse og berømmelse.

Straks etter krigserklæringen anbringer de derfor i all hemmelighet plakater på de mest trafikerte steder i fiendelandet, plakater som er forsynt med statsstemplett.

I disse plakatenes utlover de for det første uhyre belønninger til den som utrydder fiendens overhode, for det annet setter de ringere, men framleis uvanlig høye priser på hodene til de personer som er fredlyste på plakaten og som skal likvideres. Og dette er da også menn som de nest etter statsoverhodet tilskriver skylden for det som er satt i verk mot dem.

Den dobbelte pris bevilger de dem som kan utlevere dem en av de fredlyste personer levende. Ved siden av dette oppfordrer de de fredlyste til å forråde hverandre ved å love dem den samme belønning og forsikre dem om at de ikke vil bli straffet...

Denne skikk å sette priser på fiendens hoder og selge dem som en vare, har vakt stor fordømmelse i andre kretser som har betegnet dem som utslag av degenerasjon og forbrytersk grusomhet. Men utopierne selv brisiker seg svært av dette og holder seg for uhyre kloke, fordi de på denne måte blir kvitt de største kriger uten kamp. Ja, de synes selv at de er barmhjertige og menneskevennlige, etter som de ved å myrde noen få skyldige kjøper livet til tallrike uskyldige personer, som vilde ha gått til grunne i krigen, — på begge fronter...

Fører ikke denne veg fram, så sår de splittelsens sæd og gir den næring idet de gir en bror av statsoverhodet eller en mann fra adelen håp om å bli dennes ettermann.

Dersom de ikke har noe hell med partiene i landet, så hisser de nabofolkene på fienden og lar dem gå løs på hverandre på

grunn av en eller annen gammel uthulet rettsheimel som kongene jo aldri er i forlegenhet for.

Har utopierne lovet midler og bistand i en krig, så er de svært rundhåndet når det gjelder å levere penger, men de er ytterst sparsomme med å sende hjelpekorps av egne landsmenn.

De er så store i egen innbilning og holder hverandre gjensidig for å være så verdifulle at de ikke kan bytte ut en eneste av seg selv mot en fiendtlig fyrste. Og det å utøse ihopdynget gull og sølv til dette formål, det gjør dem intet besvær. Det vilde ikke ha forandret det ringeste på deres behagelige levestandard om de så utøste hele det fond de har lagt seg opp til dette formål.

Ja, foruten sine innenlandske rikdommer har de grenseløse rikdommer og utestående fordringer i utlandet, og som før sagt er de fleste stater bundet til dem ved disse. Således fører de sine kriger med betalte tropper som de verver seg i hele verden... Dersom formålet krever det, driver de disse med store løfter inn i de største farer, og en stor del av dem vender ikke tilbake og kan således ikke lenger gjøre krav på å få disse løftene oppfylt.

For dem spiller det ingen rolle hvor mange de sender inn i døden på denne vis...

... Til slutt sender så utopierne sine egne tropper i felten.

... Riktignok forsøker de med alle midler å unngå å komme i krig selv så lenge de kan føre den med betalte tropper. Men er det ingen veg utenom, så fører de krigen med den samme energi som de før søkte å unngå den med. Ikke så å forstå at de stormer vilt på, nei de legger langt mer an på å ha sin styrke i seighet og utholdenhet, nettopp her viser de slik hardnakkethet at de heller lar seg drepe på stedet enn å bli trengt bort.

*

Kongen og feltherren Fredrik den store, 1712-86

«Det er et prinsipp i den engelske politikk å kreve alt av forbundsfellene, men ingenting gjøre for dem. En forbundsfelle er aldri Englands likeberettigede venn, men utelukkende hans daglønner eller leiesoldat, som det betaler med subsidier. Kontrakter står bare på papiret og er ikke noe hinder når det vil vende tilbake til sin splendid isolation.»

(Volz, Fredrik den stores verker, bind IV, s. 216, Berlin 1913)

Engelske anskuelser

«Med vårt hjerte hører vi ikke til Europa, og vi kan aldri gjøre en europeisk betraktningssmåte eller en europeisk patriotisme til vår egen. Vi kan aldri gi avkall på vår kjærlighet til det imperium som strekker seg over alle verdensdeler, ikke engang til beste for en idé som den europeiske. Vi kan heller ikke risikere noen politisk eller økonomisk adskillelse mellom oss og dominions, som vilde være den uunngåelige følge av vår deltagelse i et europeisk system.»

Av en tale som statssekretæren for dominions, Leopold Stennet Amery, sønn av koloniembedsmannen Charles F. Amery og jødinnen Elisabeth Leithner, holdt den 17-5-1930.

*

I anledning av sin overtagelse av avisen «Daily Express» uttrykte lord Beaverbrook knapt og klart Englands antieuropeiske holdning ved følgende erklæring:

«Vår medarbeiderstab tror på et godt forhold til Amerikas Forente Stater, og betrakter innbyggerne i dette angelsaksiske land som privilegerte og velsette gjester i vårt øyrike. Vi holder vårt land for å være en del av dette imperialistiske system, og vi betrakter de europeiske nasjoner som avsidesliggende og fjerne raser («as detached and remote races»).

Det er Daily Express' holdning.

Beaverbrook.»

Samtale med en norsk bonde

I går besøkte jeg en av de norske bondegårdene; velstelte og fredelige ligger disse samlet i et steinet og kløftet landskap. Med ro og selvsikkerhet ser bonden på meg da jeg kommer inn på gårdsplassen. Og skjønt jeg jo kommer som fremmed soldat, er han ikke uvennlig. Nordmannens ærlighet og gjestfrihet, særlig på landet, er jo kjent overalt i verden.

Samtalen med bonden begynner også her med landbruket. Da vi går over gårdsplassen, stanser han foran en plog fra det tyske firma Eberhard, peker på den og sier: «Tysk vare! Meget god vare! Tyskerne,» fortsetter han, «arbeider godt, de vilde oppnå mer dersom de arbeidet i stedet for å føre kriger.» Jeg svarer at vel er det slik at tyskerne liker å arbeide, og at det hos oss ikke fins så meget dyrkbar ødemark som her i Norge, hvor bare $3\frac{1}{2}$ prosent av jorden er oppdyrket, «men,» sier jeg, «vi vil ikke arbeide for å bli utnyttet av en jødisk kapitalistisk overklasse under Englands førerskap. De vet ikke,» fortsetter jeg,

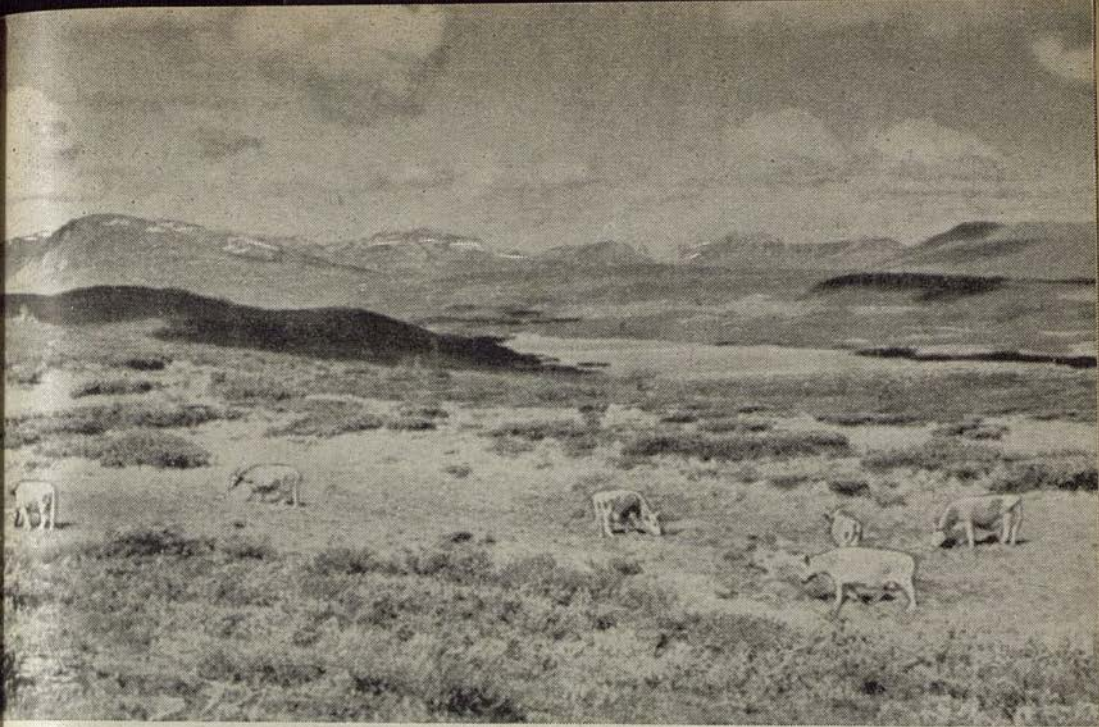
«at etter Youngplanen skulde enhver tysker som enno drev ervervsvirksomhet betale 10 000 Rm i gjeld til disse utenlandske pengemaktene. Og vårt noværende oppsving skulde igjen bli ødelagt. Vi vilde ha frihet til å arbeide for å kunne leve, nett-opp av den grunn kom det til krig.»

I samtalens løp er vi kommet bort fra gården. Vi går over jordene bak fjøset, og kommet et par hundre meter lenger fram, ser vi en stor ur bre seg ut foran oss. Her tårner steinene seg opp til riktige klippeblokker. Således har alt kulturland sett ut engang i tiden. På den andre siden av steinuren er det akerjord igjen. Der dyrkes havre og poteter. «Her har,» sier jeg og gjenopptar samtalen, «Deres forfedre måttet gjøre meget arbeid før jorden kunde bære frukter!»

«Ja,» sier nordmannen, «vi har hatt fred i hundrer av år, og da trivs arbeidet. Men Tyskland,» fortsetter han hardnakket, «har ført mange kriger.»

«Måttet føre, dessverre,» svarer jeg. «Hos dere nordmenn som ligger her i Europas utkant var det jo heller ingen ting å hente for de andre, men vi tyskere ligger i midten og er omgitt av rovgriske naboer. Oss påførte de 30 års krigen, de franske rovkriger, med Napoleons voldsherreedomme, med verdenskrigen og dens følger, inflasjon og bitter nød. Da har vi måttet verge vårt skinn, og i historiens løp har det tyske folk fått døde megen lidelse. «La oss la fortiden fare,» mener han, «for denne gang,» fortsetter han med ettertrykk, «begynte Tyskland krigen idet det overfalt Polen.»

Jeg sier ham at jeg her ikke kan rulle opp hele krigens forhistorie for ham, men jeg vilde gjerne stille ham et spørsmål: «Her ser De,» sier jeg, «dette landet som Deres forfedre engang dyrket opp; la oss anta at det var blitt tatt fra Dem mot all rett. Vilde De ikke da gjøre Dem møye med å få det tilbake til gården Deres? Nøyaktig likedan,» sier jeg, «er det med Polen, for også det ble engang oppdyrket og busatt av våre forfedre. Så ble det tatt fra oss — rettsstridig — sist ved Versailles-diktatet. Våre egne tyske slektninger skulde bli helt utryddet der. Da Polen avviste en fredelig ordning, har vi selv måttet komme og hente det. Dette er ikke annet enn det som en bonde vilde ha gjort.»

Takket være innførselen av levnetsmidler fra det tilbedte «verdensmarked», lunte oppdyrkingen seg stadig mindre i Norge

Jeg tenkte at jeg hadde snakket forståelig nok, men nordmannen innvender at en kan ikke trekke sammenlikninger mellom bondeforhold og storpolitikken, for her dreide det seg jo ikke bare om Tyskland og Polen, men også England ble trukket inn i krigen på grunn av denne affæren.

«Jo, nettopp,» svarer jeg, «det har vi lært i Tyskland: å betrakte alle politiske spørsmål ut fra bondesynspunkt og å handle deretter. Dersom Tyskland opptrådte slik som en bonde vilde ha gjort,» fortsetter jeg, «slik som vi tidligere fastslog, — så var Englands innblanding akkurat motsatt en slik opptreden! Hva vilde De f. eks. gjøre — for å bli ved vårt eksempel — om landet som var tatt fra Dem og som De igjen tok tilbake, — når no plutselig Deres annen nabo som bor på den gården vi ser ligge langt bortenfor vannet, vilde blande seg inn i dette?»

«Det hadde da han slett ingenting med,» svarer nordmannen noe forundret, for han er vel enno ikke klar over hvor jeg vil hen. «Min nabo,» fortsetter han, «vilde da ikke ha noen interesse av det landet som jeg rettmessig har krav på og derfor tar igjen, for han ligger langt unna og har dessuten land nok og fullt opp å gjøre.»

«Ser De,» svarer jeg, «England kunde egentlig også tenke slik som Deres nabo, for det ligger langt borte fra Polen, har selv land i alle verdensdeler og dermed også mer enn nok å gjøre. Men det gleder seg ikke over at vi vinner landet tilbake slik som Deres nabo, og det nettopp fordi det ikke tenker som en bonde, men som en jødisk kremmer. En bonde blander seg ikke opp i en annen bondes gjøremål, men kremmeren gjør det! Han forsøker til og med å holde ham nede i størst mulig svakhetstilstand, slik at bondens bedrift blir avhengig av ham og han kan utbytte bonden. Kremmeren regner alltid i varer og pengeverdi, men bonden lever av sitt arbeid på jorden.» Min ledsager blir langsomt ettertenksom, og med tanke på bolsjevismen tilføyer jeg: «Også Sovjetsamveldet handlet på samme måte som Deres plutokratiske venner i England, idet de tok eiendommen fra bøndene og slik ødela heimstavnskjærligheten. Også de har gjort den frie bonden avhengig, for å kunne utbytte ham desto mer.»

Men no er det så, tenker jeg for meg selv, at det varte lenge nok før nasjonalsosialismen satte seg igjennom i Tyskland. En må altså la nordmennene få tid på seg. I mellomtiden glir samtalens tema over på de landbruksmetoder som blir anvendt her, og min ledsager forteller at det blir brukt lite med kunstgjødsel, — de hadde sine hovedutgifter i kraftfôr. Større utgifter «lønste» seg ikke. De måtte drive bare smått, og mangt ble overhodet liggende. «Hos dere tyskere,» sier han med et noe underfundig smil, «må det vel lønne seg meget godt, slik at en til og med skriver om «produksjonskampanje» i propagandaen i utlandet. Da må jo Deres bønder snart bli svært rike, ikke sant?»

«Dersom De forsøker å spille ironisk,» svarer jeg, «vil jeg slett ikke gå inn på tyske forhold og de tyske bønders offervillige arbeid. Jeg kan bare holde meg til dere nordmenn og deres «store» forbilde England. De snakket om,» sier jeg, «at De måtte drive smått og at mangt ble liggende. Og hvorfor skal ikke nordmennene også strebe etter å likne sin «store læremester og venn» England, hvor landbruket ligger enda mere nede? Der er framleis bare 20 prosent av den dyrkbare jorden akerland, det andre er blitt til beitemark, park, ødeland. I året 1911 var det bare 11 prosent av de landbruksdrivende som eide egen jord og

grunn, alle de andre var forpaktere. Så godt hadde det «lønt» seg å være bonde at de hadde tapt sin eiendom. Også den Chamberlain som dere nordmenn satte så høyt, sa i 1938: «Når jeg hører at vi skal opphjelpe landbruket i landet, så holder jeg det for tøv. Vi engelskmenn er et industrifolk!» På samme måte gikk også bondestanden tilbake hos dere nordmenn. Det er et norsk ordspråk som sier: «De små sorger taler, de store tier!» Selv om De ikke snakker om Deres sorger, så har De dem allikevel! Ellers vilde De jo ikke la Deres sønn nr. to, som ser ut som en kjempe, bli kjøpmann når De egentlig trenger ham så sårt på garden. I England arbeider framleis bare 4,5 prosent av innbyggerne i landbruket, og også i Deres land går prosentsatsen stadig tilbake. I England er bondestandens anseelse sunket så dypt at uttrykket «peasant» (bonde) ikke blir brukt lenger. Og står ikke også dere bønder her i Norge tilbake, — det får jeg i hvert fall inntrykk av når jeg ser de andre samfunnslags elegante moter og rikdom, ja selv arbeidernes høye levestandard.»

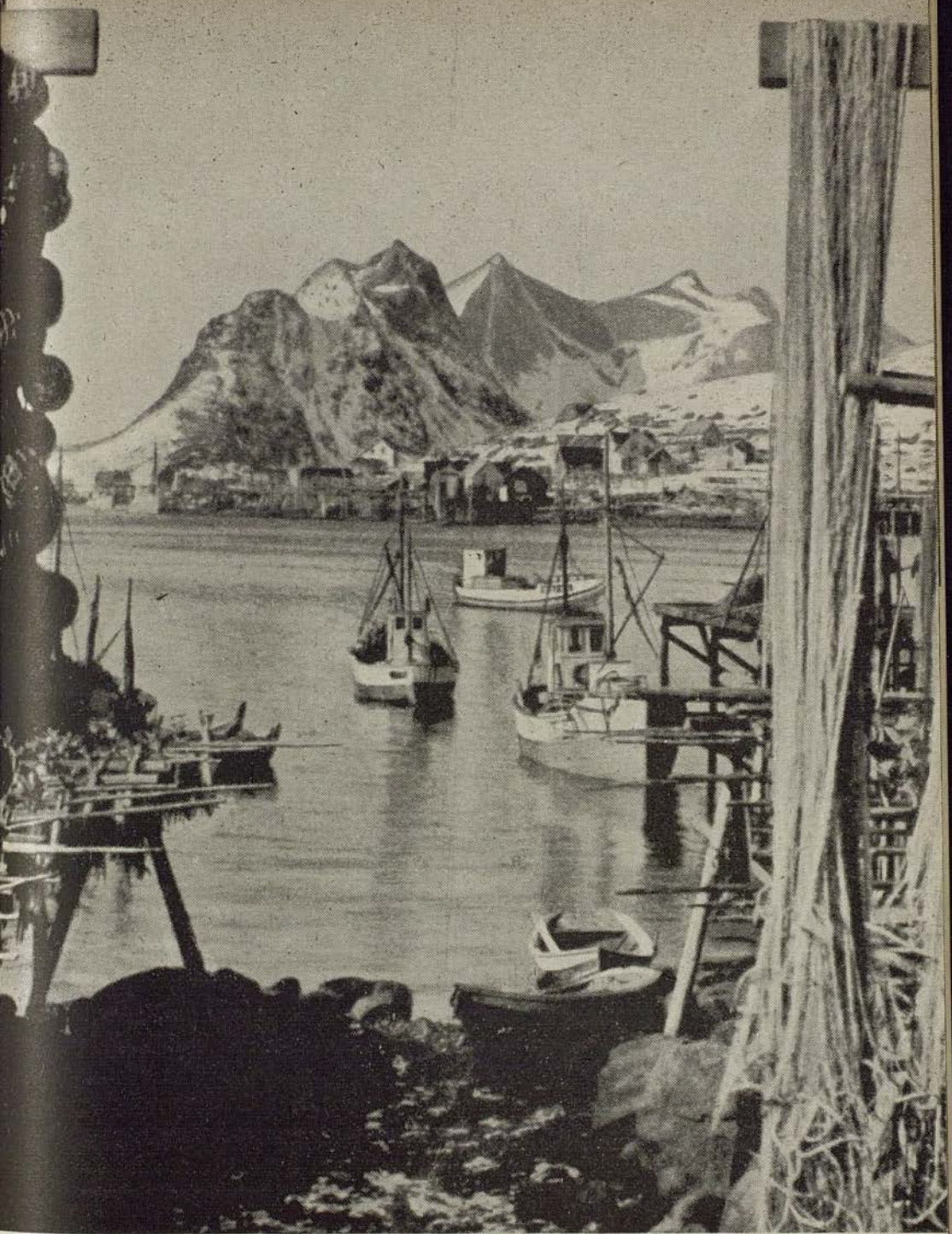
Da han svarer, unngår han riktignok å komme inn på sine økonomiske forhold, men han sier: «Disse samfunnslag er rike, og godt er det. Ser De,» fortsetter han, «jeg leverer noe ekstra god melk som nettopp bare de bedrestilte kan kjøpe. Vår norske rikdom kommer av verdenshandelen. Der nede på havnen kunde De tidligere ha sett våre store oseandampere ligge!»

«Ja,» fortsetter jeg, «se bare dampskipene med utenlandsk hvete og frosset kjøtt ombord, som brakte alt svært billig, mens landets eget landbruk gikk tilbake. Vet De,» sier jeg, «hvorfor landbruket overhodet er så vidt oppdrevet her som det er? Fordi ikke alt lar seg innføre: f. eks. melk, egg, grønnsaker, og fordi de rike også heller spiser ferskt kjøtt enn frosset. Bare derfor kunde en ikke helt unnvære det norske landbruket. En stor del av Deres landsmenn har i århundrer fart til sjøs, for Norge hadde den fjerde største handelsflåten i verden. Den gikk i fraktfart for fremmede makter og var bare sjelden innen heimlandets havner. Målet var bare å tjene flest mulig penger. De brakte varer til landet som kunde produseres her, uten å tenke på at de med dette gjorde fedrelandet avhengig av storpolitikens svingninger og «verdensøkonomiens» kriser. Norge er derfor mer enn noe annet land blitt hengende fast i det kapitalist-

iske system. Om no også framtiden for det arbeidende folk, men særlig for bøndene sikres med dette? Dersom dette virkelig hadde vært tilfelle, da hadde sikkert ikke så mange nordmenn behøvd å utvandre til Amerika, for i utlandet lever det i dag omtrent like mange nordmenn som her heime, nemlig nesten 3 millioner! Og hver nordmann forklarer en nesten med ettertrykk på hvert ord — som tvinges han til å snakke om det — at de måtte innskrenke barnetallet for at plassen for den enkelte ikke skulde bli for trang!»

«Det er riktig,» mener min norske bonde, «at Norge hovedsakelig la seg etter verdenshandel, men no har krigen også satt en stopper for denne!» I hans ord kan jeg spore en bebreidelse over at vår krigsførsel har forstyrret deres fredelige forretninger. Derfor må jeg si til ham: «Ja, ser De, som folk kan en ikke hovedsakelig drive handel, for slik å profitte av de andre folks arbeid og — slik som Norge — også svært gjerne ta del i Englands utbytting av nasjonene uten selv å gjøre noe større arbeid. Men det vil mange folk, slik som no det tyske, nettopp ikke finne seg i! Og uten økonomisk selvstendighet kan intet folk i lengden bevare sin politiske frihet. Et folk som lik en bonde har utviklet sitt lands produksjonsmuligheter, det står trygt i krisetider, men et uselvstendig folk, et folk som er avhengig av andre, det går under. Det vet ingen utveg lenger! Dere i Norge har ikke gjort jorden så ytedyktig som den burde kunne være, ikke pleid deres kjempestore skoger, ikke engang utforsket alle metallene i jorden, og av deres uhyre vannkrefter har dere bare utbygd 2,4 millioner hestekrefter, men kunde lett ha frambrakt 12 millioner; slik vilde dere ha blitt i stand til ikke bare å levere all energi i deres eget land, men dere vil ha kunnet forsyne de andre europeiske land — til dels. I stedet importerte dere heller engelsk kull, fordi det passet bedre i skipsredernes transportprogram. De kapitalistiske kretsenes frihandel førte til at den nasjonale produksjon ble fullstendig forsømt; en tenkte ikke på at en med dette ødela sitt eget eksistensgrunnlag, slik at en ikke hadde noe å tære på når nødstidene kom. Og England sørget for at deres veldige kullforekomster på Svalbard heller ikke ble utnyttet, fordi det først vilde selge *sine* kull.»

På vår gang er vi no kommet til landevegen; et tysk infan-

teriskytterkompani drar nettopp forbi i et langt tog. Det er et vakkert bilde i all sin militære eksakthet; og særlig må det være egnet til å glede en bonde, for her ser en 120 tyske hester i godt hold og med uklanderlig seletøy, som enten blir ridd eller går i firspann foran vognene med skyts og ammunisjon.

«Tyskland er sterkt,» innrømmer nordmannen da vi går videre. «Og for noen år siden lo bare nordmennene når talen var om Tyskland,» sier jeg. «Vi tyskere var riktig nok ikke å finne på alle hav og handelsplasser, men vi arbeidet flittig på vår egen grunn i Tyskland. Og når De tidligere snakket litt ironisk om den tyske «produksjonskampanje», så har iallfall denne resultatet i at den tyske selvforsyning med næringsmidler — om også uten «lønnsomhet» — økte 25 prosent fra år til år. Dere norske bønder,» sier jeg til min ledsager, «gjør dere slettene enn dere er, når dere alltid snakker som internasjonale forretningsfolk.» Og da vi går forbi en liten løe som nettopp er blitt bygd, peker jeg på den og sier: «Der har De bygd en løe. Dersom den bare skulde vare så lenge De levde, hadde De ikke behøvd å bygge den så solid; nei, idet De la den ene bjelken på den andre til en fast blokk, bygde De også for Deres familie, Deres etterkommere. Ser De,» fortsetter jeg, «hos oss i Tyskland er denne bondeånden igjen blitt levende overalt; vi arbeider og skaper i fellesskap — for fellesskapet. Og således får også bonden følelsen av å dekke hele folkets bord med sitt arbeid. Den som arbeider tyngst og utfører mest for folket, skal også tjene mest, det er vår sosialisme.»

Nordmannen sier: «Dere tyskere ja, men hva har Hitler med Norge å gjøre? Han er tysker og tenker naturligvis først på sitt folk. Det vilde jo også være merkelig dersom det var annerledes. Og,» sier han og blir synlig opphisset, «vi snakket tidligere om at England hadde gjort folkene avhengig av seg — med vold som India — eller avhengig gjennom utførselen av landbruksprodukter som Danmark, eller avhengig gjennom handelen som Norge — men vil Tyskland opptre annerledes? La gå at det var nødvendig å besette vårt land med tyske tropper, fordi engelskmennene vilde gjøre et gjennomstøt her, men no bygger tyskerne kaserner og soldatheimer her! Og hvordan blir ikke den tyske

soldat utdannet her! Dere er en kjempemilitærmakt og vi er et lite folk!»

«De skal,» svarer jeg, «tro på vår bondevilje. Når vi betegner England som kremmeren som gjorde folkene avhengig av seg, så tenker og handler der Führer som en bonde! Slik som en bonde med eget arbeid vil skape velstand og gjøre gården større, men også har forståelse for en annen bondes livsrettigheter og krav, så også der Führer. Idet han befriir Tyskland fra den kapitalistiske verdensmakt England og fra den asiatiske bolsjevisme, sikrer han ikke bare sitt eget folks framtid, men hele Europas.»

På vår vandring er vi no kommet til bondens bolig. På benken foran huset sitter hans kone og noen voksne sønner og døtre. Konen ber meg vennlig å finne plass. Når jeg ser på disse statelige, vakre menneskene, husker jeg atter hvor rent det germanske blodet er blitt bevart i Norge og hvor nært beslektet det tyske og norske folk er. Natten er kommet tidlig, men det er enno forunderlig lyst. En ser uendelig vidt ut over fjellene som synes overgydt med sølv under månens lys. På den andre siden skimter en havets glans.

«Det er vidunderlig rolig og fredelig her,» sier jeg ut i tausheten.

«Ja,» mener bonden, «en skulde ikke tro at vi for ikke så svært lenge siden stod mot hverandre i våpenkamp. Og,» fortsetter han, «når De tidligere snakket om forståelsen mellom våre folk, så er den vel umulig no da vi har krysset våpen. Aldri før i historien,» sier han nesten opphisset, «har det tyske og norske folk hatt blodig strid med hverandre! No må de døde og den elendighet som krigen fører med seg stå imellom oss.»

«Hva har vel det å si,» svarer jeg, «hvordan kan det for alltid være umulig at vi kommer til forståelse når dere bare ble ledet av en feiltagelse, mens selve kampen gikk ærlig for seg på begge fronter! I fortiden har til og med de tyske stammene stått mot hverandre i kamp, og likevel ble de samlet til en vidunderlig enhet da de først ble seende. Gir ikke vi tyskere dere hånden? Turer vi fram omtrent som en krevende seierherre, som dere nordmenn som de underlegne har å be om godt vær? Nei! Og bare fordi vi er nødt til det, må vi her og der gripe hardt til, noe

som er oss særlig smertelig når det gjelder et folk som står oss så nær som det norske.»

Da griper også bondekona inn i samtalen og sier: «Jeg må alltid forundre meg over at dere tyskere jo er de samme mennesker som vi. Kanskje ser bondegårdene deres også ut som våre?»

«Det har De rett i,» svarer jeg, «at vi er de samme mennesker. Men det kommer av at både nordmenn og tyskere har germanere som forfedre, derfor har vi de samme rasepreg, derfor står vi hverandre også så nær i tenkning og følelsesliv.» Og nå blir jeg igjen grepet av den høye idé om et storgermansk fellesskap. Jeg føler hvordan vårt felles blod bygger usynlige broer mellom oss, selv om vi i begynnelsen syntes å stå fremmede eller til og med fiendtlige overfor hverandre. Og jeg bekjenner: «Vårt germansk-nordiske blod bekrefter seg i dag på nytt! Her fra Norden, fra Deres eget land, drog germaneren ut i verden; han drog ikke ut som noen kapitalistisk handelsmann, men som bonde. Han var ikke avhengig av noen som helst som mente seg å ha større rett til jorden enn han selv, men han trodde at Gud selv hadde satt ham inn i denne verden for at han gjennom eget

arbeid skulde skaffe seg og sin familie bedre levekår, for at han skulde arbeide til fellesskapets vekst og trivsel, leve i troskap og ære sammen med menneskene, dyrke alt det vakre i denne verden og leve som fritt menneske i et fritt folk. Selv om det har oppstått grenser i tidens løp som gjorde at det ble tyskere eller nordmenn, dansker eller nederlendere av germanerne —: samlingen av alle av germansk blod er det mål vi kjemper for no.»

En av døtrene innskyter at hun kjenner en tysk pike som alltid er lykkelig når hun får fortelle om Tyskland.

«Ja,» istemmer jeg, «det er jo også vidunderlig hvor selvfølgelig det tyske folk fører kampen både der ute og på heimefronten. Den nasjonalsosialistiske revolusjon vil sikkert ikke kunne gjentas i et annet land med den indre omveltning, den storhet og velde som den hadde i Tyskland, men hvert land må arbeide på denne indre fornyelse. Så må dere nordmenn avlegge dere denne vest-europeisk-verdensborgerlige innstilling, som Deres landsmann Henrik Ibsen karakteriserer i sitt skuespill «Peer Gynt»:

Norsk av fødsel, ja!
Men verdensborger av gemytt.
For hva jeg har av lykken nydt,
jeg takke kan Amerika.
De vel forsynte bokreoler
jeg skylder Tysklands yngre skoler.
Fra Frankrik' fikk jeg mine veste,
min holdning og min skjerv av ånd, —
fra England en arbeidssom hånd
og skjerpet sans for eget beste.
Av jøden har jeg lært å vente.
Litt hang til dolce far niente
jeg fra Italien fikk i sending, —
og engang i en snever vending
jeg øket mine dagers mål
ved bistand av det svenske stål.

Denne verdensborgerlig-internasjonale innstilling må dere nordmenn kvitte dere med, dere må utvikle deres egne krefter, realisere folkefellesskapet, gå helt inn for den militære oppdragelse og holde opp med å etterlikne engelskmannen i hans måte å té seg på og i hans måte å tenke på — det fører bare til deres eget forderv. Dersom dere virkelig anstrenger dere og gjør en innsats, vil dere bli glade og stolte; dere vil se en virkelig framtid opprinne for deres folk og leve i et virkelig fellesskap med alle nordmenn. Da er dere igjen tro mot deres germanske bondeblood, og vi tyskere kan rekke dere hånden!»

Det er alt blitt sent før vi har endt vår samtale, og snart begir jeg meg på heimveg. I tankene ser jeg enno lenge denne familien for meg, som søker å gå sin egen veg i tidsbegivenhetenes strøm, gå den med all den jevnhet og hele det alvor som er bondens. Og jeg blir glad i troen på de germanske bønders framtid, den som i dag blir sikret av germanernes store fører, Adolf Hitler.

*

Underkastelsen

Det som i den siste tid mer enn alt annet har gitt støtet til debattene om de svensk-norske forhold var en artikkel i «Norsk Tidende» (den norske emigrantavis i London), som gikk ut på at Norge (dvs. den norske eksilregjering) no i første rekke måtte drive en vestlig orientert politikk, og at samarbeidet med Sverige og det øvrige Norden kom i annen rekke.

... Flere fremragende nordmenn har... erklært at Norge etter krigen ønsker et intimt samarbeid med det øvrige Norden, men *ledestjernen* i den norske politikk må... for enhver pris... være tanken om et nærmere samarbeid med de oversjøiske makter...

Således gav artikkelen i «Norsk Tidende» i hvert fall uttrykk for det *offisielle* norske standpunkt, nemlig den nye «vestlige» politikk som første retningslinje... Et engelsk telegrambyrå sendte ut artikkelen... som et offisielt (norsk) standpunkt.

K. A. Tunberger i «Dagens Nyheter» 13-10-1942

Den engelske overklasses selvoppgivelse

Jødene i den engelske stat

Englands historie viser at det alt fra angelsaksisk og normannisk tid hersker en adelsstand og at det å høre til adelen har vært nøkkelen til velståendehet, anseelse og makt like til denne dag. Med parasittens instinkt har jødene i England været de muligheter som her bød seg fram. Men adgangstegnet var ikke så lett å få kjøpt. Det hardeste tilbakeslag som jødene led — disse er å finne i England fra det syvende århundre av — var en lov utstedt av kong Edward I som bestemte at innen utgangen av året 1290 skulde samtlige jøder forlate øyriket, da deres oppreden var blitt utålelig selv for den mest tolerante domstol. Fler enn 15 000 utvandret dengang til de vestlige land på kontinentet. Først Cromwell (1599—1658), var som engelsk stats-overhode av religiøse og praktiske grunner sympatisk innstilt overfor jødene. Han drog mest mulig nytte av deres kapital og deres internasjonale forbindelser, mens på den andre siden jødene til rette tid forstod å knytte sin trivsel og framgang til den unge, oppadstrebbende verdensmakts farger. No var slusene åpnet for floden av fremmede raser, og disse strømmet da inn år for år uten stans, slik at det til slutt — i året 1939 — var omtrent 1 200 000 jøder i England. Og lord Northcliffe anslog alt i 1919 antallet av jøder til å være $1\frac{1}{2}$ million bare i London.

Og i og med at den gammeltestamentlige og jødevennlige puritanisme således hadde skaffet jødene adgang til landet på nytt, begynte en seig kamp om makten i landet, en kamp som for størstedelen ble avgjort av de respektive kongers innstilling; blant disse må Karl II (1660—1685) og Wilhelm av Holland (1688—1702) nevnes som særskilt jødevennlige. Undertiden stod det helt i stampe for jødene, ofte kom de bare skrittvis nærmere målet. Først den planmessige ødeleggelse av det engelske blod i folkets førende lag, adelen, brakte avgjørelsen — ikke uten at frimureriet med sin jødiske begrepsverden først hadde banet vegen; for det lærte i første rekke likhet for alle som har menneskeansikt, derfor undergravde det den selvbevisste rasefølelse i adelens vide kretser og fordervet karakter og moral.

NOBILITY IN JUDAISED BRITAIN

Sir Roger de Coverley, Batt., is introduced to his heir.
Nurse: "Don't he take after his mother. Sir Roger?"

«Er han ikke lik sin mor?» spør jordmoren barnets far, sir Roger de Coverley, et medlem av den jødeinfiltrerte engelske adel (Fra et engelsk flygeblad i 1938)

Praktisk gav dette seg utslag i villighet til å sette pengeverdien høyere enn blodets verdi, dessuten til å bevare og øke ens egen materielle eiendom gjennom denne blanding med jødisk blod.

I det 18. århundre kan en såvidt spore jødernes inntrengningsforsøk, mens en i det 19. århundre merker jødernes framrykning på bred front, og i året 1937 er denne så langt framskreden — så langt føreren for «Imperial Fascist League» har kunnet konstatere det — at 90 av de som bærer den engelske høyadels titler har jødisk blod, atter 40 er gift med jøddinner, mens 46 har nære jødiske slektninger. 82 som bærer lavadelens titler er jøder, 11 har giftet bort sine barn med jøder, og 24 har etterlatt jøddinner som enker. Fullblods jøder er i dag omtrent

40 adelige titelbærere; blant andre viscount Bearstead (Samuel), lord Burnham (Levy), lord Melchett (Mond), lord Mickelham (Stern), lord Swaything (Samuel). Det er for det første tilsammen 322.

Sluttsummen trekker engelskmannen H. Belloc i sin bok «The Jews» når han skriver: «Blant de store engelske familiene dannet de som det ikke fløt noe jødisk blod i unntakene i det 20. århundre. I nesten alle av dem var den jødiske blodstrømmen mer eller mindre utpreget, i noen av dem var det jødiske innslag så sterkt, at utseende og karakter var blitt fullstendig jødiske selv hos familier som enno bar engelsk navn og kunde regne sin rene engelske avstamning i generasjoner tilbake, og familiens medlemmer ble betraktet som jøder nå de reiste i land hvor adelen ikke hadde måttet gjennomgå en slik raseblanding eller ikke hadde ønsket den velkommen.»

Et eneste tilfelle tjener til å illustrere dette: I 1747 giftet viscount Galway seg med jødinnen Villa Real. En av deres utallige etterkommere, den noværende markien av Crewe, giftet seg med en datter av den femte jarl av Roseberry, altså den femte titelbærer i en familie som blant sine forfedre kunde regne Amshel Rotschild. Således trekker det jødiske blod sine sirkler i den engelske høyadel, og disse sirkler blir det til slutt helt umulig å holde rede på, da en behendig tilsløringstaktikk gjemmer en jødisk avstamning så lenge den kan skjules; og når den ikke lenger kan det, er en eiendommelig nok stolt av å høre til denne «store» rasen.

Slik kan — det klinger nesten utrolig — 12 engelske hertuger «rose» seg av å ha jøder blant sine forfedre, nemlig hertugen av Roxburghe, hertugen av Richmond, Lennox og Gordon, hertugen av Marlborough, hertugen av St. Albans, hertugen av Abercorn, hertugen av Westminster, hertugen av Manchester, hertugen av Sutherland, hertugen av Fife, hertugen av Bedford, hertugen av Wellington og hertugen av Norfolk.

Jøden Gideon, som hadde innlagt seg «store fortjenester» med sine statslån, var den første som det i det 18. århundre som «kristen» lyktes å få «giftet seg inn i» den engelske adel. Alt hans sønn hadde nytte av det; han ble baronett og seinere baron Eardley. J. L. Goldsmid, sir Moses Montesiore og sir Anthony

«Vi lar ikke engang hundene våre gjøre det» sier en jøde til en annen. Med dette mener han den blodblanding den engelske adelige gjør seg skyldig i, idet han (på bildet) gifter seg med en jødinne. Jøden har fra gammelt av latt sine stammefrender blande blod med sine vertsfolk i den hensikt å bastardisere og svekke disse. (Fra et engelsk flygeblad 1938)

Rotschild ble i første halvdel av det 19. århundre adlet som de første konfesjonsjøder, alt i 1858 avla baron Lionel de Rotschild sin ed som jøde i Underhuset, og alt i 1866 ble jødene etter loven tilstått adgang til begge parlamenthus. I 1876 feiret jødene en av sine største triumfer, idet den dømte fullblodsjøde og Hennes Majestet dronning Victorias førsteminister, Benjamin Disraeli, da ble utnevnt til jarl av Beaconsfield. Årene før var som første jøde sir George Jessel blitt dommer, og i 1885 ble lord Rotschild som første synagogeleder peer, og dermed opptatt i høyadelen. Etter at de dømte jødene hadde slått de første bresjer, kunde også konfesjonsjødene freidig gripe etter regjeringsstillinger. Alt i 1885 var jøden Salomon blitt valgt til Lord Mayor, altså til overborgermester i London, og gjennom tildelingen av den laveste adelstitel «knight», ble han opptatt i adelsstanden. I 1865 hadde hans rasefelle sir Benjamin Phillips den samme innflytelsesrike stilling, slik som det jo også i dag er en jøde som styrer imperiets hovedstad. I 1871 er sir George Jessel Minister of the Crown, og to år seinere dommer og til og med Master of the Rolls. Som etapper på et tilsynelatende uoppholdelig seiers-
 tog står følgende dataer: i 1900 ble sir Matthwe Natan koloniguvernør, i 1909 sir Herbert Samuel kabinetsminister, i 1913 lord Reading Lord Chief Justice, altså øverste dommer, og i 1917 fikk Rt. Hon, dvs. den velærverdige Edwin Montagu stillingen som statssekretær i India; i 1918 var lord Reading sendemann i USA, og i det samme år ble sir John Monash (Manasse) som første fullblods jøde kommanderende armégeneral (!). Og etter dette finner en det selvfølgelig i orden at sir Robert Samuel blir overkommissær for Palestina og at lord Reading, hvis virkelige familienavn lød mindre engelsk, nemlig Isaacs, som visekonge i India overtar rikets skattkammer og stiger opp til marki, den høyeste adelsrang som en jøde noensinne har oppnådd. Som bevisst åpen krigserklæring mot Tyskland hilste så til slutt verdensjødedommen i 1937 utnevnelsen av Rt. Hon. L. Hore-Belisha (Horeb Elisa) som Secretary of State of War, idet jødene — som en artikkel i «American Hebrew» dengang utbasunerte for hele verden — trodde å se et tegn på den endelige seier i konstellasjonen Hore Belisha—Leon Blum—Maxim Litvinov.

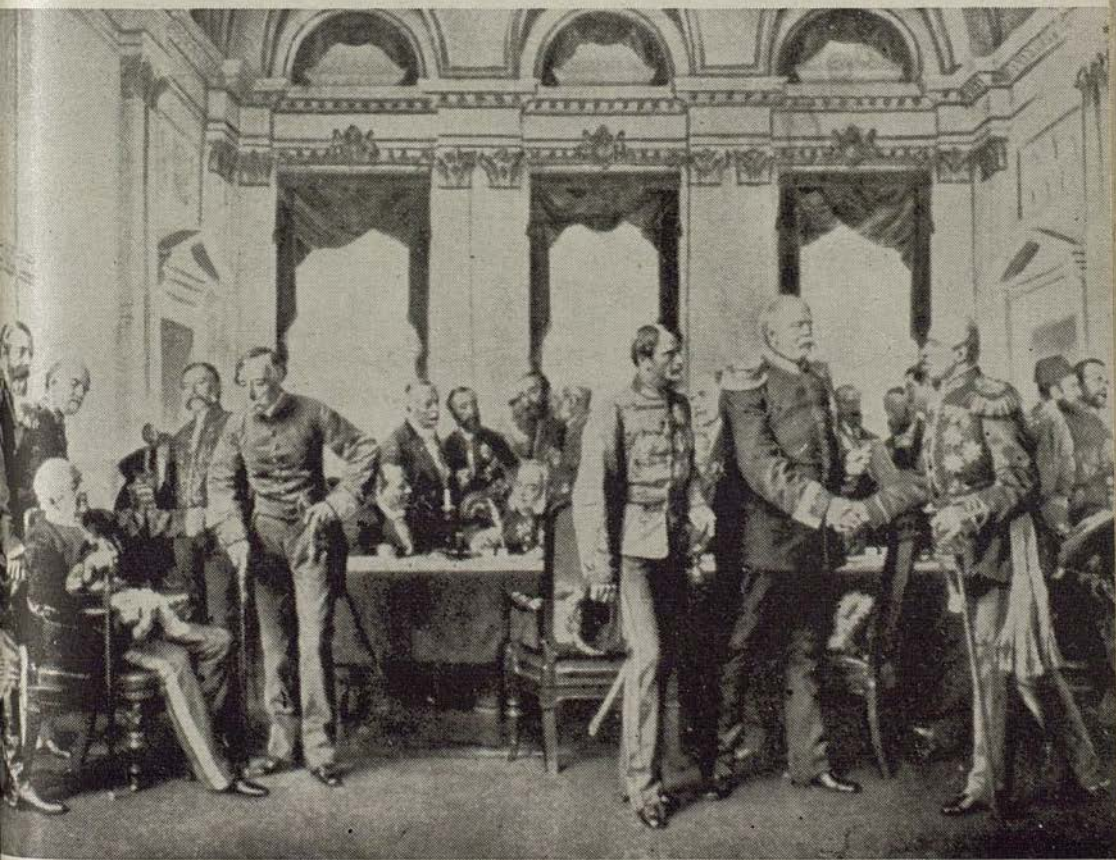
At jøden ikke bare grep etter offentlige embeter, men også

søkte å beherske det økonomiske liv, behøver ikke å omtales her, det er nok å kaste et blikk på familiene Sassoon, Rotschild, Melchet, Samuel og utallige andre. Ved storkonsernenes nøkkelstillinger sitter den — hva tittel angår — mer beskjedne baron og hjelper som den store finansherre sine rasefeller opp og fram, som på kunstens og vitenskapens område beviser hvilket «verdifulle bidrag» jøden leverer til «menneskehetens» kultur.

Da det i England alltid bare er den eldste sønn som arver adelstitelen, er i virkeligheten den engelske overklassen bastardisering med jødene langt større enn disse linjer forteller.

Slik bekrefter det seg i fullbyrdelsen av Englands skjebne det ord som den jødiske premierminister lord Beaconsfield-Disraeli engang formet, at «rasespørsmålet er nøkkelen til verdenshistorien». Jødene har som det britiske imperiums likkistemakere snart gjort sin gjerning.

En jøde som representant for den engelske splitt- og hersk-politikk på kontinentet — Disraeli (senere jarl av Beaconsfield. Står og støtter seg på stokken på bildet) på Berlinerkongressen i 1878; med denne kongressen lyktes det Bismarck å redde den europeiske fred

Marxismens vugge

«Englands jord består overveiende av levningene av de engelske menn og kvinner, som har vært overarbeidet og underernært helt fra den tid de som små barn var istand til å begynne sitt livsvarige slavearbeid i arbeids-
huset. Landets store gjeld til disse menneskene kan aldri bli tilbakebetalt. Men ett kan vi i det minste protestere mot, nemlig det, som det alltid blir hevdet, at våre arbeidere skulde ha alt å takke sitt land for. Istedet skulde en si at England har alt å takke disse arbeiderne for. England, det er det engelske folk, og ikke den grunnen som en går på . . .»

George Bernhard Shaw i «Yorkshire Post», desember 1939.

Karl Marx (Mardochai) ble bannlyst fra Tyskland i 1848. Han forfattet sitt politisk-økonomiske program «Kapitalen» på engelsk jord, og materialet til dette hadde han samlet i England. Han og hans medarbeider Engels trakk sine slutninger overveiende etter beretningene til de engelske kommisjoner som hadde fått i oppdrag å undersøke arbeidsforholdene i de engelske fabrikker.

Slik ble i England grunnlaget lagt for den *åndelige* bolsjevisering av de europeiske folk. Det ble til «marxismens vugge». I England fins det en liten overklasse av privilegerte, mens det store flertall av folket ikke bare mangler enhver forrett, men også enhver mulighet til å komme seg fram. Og ut over det gjelder England enno i dag, — etter den dom som så mange engelskmenn har felt, — for den menneskelige elendighets klassiske land overhodet.

Med henblikk på Storbritannias økonomiske og politiske stilling i verden, synes dette å være vanskelig å begripe. Er altså denne dommen rettferdig, og hvis så er tilfelle: hvordan har så en slik tilstand kunnet oppstå?

England var til inn i seinmiddelalderen i overveiende grad et bondeland. I det 16. århundre inntrådte det en forvandling ved at tøyfabrikasjonen tok et stort oppsving. Det gamle stender- og økonomisystem ble rokket. De store godseierne opparbeidet veldige sauebeiter, fordi de kunde gjøre svært lønnsomme forretninger med det ettertraktede råstoff ull. Ved disse bestrebelsene kom bøndernes eiendom i hendene på godseierne, og den landmann som slik måtte dra fra gård og grunn søkte ofte for-

gjeves etter en arbeidssjanse i byen fordi det her var så mange mennesker og så mange tilbud.

Den engelske dikter Thomas Moore gir en skildring av dette: «Så hender det at en gjerrig og umettelig storeter . . . kan raske sammen tusener av acres med land og inngjerde det med omhegninger eller hekker, eller han kan med makt og list presse dem som eier dette landet så langt at de ser seg nødt til å selge alt . . . Plutselig satt på bar bakke må de skille seg med tingene til spottpris. Og når de så har flakket og streifet omkring til den siste skilling er borte, hva kan de da annet gjøre enn å stjele, for så, det vet Gud, å bli hengt etter loven!»

Henrik VIII, selv en av de største ullinteressenter, lot henrette ikke mindre enn 72 000 av disse mennesker. Heller ikke revolusjonen under puritaneren Oliver Cromwell førte til noen bedring av tingenes tilstand. En fortsatte med hensynsløst å grafse til seg nye formuer og å holde på disse for enhver pris.

Denne tenke- og handlemåte er religiøst begrunnet. Puritanismen er en retning innenfor Kalvins reformkirke og meget utbredt i England. Og samtidig danner Kalvins lære grunnlaget for «den vesteuropeiske tenkning» overhodet. For Calvin lærer at noen mennesker er forutbestemt til evig liv, andre til evig død. (Predestinasjonslære.)

Det som karakteriserer disse to menneskeslag her i verden, er på den ene siden den heldige foretaksomhet og den rikdom som følger med denne; på den annen side det resultatløse arbeid, altså fattigdom. Profitt er etter dette den jordiske belønning for et velbehagelig liv i Gud. Den som således tjener dårlig, han er også en dårlig kar som det ikke lønner seg å gå inn for.

Ut fra religionen blir det her banet veg for pengenes uinnskrenkede herredømme.

Det 18. og 19. århundre brakte oppfinnelsen av dampmaskinen og den mekaniske vevstol. Den økende kappestrid på verdensmarkedet, den voksende konkurranse i heimlandet gav støtet til at driftsherrene i største utstrekning søkte å utnytte det overskudd på arbeidskraft som var strømmet sammen i byene; og den uinnskrenkede økonomiske liberalisme ble teoretisk uttrykkelig begrunnet som det høyeste samfunnsgode. (Adam Smith).

Som en følge av denne økonomiske politikk kom det til en uforholdsmessig sterk økning av den utarmede befolkning. Omkring 1750 var øyas folketall det dobbelte av folketallet på dronning Elisabeths tid. Antallet av fattige var derimot tolvdoblet.

Det eneste middel mot dette så en i en innskrenkning av fødselstallet — særlig i de lavere samfunnslag. En forkjemper for denne tanken var Thomas Robert Malthus. Han skriver bl. a.: «Befolkningen har en tendens til å formere seg hurtigere enn landet kan produsere; for menneskets kjønnsdrift er ubegrenset. Men jordens fruktbarhet er begrenset. Som en følge av dette har ikke alle mennesker plass på livets tavle. En skal enno rolig gi de «for mange» nådens brød, men ellers sørge for at det av disse ikke blir avlet noen «for mange». Fattigunderstøttelsen må opphøre; for det er klart at denne bare oppmuntrer til å sette nye barn inn i verden. Kjønnslig avholdenhet for de fattige er det beste middel til å få samfunnet til å friskne til igjen. De menneskelige seksualfunksjoner må tilpasses produksjonen av næringsmidler.»

Denne tankegang blir enno i dag forfektet i England. I 1935 holdt sir Charles Close som fører for den britiske delegasjon et foredrag på den internasjonale kongress for befolkningsvitenskap i Berlin. Han pekte i dette på fødselstilbakegangen i England, som fra midten av dette århundre vilde gjøre seg følbar i form av nedgang i folketallet og overskudd på gamle mennesker. Men med henblikk på den øyeblikkelige overbefolkning i England måtte dette betegnes som et framskritt (!!).

Men denne innstilling virker som en kapitulasjon overfor forhold som — etter tysk oppfatning — måtte kunne overvinnes til enhver tid, særlig når en tar i betraktning at disse forhold hører heime i en stat som hersker over en fjerdedel av jordoverflaten.

I forrige århundre fikk den skrankeløse økonomiske utbytting i det engelske samfunn sin blomstringstid. Det arbeidende lags stilling ble stadig forverret. For å senke produksjonsomkostningene, fjernet driftsherrene svært mange menn fra bedriftene og i stedet ansatte de kvinner som en billigere arbeidskraft. Med dette sank naturligvis også familiemoralen sterkt.

Myndighetenes omsorg for driftsherrenes vel skapte imidler-

tid en enda billigere arbeidskraft. Det ble avholdt barnemarkeder, og på disse ble barna bortauksjonert til de mestbydende, for så — under det mest mangelfulle tilsyn — å bli satt til det tyngste arbeid i gruver, spinnerier og teglverk (se s. 395!).

George Smith fra Coalville forteller at han 9 år gammel daglig måtte bære 36 pund leirjord på hodet 13 timer i trekk og nesten uavbrutt. En natt ble han til og med, etter at han var ferdig med det regelmessige dagsarbeid, i tillegg tvunget til å slepe 1200 9-tommers teglstein fra formeriet til tørkestillasene. Han måtte tilsammenlagt gå omtrent 20 km. For dette ekstraarbeidet fikk han som lønn omkring 1 krone. Ved slik å utbytte barna som arbeidskraft, steg naturligvis barnedødeligheten meget raskt. Denne sosiale utvikling ble på ingen måte mildnet ved noen slags arbeidervernelov. Særlig slett stod det til med innløsningen av arbeidsmannskapene. I 1930 skrev ministerialråden i holligtilsynsavdelingen i det engelske sunnhetsministerium, Townroe, en bok om dette. Han forteller bl. a.: «For meg vil det inntrykk være uforglemmelig som jeg fikk da jeg klokken 2 om natten sammen med politiinspektøren gikk inn i et hus i en velstående by i landskapet Lancashire. I et eneste rom i overetasjen fant jeg tre sovende familier. Tett under taket var det trukket tau som det hang grove sekkekluter ned fra, for i det minste å gi illusjonen av en adskillelse. I hver enkelt av de tre avdelingene sov en far, en mor og flere barn. Atmosfæren var ubeskrivelig; menneskene var stuert sammen som griser, men med den forskjell at enhver grisefamilie vilde hatt et grisehus for seg.

Det er forståelig at under slike omstendigheter kunde alle som helst tenkelige sykdommer gripe om seg. Den engelske ungdom i folkets brede lag lider særlig sterkt av tuberkulose og av rachitis, som betegnende nok er kjent over hele verden som engelsk syke. Disse sosiale forhold skaper på sin side igjen et motutvalg; for under slike forhold kan bare de raseelementer forplante seg som fra naturens side er mer hemningsløse og setter mindre krav til livet enn f. eks. de ømfintlige nordrasedeler i folkets nedre lag. Bare slik blir forvandlingen av de ytre og karaktermessige særtrekk hos den engelske befolkningstype forklarlig. Dette skal behandles nærmere på de følgende sider.

Den engelske folkekarakters forvandling.

De avisene en leser er bent fram en åpenbaring av folkets åndelige tomhet, slik som avertissementene vitner om dets imbesilitet. Det lar seg neppe benekte at avisene for et halvt århundre siden lå på et atskillig høyere nivå og hadde større oppdragende virkning enn de som no til dags har størst utbredelse. Og det faller tungt for et kultivert tidsskrift å hevde seg i kampen for tilværelsen. Det at det disktes opp med all slags smuss for folkets lavere lag, og det at ulykkestilfeller og katastrofer vies en rent sykelig interesse, viser på en forskrekkelig måte hvor langt tankegangen blir bestemt av dyriske instinkter . . . Behovet etter å lese beretninger om laster, forbrytelser og dødsulykker, er uten tvil et bevis på en syk sinnstilstand. Bare en sykelig ånd kan finne virkelig behag i den slags. Enda betenkeligere turde den overordentlig vidt utbredte lidenskap for spill og veddemål være.

Den forråder et begjær etter å framkalle en opphisselsestilstand uten legemlig anstrengelse, og det sier seg selv at dette alltid må skade karakteren; den omfatter også tanken om fortjeneste uten arbeid, — noe som må virke demoraliserende på arbeidsevnen, og den grunner seg på en tvers igjennom uverdigg og uærlig metode: det å vinne fortjeneste på bekostning av andre, mens enhver ærlig fortjeneste er knyttet til eget arbeid.

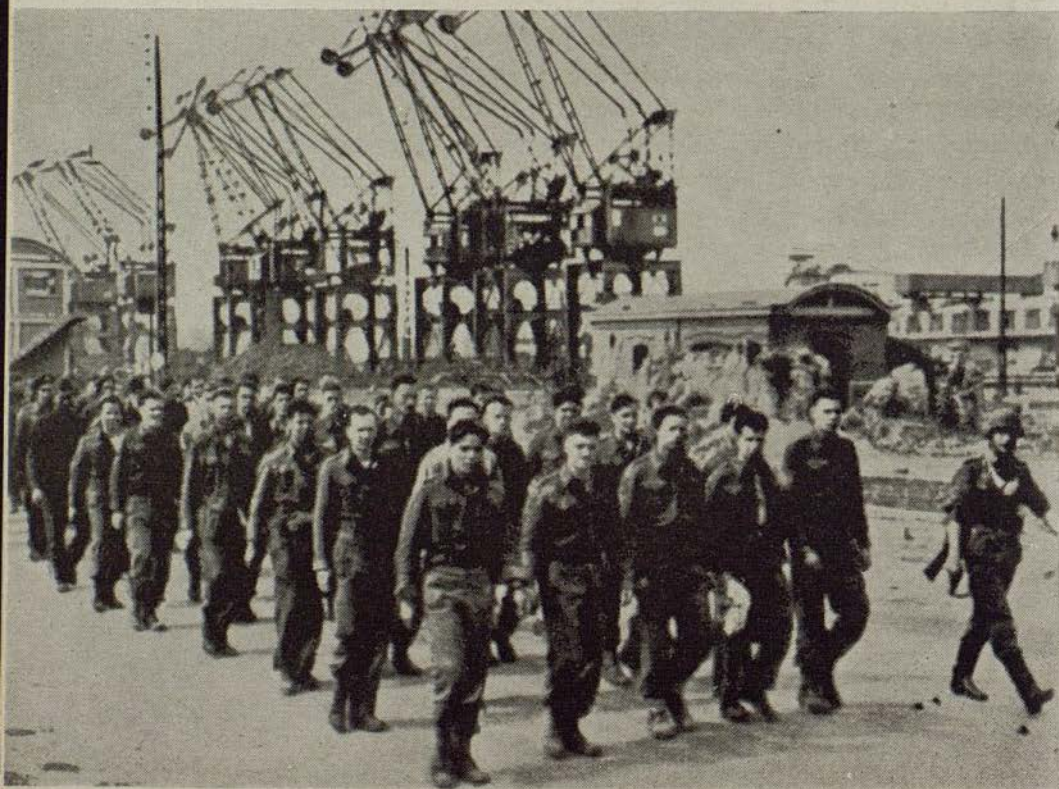
Alle disse onder synes å ha sin årsak i en slags overmættelse og nervøs depresjon. Enhver form for kunstig stimulans — jo primitivere og ufornuftigere, desto bedre, desto inderligere blir den begjært . . . Tøylesløsheten ble rettferdiggjort i romanlitteraturen og ikke dømt av samfunnet. En undergraver ekteskapets fundament, og det vil si det samme som at en undergraver fundamentene for det sterkeste bolverk sivilisasjonen formår å sette mot anarkiet. Utsvevelsene til de rike dagdrivere behøver ikke å bety så meget, men dessverre griper også denne tøylesløse livsførselen om seg i samfunnets lavere lag, hvor den slags var så godt som ukjent. Kunnskapen om preventive midler har lenge øvd en uheldig innflytelse på svært mange ugifte personers moralbegreper. Vi kan ikke frigjøre oss fra den bekymring at sykdommen kan vise seg å ha dypere røtter enn de som lar seg fjerne ved sosiale reformer.

Den øverste geistlige ved St. Pauls katedralen i London *William Ralph Inge* i sin bok: «England» (oversatt til tysk av Fritz von Bothmer), s. 284 ff.

De blondes død i England

Ja, de dør ut, de blonde, hvis den romerske «Tribuna» er riktig underrettet. «Den angelsaksiske rase», leser en der, «de blonde giganters og amasonaktige kvinners skjønne rase, som krigsheltene og den moderne sivilisasjons pionerer og idealister er gått fram av, som har satt seg fast på alle kontinenter og som har gitt hver enkelt av disse sitt preg, den er i ferd med å forsvinne. Etter grundige studier som har vart i 12 år, har det engelske Antropologiske Selskap konstatert dette, og Englands ministerpresident har for ganske kort tid siden avgitt beretning om disse studiers bedrøvelige resultater. Den høye skikkelse, den røde farge i kinnene og det blonde hår er de særskilte rasetrekke som i hvert fall er framherskende på landet, men her er det å merke seg at landsbyene allerede er halvvegs folketomme. I byene, framfor alt i de store industribyene, er tallet på de blonde som tidligere forholdt seg til tallet på de brune som 2 : 5, skrumpet betydelig inn på knapt hundre år: i Glasgow er forholdet bare 1 : 4, i Manchester bare 1 : 5, og i London så lite som

Disse engelskmenn som er tatt til fange ved Dieppe, har selv i det ytre ikke lenger noen trekk tilfelles med den germanske rase

1 : 7. Riktignok fins det mange mellomtrinn mellom den blonde og den brune typen, men alle viser tendens til å assimileres av de brune. Et merkelig tegn på denne raseforvandlingen ligger i den kjensgjerning at mens den atletiske blonde type enno har terreng i de rike bydelene, så går den derimot tilbake fra dag til dag i arbeider- og industrikvartalene. De statistikkene som det Antropologiske Selskap har oppstilt viser også at de blonde riktignok lever lenge på landet og er fruktbare, men deres gjennomsnittsalder står tilbake for de brune i industrisentrene, de er langt mindre fruktbare, er lettere mottakelig for sykdom og har stor barnedødelighet. Av dette kan en trekke den slutning at den angelsaksiske type enno lever og blomstrer i landlige omgivelser, men går jammerlig til grunne i industrilivet. Her har en altså følgende paradoks: Den anglosaksiske rase har kalt industrialismen til live, og industrialismen oppsluker no den rase som har skapt den. Også i det amerikanske samfunn har en kunnet iaktta denne tilbakegang av de blonde og denne veldige tilvekst av de brune ...»

«Hammer» tilføyer til dette at hele det moderne livs omverden, særlig storbyer og industristrøk, passer så dårlig som overhodet mulig for germansk vesen; germaneren har ingen grobunn her. For å kunne trives må det germanske menneske ha stort spillerom og rikelig med lys og luft; han er den frie markens, skogens og det vide havs mann; i trange forhold blir han syk og går til grunne.

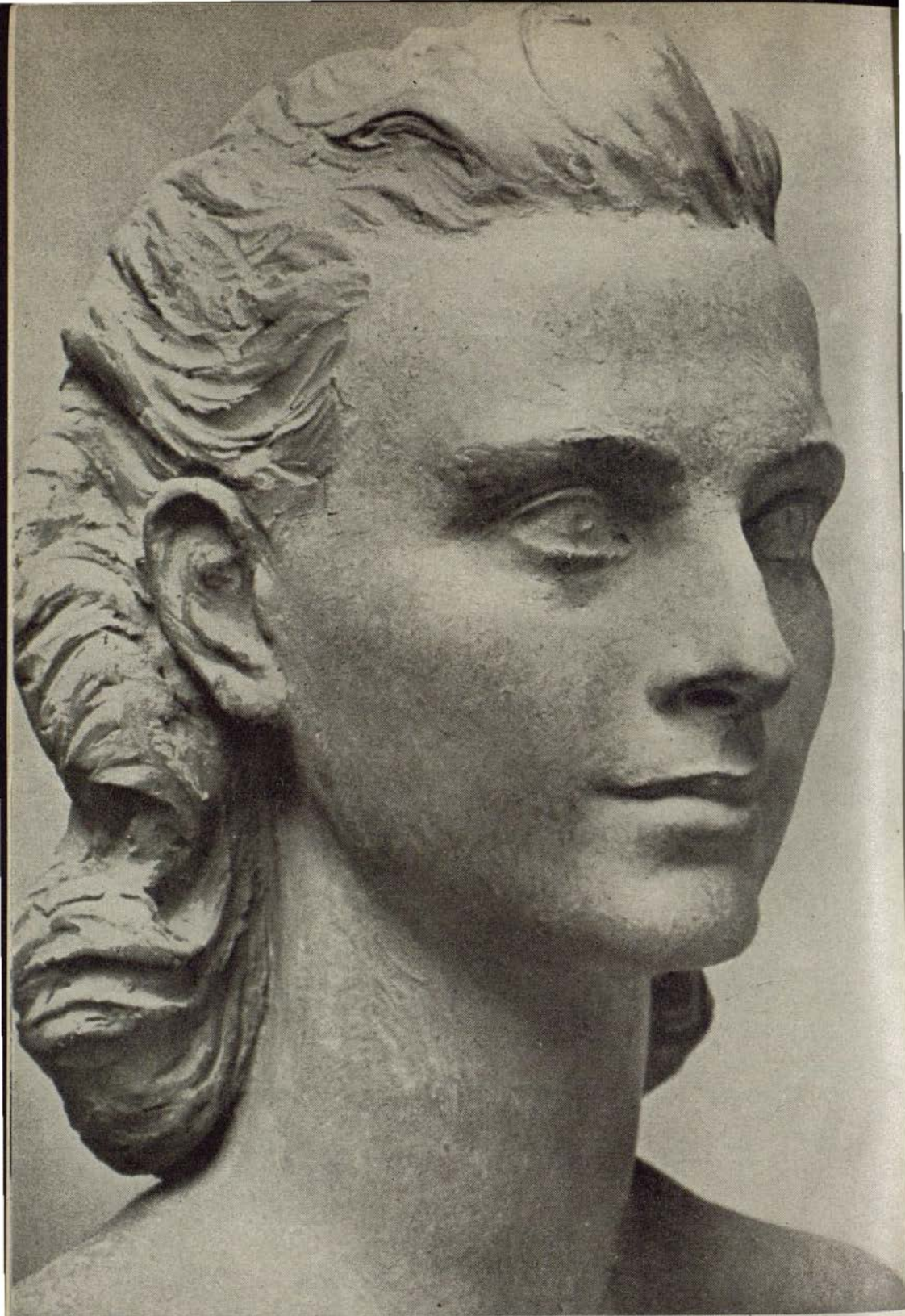
Der Türmer 1913

*

Foregår det en forvandling hos oss? Jeg tror det, som så mange andre. Jeg beklager den gamle blonde rases tilbakegang, denne har tidligere ytt England gode tjenester i så mange henseender, men den er tilsynelatende dømt til å gi plass for en mørkere og mer bevegelig type, som for størstedelen utgår fra proletariatet og som bedre er tilpasset storbyenes atmosfære. Særlig skottenes høyere type, den anerkjent framherskende rasebestanddel på våre øyer, blir raskt oppbrukt i imperiets tjeneste eller oppslukt av storbyene. Vil den kommende rase være i stand til å opprettholde det som disse menn har dødd for?

John Beddoe: «Colour and Race».

*

Det er virkelig forunderlig hvor sjeldent det blonde hår er blitt blant oss . . . Selv er jeg blond og har blå øyne, men jeg blir alltid spurt om jeg er fra Skandinavia.

Da jeg så meg omkring blant tilskuerne på en av de siste førsteoppførelsene, fant jeg at neppe en av de engelske damene så engelsk ut.

Mary Manners.

*

Ved slutten av sin undersøkelse av langskalle-rasen og dens forhold til de moderne innbyggerne i London, fastslår professor Parsons:

«Jeg må tilstå at pannen til den moderne londoner fra det 20. århundre har forandret seg overfor den til en fra det 18., den er blitt bredere og kortere, og denne forandring skyldes, tror jeg, innslaget av den ostiske rase, som i de siste to århundrer i stigende grad har trengt inn i vårt land.

F. G. Parsons: On the Long Barrow Race and its Relationship to the modern Inhabitants of London», i «The Journal of the Royal Anthropological Institute of Great Britain and Ireland», 1921, s. 75.

*

Det sunne engelske folkeslag fra den Dickenske periode er gått til grunne. Den gamle angelsaksiske blonde befolkning i «merry old England», som arbeidet på jord og grunn og dannet grunnlaget for Wellingtons armé og Nelsons skip, eksisterer ikke lenger. I stedet stuer det seg opp i industribyene fra år til år et menneskeslag som er mørkere og av mindre vekst; blant disse hever det gamle aristokrati og «gentry'en» seg opp som enkelte blonde kjemper. Men i Londons restauranter skinner det i svart fra den ene siden til den andre. Det er det «nye aristokrati» fra city, de store menn (men bare store i hjernen), som skyver kursene opp og ned for å kunne holde kolonienes og utlandets markeder i avhengighet.

Det er de som fyller de elegante restauranter av i dag.

Blonde londonere fins det neppe her, i hvert fall ser en dem nesten bare enkeltvis.

Den tyske oppdager og første guvernør i tysk Austafrika Carl Peters i «Der Tag», 1912.

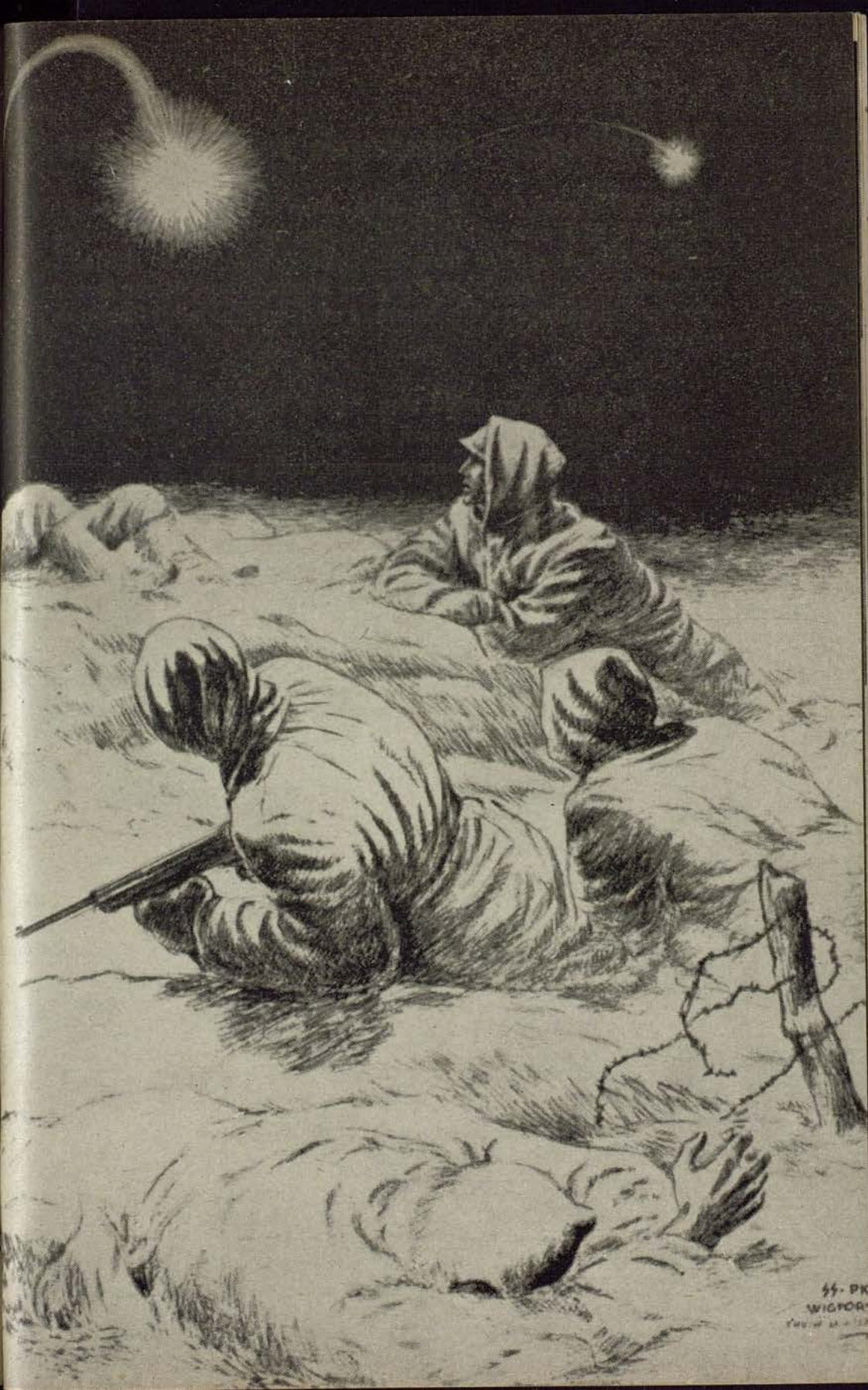
*

Det europeiske problem slik som det i dag trer oss i møte, synes mindre å være et spørsmål om hvilke nasjoner det er som er i oppgang eller i nedgang, enn dette — om det vest-europeiske menneske skal leve videre. Det er heller et *raseproblem* enn et politisk problem, heller et spørsmål om herredømme og makt.

Det er i første rekke et biologisk problem, et livets problem.

Generalmajor Fuller, skaperen av det engelske panservåpen i den første verdenskrig, i sitt skrift «Europas problem».

*

44-PK
WIGFORD
FEB 14 1918

Utviklingens tvingende nødvendighet

I året 1811, altså for 131 år siden, skrev den berømte engelske dikter lord Byron sitt dikt «Minervas forbannelse». Her mæner han i noen strofer fram bildet av det synkende England, rystende for oss som lever i dag — et apokalyptisk syn av en seer i en tid da ingen vilde ha trodd at dette skulde bli Englands skjebne.

Jag etter eders makt som flykter bort,
alt ligger no i grus som før var stort...
Vekk er det gull som verdens under var,
pirater kaprer dét I enno har.
Soldater kjøpt og leid fra fjern og nær,
vil ikke lenger stå i Eders hær.
På bryggen folketom kjøpmannen står
med varen sin. Og han tilbake får
det som han sendte ut til fremmed land,
oppdynget råtner varen på hans strand...
Den rustne veverstolen går i stå,
og selv må veveren av sult forgå.
Men vit: før England er i lenker lagt,
skal Frankrik' gråte — da er alt fullbrakt.
Og de som flykter ser et syn fra strand,
ser sine egne byer stå i brand,
ser flammesøylen heftig, høy og vill,
ser Themsen speile av dens røde ild...
Klag ikke Albion! Du selv den tente an,
og ifra Rhin' til Tajo velter seg din brann!
Og baner ilden til deg selv sin vei,
grip i ditt bryst — fortjener du det ei?
Ti loven krever jernhardt liv for liv,
og fåfengt klager den som yppet kiv.

En klippe i brenningen

Ved en parade holdt den franske general Rocheambeau en tale for de opprotede revolusjonstroppene.

Den franske revolusjon forkynte foruten grunnsetningen om frihet og brorskap også den om likhet. «Ni Dieu, ni maitre», «Vi anerkjenner hverken Gud eller noen herre». Hvordan dette skal forstås av soldatene, uttaler generalen med en åpenhet som er mer enn uvanlig for den tid. Han sier:

I Guds og lovens øyne er vi, mine barn, alle like. Men tro en gammel general som har tjent i 50 år, som er soldat som dere, og som har reist gjennom hele verden; det kan ikke eksistere noe samfunn, og ganske særlig kan det ikke eksistere noen militærstand uten krigstukt og subordinasjon.

Offiseren skal stå midt blant sine soldater som en far blant sine barn, straffe alle dem alvorlig som ikke overholder de militære forordninger eller de dekreter som er sanksjonert av kongen; men også trekke fram alle dyktige soldater som utfører sin tjeneste med ære. Når jeg har hatt noen lykkelige stunder i krigen sammen med dere, mine barn, så sier jeg høyt at det har jeg å takke deres disiplin og deres mot; og gir forsynet oss enno hell i vårt forsvar mot statens fiender, så kan vi bare nå vårt mål gjennom dette middel.»

For mennesker med slike typisk germanske egenskaper, mennesker som forble tro mot seg selv og sitt ord, var det ikke lenger plass i det daværende Frankrike.

En mors brev

En tysk kvinne fra Nordschleswig skriver:

Lügumkloster, den 15. mai 1942.

Til Hauptamt!

Har fått et hefte av Germansk Budstikke, tillater meg å be om å få tilsendt hefte 1—3. Da jeg har tre sønner med i krigen, syns jeg at jeg har rett til å komme med denne anmodning. Vilde så gjerne ha alt om 44.

Min 4. og 5. sønn har også meldt seg som frivillige. Alt for vårt fedreland og for vår kjære Führer.

Heil Hitler!

Sophie Thier, Lügumkloster.

MANNSKAPET

De germanske frivillige som i dag kjemper mot bolsjevismen i divisjon Viking og legionene, kommer fra land hvor ikke engang deres nærmeste slektninger og venner vil forstå dem. Den større del av deres landsmenn føyer ond vilje til denne uforstand og skammer seg ikke over å betegne disse menn, som under de strengeste betingelser setter sitt liv inn, for landsforrædere og å sjikanere og forfølge hustruene og barna heime.

Oppgjørets tid skal engang komme til disse ondsinnede elementer i heimlandet.

Men de kan i hvert fall ikke i dag forhindre at det stadig melder seg nye frivillige. Mangen gang hører disse til én familie, slik som det er tilfelle med familiene Huseby og Holst.

I kamp for fører og folk falt i juni 1942 i Austen

W-OBERSTURMBANNFÜHRER

Hans Albert von Lettow-Vorbeck

På grunn av den særlige tillit han nøt hos Reichsführer W, ble han tildelt en særoppgave, nemlig å påta seg førerskapet av Frikorps Danmark kort før han skulde overta kommandoen av Den Flamske Legion. Tro mot den militære tradisjon i sin familie døde han som en av de beste innen Germanske W hittedøden.

Er tapet smertelig for hustru og barn, så har også hans mor brakt det største offer — i verdenskrigen sin mann som falt som regimentskommandør og no sin høyt elskede sønn. Og når hun ikke knuses under denne skjebne, men no som før frivillig oppfyller sin plikt i Austen, har en ansvarsfull og i sannhet moderlig oppgave der, så står hun som et forbilde på den germaniske kvinne. Som sønn av disse foreldre var også Lettow-Vorbeck et forbilde i liv og død. Enkel og jevn som han var, fylt av jernhard streghet mot seg selv i kampen, kunde han også kreve det samme av sine soldater.

Før krigen ledet Lettow-Vorbeck i mange år den teoretiske oppdragelse i W Leibstandarte Adolf Hitler, så vel som i standartene til Allgemeine W i Oberabschnitt Spree, hvor han holdt titusener av opptakingsprøver for ansøkerne til W.

I Polen-felttoget ble han tildelt jernkorset av 2. klasse, og i Russland i W-divisjon Viking ble han utmerket med infanteristormmerket og jernkorset av 1. klasse. Han ble hardt såret, men han gikk, neppe før han var blitt frisk igjen, tilbake til fronten — til sin siste kamp. For sine menn var han alltid som en virkelig far. Og selv om han også bare førte frikorpset i noen få dager, så var det nok til å gi ham forståelsen av de høye idealer og tanker disse frikorpsmennene var besjelet av, de som bl. a. også kjempet for mindreverdige elementer i heimlandet som betegnet dem som høyforrædere og som sjikanerte og forfulgte hustruene og barna deres.

Og om den høyaktelse Lettow-Vorbeck nærte for disse menn, vitner da også hans siste ord: «Hils alle tapre dansker fra meg.»

De fire brødrene Huseby

John Huseby: 31 år gammel, har vært bonde siden sitt 16. år, og kjøpte i 1938 en bondegård. Medlem av Nasjonal Samling fra våren 1939. Høsten 1941 meldte han seg til Den norske Legion, og er i dag på austfronten.

Karl Huseby: Reiste etter konfirmasjonen først som skipskokk til sjøs. Våren 1934 vendte han tilbake og har siden hatt arbeid som sjåfør. Samtidig begynte han å interessere seg for politikk og trådte 7. mai 1934 inn i «Nasjonal Samling». Den 21. februar 1941 meldte han seg som frivillig til Waffen- .

Arne Huseby: Født 7. juni 1918. Arbeidet i sine første arbeidsår som sjømann inntil han i 1937 ble kelner. Medlem av «Nasjonal Samling» fra 1937. I april 1941 meldte han seg til Waffen-~~ss~~, og kjemper i dag på austfronten.

Thorvald Huseby: 18 år gammel, bakerlærling. 13 år gammel trådte han inn i Nasjonal Samling. Høsten 1941 meldte han seg til Den norske Legion og kjemper i dag på austfronten.

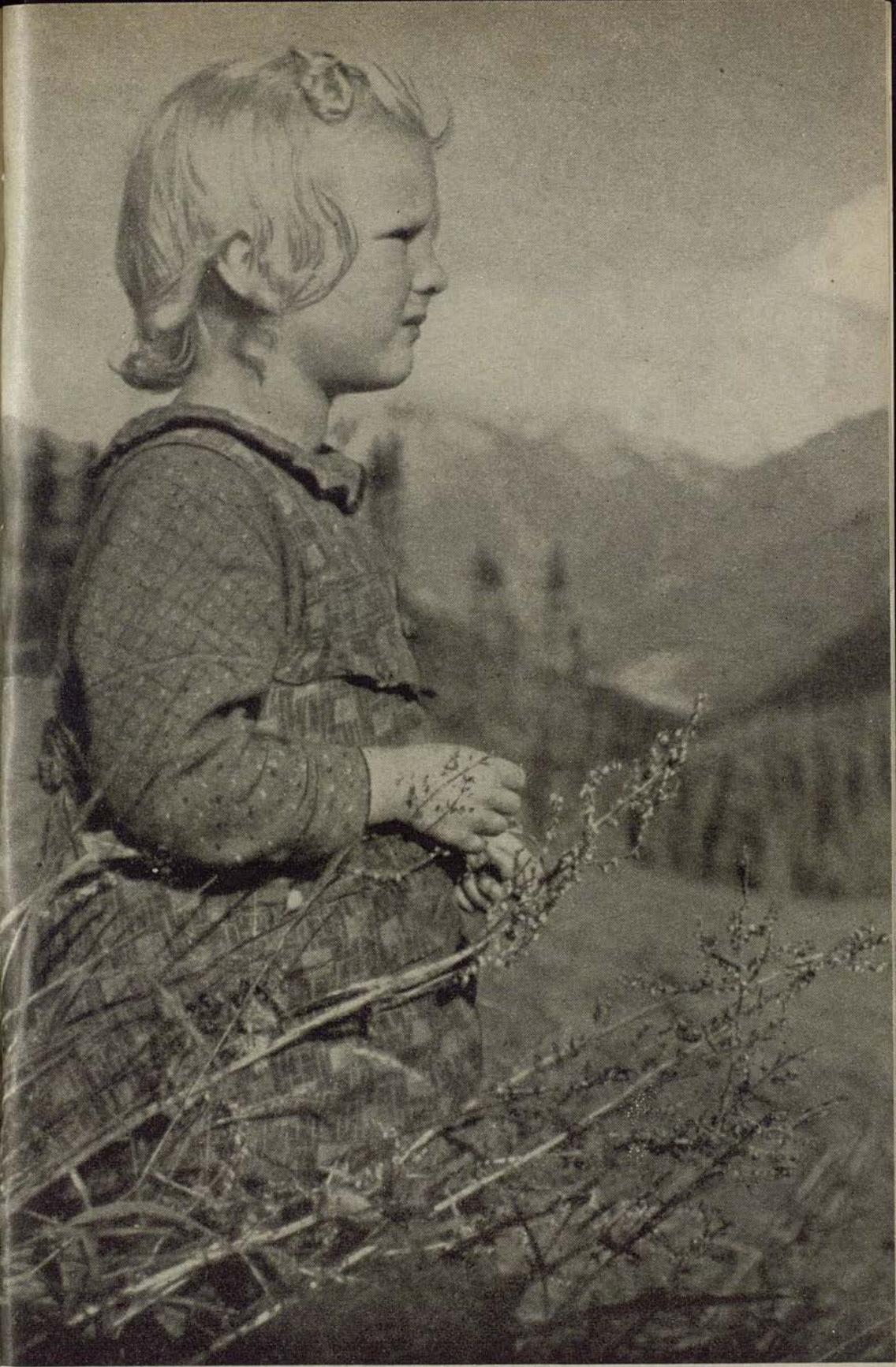
De fire brødrene Holst

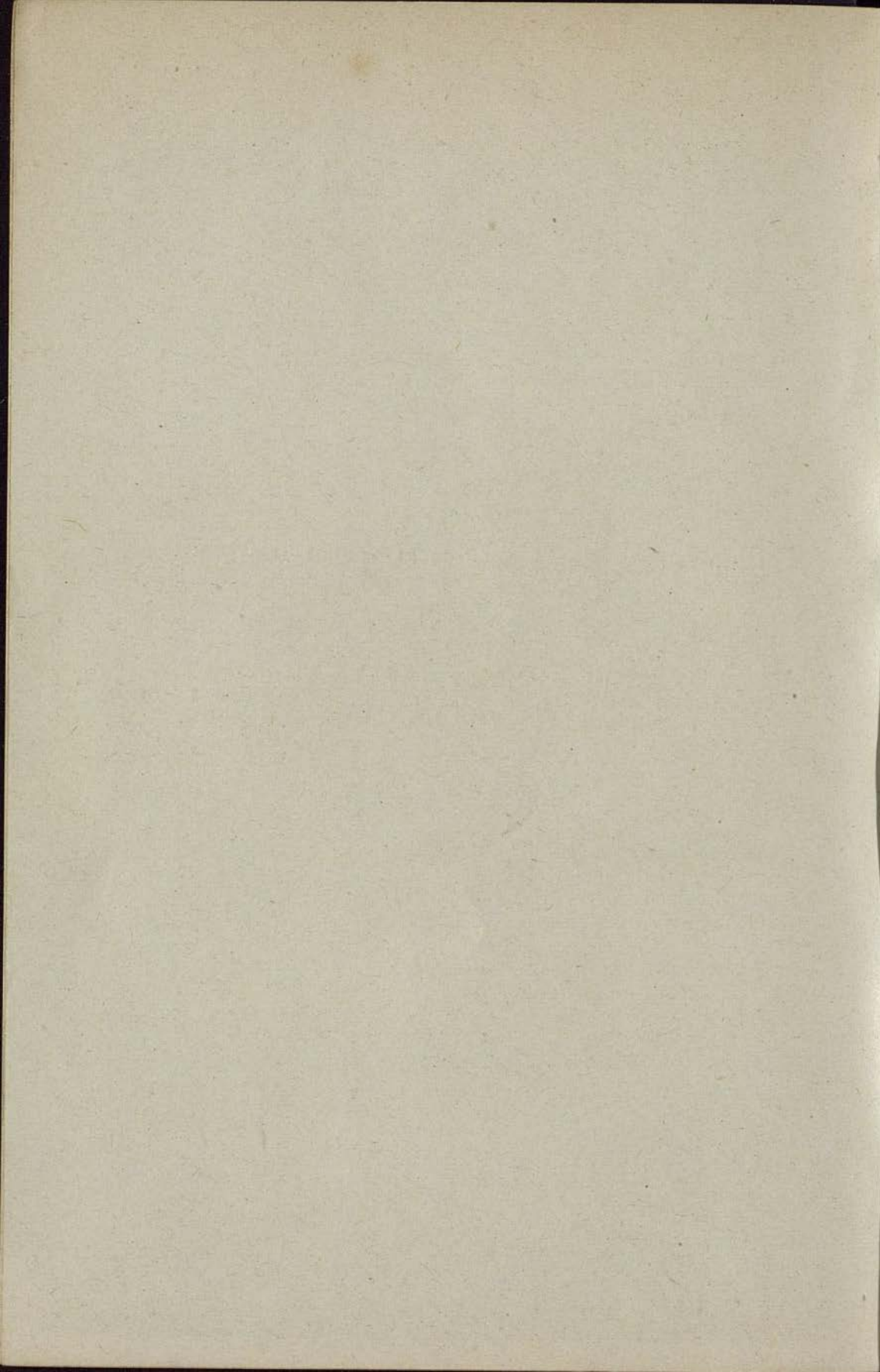
Sturmann Vidar Holst: Født 16. desember 1901, har fra 15. april 1941 tjenestegjort i Waffen-~~ss~~. Han har deltatt i hele felttoget og befinner seg for tiden på Kaukasusfronten. Han er blitt tildelt stormmerket i sølv.

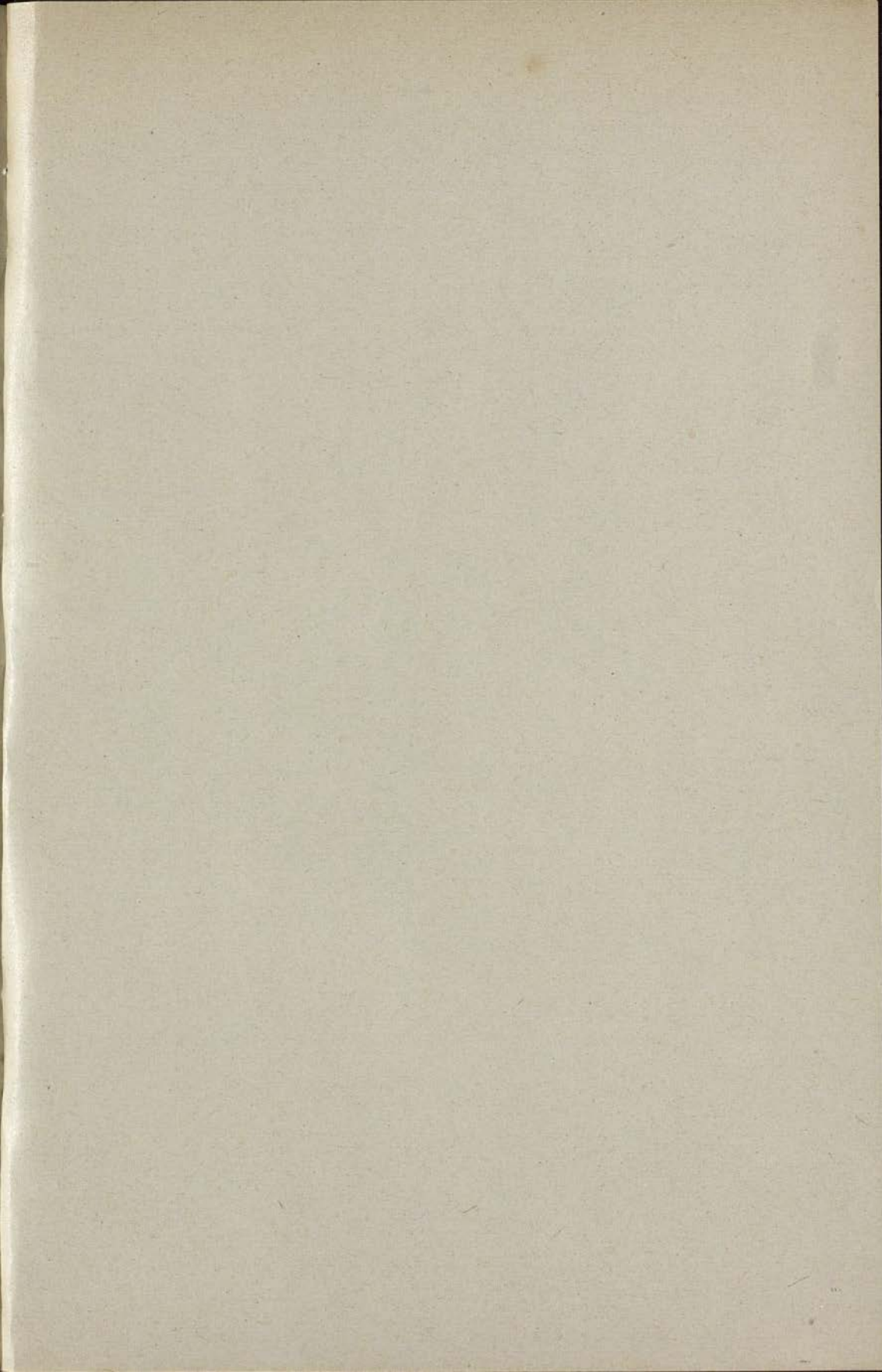
Schütze Hogne Holst: Født 14. februar 1907 i Elverum. Har tjenestegjort i Den norske Legion fra 5. juli 1941. For tiden står han på Leningrad-fronten.

Unterscharführer Reidar Holst: Født 18. august 1914 i Elverum. 15. juli 1941 meldte han seg til Den norske Legion. Han ble såret og oppholder seg for tiden på lasarett i Oslo. Han har jernkorset og stormmerket i sølv.

Oberscharführer Åge Holst: Født 17. august 1916 i Løhn, har tjenestegjort i Den norske Legion fra 25. juli 1941. For tiden står han på Leningradfronten.

Redaksjonen vilde være takknemlig for personlige meddelelser fra lesernes side. Hver enkelt må gjerne komme med sine ønsker, impulser og spørsmål til *Germansk Budstikke* — særlig i tilknytning til de emner som behandles i foreliggende nummer. Vær så vennlig å adressere dette til:

*Germanische Freiwilligen—Leistelle,
Drammensvegen 99, Oslo.*

Plastikk: «Vokteren» av Arno Breker

Maleri: «Fichtes taler til den tyske nasjon» av prof. Arthur Kampf

Maleri: «På vakt for Europa ved Atlanterhavskysten» av P. K. Obltn. Bloss

Gammelt dansk maleri: «Kjøbenhavns bombardement i 1807»

Gammel dansk tegning: «Den ubestikkelige sjemann»

Tegning: «Angrep av engelske krigsskip på Bergens havn»
av Wilhelm van de Velde d. y.

Maleri: «Bondeungdom i dans» av Alfred Bernert

Maleri: «Tysk ubåt på vintertokt i Atlanterhavet» av Alfred Bock

Maleri: «Berliner-kongressen» av prof. Anton von Werner

Tegning: «The Doctor» av Luke Fildes

Plastikk: «Monika» av prof. Fritz Klimsch

Pennetegning av ⚡-PK Wigfors

Maleri: «På vakt» av F. S. Gebhardt-Westerbuchberg

*

«Bort fra Vest-Europa» fritt etter Geissler i «Das XX. Jahrhundert»

«Den tomme kirkegården» av en ⚡-mann

«Why? — Hvorfor?» av friherre von Merck i «Völkischer Beobachter»

«Samtale med en norsk bonde» av ⚡-neststormfører dr. Licht

«Den engelske overklases selvpoppivelse» av ⚡-høvedsmann dr. Lang

*

Foto: Atlantic 3, Bildstelle Reichsführung ⚡ 2, Boll, Door Foto Urchief, P. K. Fassbauer, Göllner, Hesse, Heukels 2, Hoffmann, Jung, Lendvai-Dirksen, Lundstrøm, P. K. Meyer-Wiltberger (Weltbild), Müller (Hapag), Normann, Rijksmuseum Amsterdam, Rohrbach 2, Rom 2, Saebens-Woroswene, Schmauss, Staatliche Bildstelle, Tekst og Billedtjenesten, The Associated Press G. m. b. H., Vermeylen, Weltbild 2, Wilse 3

Norden Boktrykkeri
Oslo

